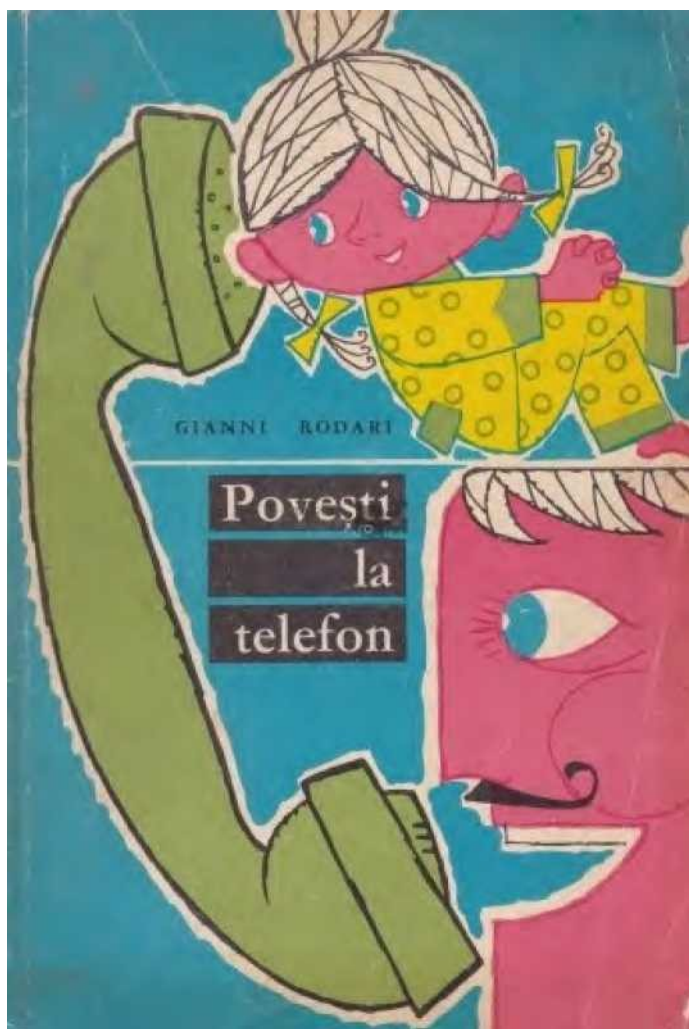

GIANNI RODARI
POVEȘTI LA TELEFON

A fost odată ca niciodată... un tată care șase zile pe săptămână străbătea întreaga Italie, în lung și-n lat. Duminica se întorcea acasă, iar luni dimineața o lua de la capăt. Înainte de plecare, fetița lui întotdeauna îl ruga să nu uite să-i spună în fiecare seară o poveste, pentru că altfel nu putea adormi. Așa se face că, oriunde s-ar fi aflat,

la ora nouă fix, contabilul Bianchi dădea telefon acasă.

Cartea de față cuprinde toate aceste povești ale domnului Bianchi: avem aici palate din înghețată și oameni de unt, un nas care fuge de pe chipul stăpânului, păpuși bolnave de bombănită – povești una și una, desprinse parcă dintr-un timp în care nu mai există cuvântul „plâns”.

Cuprins

1. A FOST ODATĂ 4
2. VÂNĂTORUL FĂRĂ NOROC 5
3. PALATUL DE ÎNGHEȚATĂ 8
4. UN BĂIEȚEL CU CAPUL ÎN NORI IESE LA PLIMBARE 9
5. BLOCUL NUMAI BUN DE FĂRĂMAT 11
6. BĂBUȚA CARE NUMĂRA STRĂNUTURILE 13
7. ȚARA FĂRĂ VÂRFURI 14
8. ȚARA CU „NE” ÎNAINTE 16
9. OAMENII DE UNT 18
10. ALICE CĂZĂREAȚA 19
11. DRUMUL DE CIOCOLATĂ 22
12. SĂ INVENTĂM NUMERE 23
13. BIM, BAM, BUF 25
14. ORAȘUL STOCKHOLM DE VÂNZARE 26
15. SĂ ATINGEM NASUL REGELUI 27
16. VESTITA PLOAIE DE LA PIOMBINO 29
17. CARUSELUL DE LA CESENATICO 30
18. PE PLAJA DE LA OSTIA 33
19. ȘORICELUL DIN BENZILE DESENATE 35
20. ISTORIA ÎMPĂRĂȚIEI HĂMESELII 37
21. ALICE CADE ÎN MARE 38
22. RĂZBOIUL CLOPOTELOR 39
23. VIOREA LA POLUL NORD 40
24. RĂCUȘORUL CEL TÂNĂR 42
25. PĂRUL URIAȘULUI 44
26. NASUL CARE A LUAT-O LA FUGĂ 45
27. DRUMUL CARE NU DUCEA NICĂIERI 47

28. SPERIEȚOAREA DE PĂSĂRI 49
29. JOACA CU BASTONUL 50
30. VECHILE PROVERBE 52
31. APOLLONIA CU DULCEAȚĂ 53
32. BĂTRÂNA MĂTUȘĂ ADA 55
33. SOARELE ȘI NORUL 56
34. REGELE CARE URMA SĂ MOARĂ 57
35. ASTROLOGUL ȘI COMETELE 58
36. PESCARUL DIN CEFALU 60
37. REGELE MIDAS 62
38. SEMAFORUL ALBASTRU 63
39. ȘOARECELE CARE MÂNCA PISICI 64
40. JOS CU NOUĂ 66
41. TONINO INVIZIBILUL 67
42. GRĂMADĂ DE ÎNTREBĂRI 69
43. BUNUL GILBERTO 71
44. CUVÂNTUL „PLÂNS” 72
45. FEBRA SCORNITĂ 73
46. DUMINICĂ DIMINEAȚA 74
47. DORMITUL ȘI SCULATUL 75
48. GIACOMO DE CRISTAL 76
49. CĂLĂTORIA MAIMUȚELOR 77
50. DOMNUL FACE-NAZURI 78
51. UNU ȘI ȘAPTE 79
52. BĂRBATUL CARE A FURAT COLOSSEUMUL 80
53. ASCENSOR CĂTRE STELE 81
54. TROLEIBUZUL 75 83
55. SATUL CÂINILOR 85
56. FUGA LUI PULCINELLA 87
57. ZIDARUL DIN VALTELLINA 89
58. PĂTURA SOLDATULUI 91
59. PUȚUL DE LA CASCINA PIANA 94
60. CASE ȘI BLOCURI 96
61. MAESTRUL GARRONE 99
62. PLANETA ADEVĂRULUI 100

- 63. TROTUARUL MOBIL 101
- 64. BUCĂTĂRIA SPAȚIALĂ 102
- 65. BOMBOANA EDUCATIVĂ 103
- 66. PUIȘORUL COSMIC 105
- 67. PROCES ÎMPOTRIVA NEPOTULUI 107
- 68. CÂND POVEȘTEA E GREȘITĂ 108
- 69. PROMOVAT PLUS DOI 110
- 70. OMULEȚUL DE NIMIC 112
- 71. ISTORIA UNIVERSALĂ 113

1. A FOST ODATA..

... un contabil pe nume Bianchi, din Vărese. Era comis-voiajor și șase zile pe săptămână străbătea întreaga Italie, estul, vestul, sudul, nordul și centrul, ca să vândă medicamente. Duminica se întorcea acasă, iar luni dimineața o lua de la capăt. Înainte să plece însă, fetița lui îi zicea:

— Tăticule, te rog mult: în fiecare seară o poveste.

Asta fiindcă fetița nu putea să adoarmă fără o poveste, iar mama îi povestise chiar și de câte trei ori poveștile pe care le știa. Așa se face că, oriunde se afla, în fiecare seară, la ora nouă fix, contabilul Bianchi dădea telefon la Vărese și-i spunea o poveste fetiței sale. Cartea de față cuprinde tocmai aceste povești ale contabilului Bianchi. Veți vedea că sunt cam scurte – dar cum altfel? contabilul plătea convorbirile din propriul buzunar, așa că în niciun caz nu putea să dea telefoane prea lungi. Numai câteodată, când încheia vreo afacere de succes, își permitea câteva „impulsuri” în plus. Mi s-a spus că atunci când domnul Bianchi suna la Vărese, domnișoarele centraliste nu mai dădeau nicio legătură, ca să-i asculte poveștile. Cred și eu: unele sunt foarte simpatice.

2. VÂNĂTORUL FĂRĂ NOROC

Giuseppe, ia pușca și du-te la vânătoare, îi spuse mama într-o dimineață fiului ei. Măine sora ta se mărită și

vrea să mănânce iepure cu mămăligă.

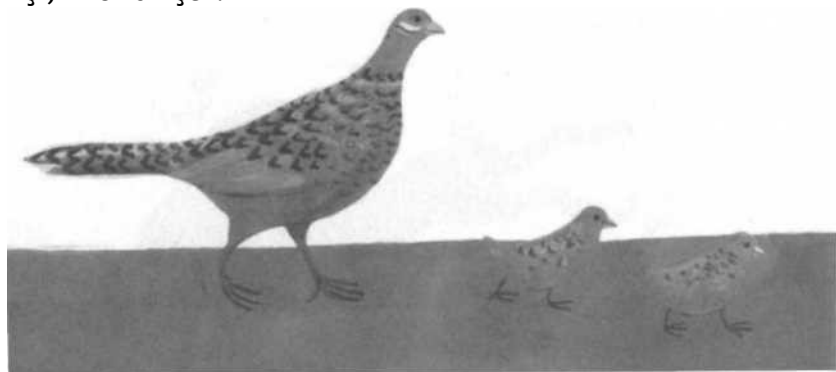
Giuseppe luă pușca și porni la vânătoare. Și numai ce văzu un iepure țâșnind dintr-un tufiș și alergând pe câmp. îndreptă pușca spre el, ochi și apăsă pe trăgaci. Dar pușca zise: *Poc!* – da, da, cu glas omenesc – și-n loc să trimită glonțul departe îl lăsă să cadă pe jos.

Giuseppe îl ridică și-l privi mirat. Apoi se uită atent la pușcă – părea aceeași dintotdeauna, și totuși în loc să tragă spusese: *Poc!* cu un glas vesel și plin de proștețime. Giuseppe cercetă și țeava, dar, să fim serioși, cine să se fi ascuns în ea? într-adevăr, pe țeava nu era nimeni și nimic.

— Mda, mama vrea totuși să-i aduc un iepure. Iar soră-mea vrea să-l mănânce cu mămăligă...

În clipa aceea, iepurele de adineaori trecu din nou prin fața lui Giuseppe. De data asta însă purta pe cap o coroniță din flori de portocal; privea în jos și umbla cu pași mărunți, mărunței.

— Ia te uită, făcu Giuseppe, și iepurele se însoară. Nu-i nimic, o să-mpușc un fazan.

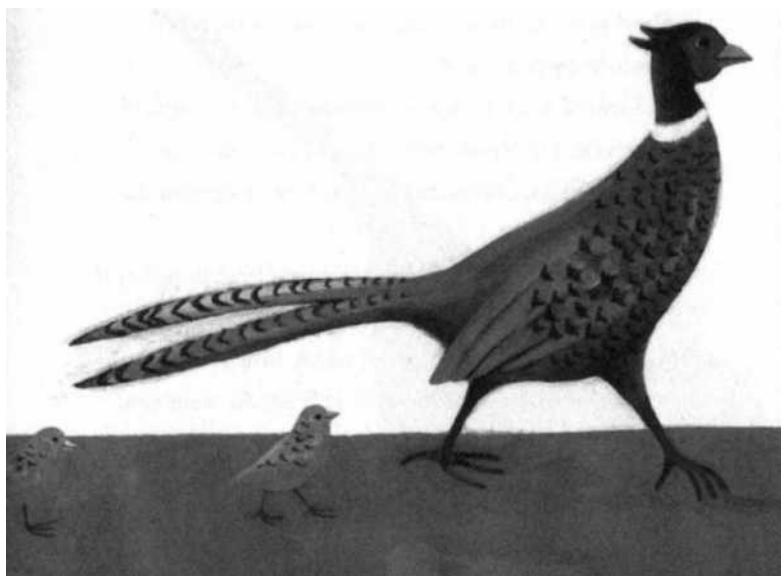
Și, într-adevăr, ceva mai încolo, în pădure, văzu un fazan plimbându-se agale pe cărare, cătuși de puțin speriat, de parcă ar fi fost cea dintâi zi de vânatoare, iar fazanii n-ar fi știut încă ce-i o pușcă.

Giuseppe ochi, apăsă pe trăgaci, și pușca făcu: *Pac!* Chiar așa: *Pac! Pac!* de două ori, cum zic copiii când trag cu pușca de lemn. Glonțul căzu pe jos și sperie câteva furnici roșii care fugiră să se ascundă sub un pin.

— Asta-i bună, zise Giuseppe, care începuse să se înfurie, să vezi ce mai bucurie pe mama când m-oi întoarce acasă cu tolba goală.

Fazanul, care, auzind acel *pac-pac*, se ascunsese într-un desiş, se arătă din nou pe cărare, de data asta urmat de puii săi, înșirați unul după altul, și doritor nevoie mare să râdă pe seama lui. Iar în urmă venea țănoș mama, bucuroasă de parcă ar fi luat premiul întâi.

— Da' bucuroasă mai ești, bombăni Giuseppe. Cred și eu, tu te-ai măritat de ceva vreme. Dar eu acum în ce mai trag?

Încarcă din nou pușca cu mare băgare de seamă și privi în jur. Nu se vedea decât un mierloi sus pe-o creangă, fluiera de parcă ar fi zis: împușcă-mă, împușcă-mă.

Și Giuseppe îl împușcă. Dar pușca zise: *Bang!* cum zic copiii când citesc benzi desenate. Apoi scoase și un sunet ușurel, în batjocură parcă. Mierloiul fluieră, mai vesel ca înainte, de parcă ar fi zis: Ai ochit și-ai împușcat, nasul s-a făcut mai lat.

— Puteam să jur, zise Giuseppe. Se vede treaba că astăzi puștile sunt în grevă.

— Cum a mers vânătoarea, Giuseppe? îl întreabă mama la întoarcere.

— Bine, mămico. Am împușcat trei minciunile grase și frumoase. Numai bune de pus lângă mămăligă.

3. PALATUL DE ÎNGHEȚATĂ

Pe vremuri, la Bologna, chiar în Piața Mare a orașului, locuitorii au înălțat un palat de înghețată, și veneau copii de peste mări și țări ca să-și treacă măcar o dată limba peste el.

Acoperișul era din frișca, fumul care ieșea pe coșuri, din vată de zahăr, iar coșurile, din fructe glasate. Tot restul era din înghețată: uși de înghețată, ziduri de înghețată, mobile de înghețată.

Un băiețel mititel se repezise la o masă și-i linse picioarele unul după altul, până ce masa se prăbuși peste el cu toate farfuriile, care erau din înghețată de ciocolată, cea mai bună dintre toate.

La un moment dat, un jandarm al orașului văzu o fereastră care se topea. Geamurile erau din înghețată de căpșuni și se topeau în râulețe roz.

— Repede, strigă jandarmul, hai, mai repede!
Și toți se apucară să lingă de zor, ca să nu se piardă

nicio picătură din acea minunăție.

— Un fotoliu! se ruga o băbuță care nu reușea să-și facă loc prin mulțime, un fotoliu pentru o sărmană bătrânică. Cine-mi aduce un fotoliu? Cu brațe, dacă se poate.

Un pompier, săritor din fire, alergă să-i aducă un fotoliu din înghețată de vanilie și fistic, iar bătrânică nu mai putu de fericire și se-apucă să-l lingă, începând chiar cu brațele.

Și fiindcă ziua a fost atât de măreață, la recomandarea doctorilor nimeni n-avu dureri de burtă.

Așa se face că până astăzi, când copiii mai cer o înghețată, părinții oftează:

— Păi, sigur, pentru tine e nevoie de-un palat întreg, ca la Bologna.

4. UN BĂIEȚEL CU CAPUL ÎN NORI IESE LA PLIMBARE - Mămico, mă duc să mă plimb.

— Du-te, Giovanni, du-te, dar fii atent când traversezi.

— O să fiu, mămico. Pa, mămico.

— Mereu ești cu capul în nori.

— Așa-i, mămico. Pa, mămico.

Și Giovanni iese din casă, vesel nevoie mare, și-n prima parte a drumului e cât se poate de atent. Din când în când se oprește și se pipăie.

— Oi fi întreg? Sunt, zice el și râde de unul singur. E-atât de bucuros că e atent, încât începe să țopăie ca o păsărică, pe urmă însă îl fură priveliștea: vitrinele, mașinile, norii - și, bineînțeles, încep necazurile. Un domn îl dojenește cu drăgălășenie:

— Vai, ce distrat ești. Ai văzut? Ai și pierdut o mână.

— Aoleu, e-adevărat. Distrat mai sunt. Se apucă să-și caute mâna, dar în locul ei găsește un borcan gol. O fi chiar gol? Ia să vedem. Dar ce-o fi fost în el înainte să fie gol? Că doar n-o fi fost gol din prima zi...

Și Giovanni uită să-și mai caute mâna, pe urmă uită și de borcan, fiindcă vede un câine schiop, și uite așa, pentru a-l ajunge din urmă înainte să dea colțul, pierde tot brațul. Dar el nici măcar nu-și dă seama, continuă să alerge. O femeie de treabă îl strigă:

— Giovanni, Giovanni, brațul! Dar Giovanni ce s-audă!

— Nu-i nimic, își zice doamna de treabă. O să i-l duc mămicii lui.

Și merge acasă la mama lui Giovanni.

— Doamnă, am găsit brațul lui Giovanni.

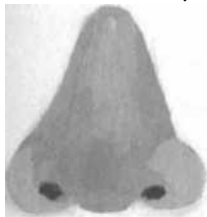

— Vai, distrat mai e! Zău dacă nu mai știu ce să mă

fac și ce să zic.

— Ei, parcă nu se știe că toți copiii sunt la fel. Mai trece o vreme și vine altă femeie de treabă.

— Doamnă, am găsit un picior. N-o fi al lui Giovanni?

— Ba da, e-al lui, îl recunosc după pantoful găurit. Vai, cu ce băiețel distrat m-am procopsit. Zău dacă mai știu ce să mă fac și ce să zic.

— Ei, parcă nu se știe că toți copiii sunt la fel.

Apoi vine o bătrânică, pe urmă ucenicul brutarului, un vatman și chiar o învățătoare pensionară, și toți aduc câte o bucațică din Giovanni: care un picior, care o ureche, care nasul.

— Cine a văzut băiat mai cu capul în nori decât al meu?

— Ei, doamnă, toți copiii sunt la fel. În cele din urmă vine și Giovanni, ȝopăind într-un singur picior, fără urechi și fără brațe, dar vesel ca întotdeauna, vesel ca o păsărică, iar mama lui clatină din cap, îi pune toate la locul lor și îl sărută pe obraz.

— Lipsește ceva, mămico? Nu-i așa că am fost cuminte, mămico?

— Sigur, Giovanni, cum nu se poate mai cuminte.

5. BLOCUL NUMAI BUN DE FĂRĂMAT

Odată, la Busto Arsizio, lumea era îngrijorată din pricina copiilor care stricau toate cele. Nu-i vorba de tălpile pantofilor, de pantaloni sau de ghiozdanele lor, ci de geamurile sparte când se jucau cu mingea, de farfuriile sparte la masă și de paharele sparte la bar, iar dacă nu stricau ziduri e numai fiindcă n-aveau ciocane la îndemână.

Nemaștiind ce să facă și ce să zică, părinții s-au adresat primarului.

— Să punem o amendă, propuse el.

— Sigur, mulțumim foarte mult! exclamă părinții. Ca să plătim tot noi oalele sparte.

Din fericire, prin părțile alea sunt foarte mulți

contabili - tot câte unul la fiecare trei locuitori - și toți socotesc de minune. Cel mai bine socotea însă contabilul Picioroange, un domn bătrân, cu mulți nepoți, deci învățat cu cioburile. Acesta luă creion și hârtie și se apucă să socotească ce pagube pricinuiesc copiii din Busto Arsizio spărgând cu atâta râvnă puzderie de lucruri minunate și trainice. Suma rezultată era înspăimântătoare: *strămii de milicmtocme paispe virgulă trei șirei*.

— Cu numai jumătate din suma asta, arată contabilul Picioroange, putem construi un bloc numai bun de fărâmat și-i putem pune pe copii să-l facă bucăți-bucățele. Și dacă nici așa nu se lecuiesc, nu știu, zău, de s-or mai lecu.

Propunerea fu acceptată, iar blocul, înălțat în doi timpi și trei mișcări. Avea șapte etaje și nouăzeci și nouă de încăperi ticsite de mobilă, care la rândul ei gema de veselă și de tot soiul de lucruri dichisite, fără a mai pune la socoteală oglinzile și robinetele, în ziua inaugurării, tuturor copiilor li se dădu câte un ciocan și, la un semn al primarului, ușile blocului numai bun de fărâmat se deschiseră larg.

Păcat numai că televiziunea n-a ajuns la timp ca să transmită întreg spectacolul. Cei care-au văzut însă totul cu ochii lor și-au auzit cu urechile lor spun că parcă izbucnise - Doamne ferește! - al treilea război mondial. Copiii treceau dintr-o încăpere într-alta ca oastea lui Atila,

spărgând cu ciocanele tot ce întâlneau în cale. Loviturile se auzeau în toată Lombardia și în jumătate din Elveția. Copii înalți cât coada de pisică se năpusteau asupra dulapurilor cât un crucișător, fărâmandu-le cu atâta râvnă, că nu mai rămânea din ele decât un morman de surcele. Copii de la cămin, frumusei și delicați în șorțulețele lor roz cu azuriu, izbeau cu sârg serviciile de cafea, transformându-le într-un praf fin de tot, pe care-l foloseau ca pudră de obraz. La capătul primei zile nu mai rămăsese un pahar întreg. După a doua zi scaunele deveniseră o raritate. În a treia, copiii se năpustiră asupra zidurilor, începând de la ultimul etaj. Dar când ajunseră la al patrulea, istoviți și plini de praf ca soldații lui Napoleon în deșert, lăsară totul baltă și se întoarseră clătînându-se acasă, unde se trântiră-n pat fără să mai cineze. Se răcoriseră de-acum și nu mai aveau chef să fărâme nimic, deveniseră dintr-odată delicați și ușori precum fluturii: i-ai fi putut pune să joace fotbal pe un teren făcut din cupe de cristal, că n-ar fi ciobit nici măcar una.

Contabilul Picioroange făcu iar socoteli și arătă că orașul economisise două *strămilioane* și șapte centimetri.

Cu restul blocului rămas în picioare, Primăria îi lăsa

pe cetățeni să facă ce-or vrea. Și iată că apărură niște domni cu serviete de piele și ochelari cu lentile bifocale – magistrați, notari, consilieri delegați – care, înarmați cu ciocane, mergeau să dea jos câte un perete sau să dărâme o scară. Și prinseră un asemenea gust, încât se simțeau întinerind cu fiecare lovitură.

— Mai bine decât să ne certăm cu nevestele, spuneau ei veseli nevoie mare, mai bine decât să spargem scrumiere și farfurii din serviciul cel bun, de la tanti Mirina...

Și dă-i cu ciocanul!

Contabilului Picioroange, în semn de mulțumire, orașul Busto Arsizio îi decernă o medalie cu gaură din argint.

6. BĂBUȚA CARE NUMĂRA STRĂNUTURILE

Pe vremuri, la Gavirate, trăia o băbuță care-și

petrecea timpul socotind de câte ori strănută oamenii, apoi le prezenta prietenelor ei socoteala, și nu se mai saturau pălăvrăgind împreună despre asta.

— Farmacistul a strănutat de șapte ori, povestea băbuța noastră.

— Tot ce se poate!

— Jur, să-mi pice nasul dacă mint, a strănutat cu cinci minute înainte de miezul zilei.

Pălăvrăgirea ele ce pălăvrăgirea și încheiară zicând că farmacistul îndoiaie uleiul de ricin cu apă.

— Preotul a strănutat de paisprezece ori, povestea băbuța, îmbujorată de emoție.

— N-oi fi numărat greșit?

— Să-mi pice nasul dac-a fost unu' mai puțin.

— Vai, vai, unde o să ajungem!

Pălăvrăgirea ele ce pălăvrăgirea și încheiară zicând că preotul pune prea mult ulei în salată.

Odată, băbuța noastră și prietenele ei se așezară toate - erau mai mult de șapte - sub fereastra domnului Delio, ca să-l spioneze. Dar domnul Delio nu strănuta deloc, fiindcă nu trăgea tutun pe nas și nu era răcit.

— Nici măcar un strănut, zise băbuța. E ceva putred aici.

— Bineînțeles, ziseră prietenele ei.

Domnul Delio le auzise însă, așa că puse o mână bună de piper în pompa de insecticid și, fără să se arate, îl împrăștie asupra bârfitoarelor ascunse sub pervazul ferestrei.

— Hapciu! făcu băbuța.

— Hapciu! Hapciu! făcură și prietenele ei.

Și toate se puseră pe strănutat și nu mai conteneau.

— Eu am strănutat de mai multe ori, zise băbuța noastră.

— Ba noi, ziseră prietenele.

Și unde nu începură să se tragă de păr, să-și care ghionturi și-n față, și-n spate, și să-și rupă hainele, ba chiar pierdu fiecare câte un dinte.

După întâmplarea asta, băbuța noastră nu mai vorbi cu prietenele ei, își cumpără un carnețel și un creion și începu să se plimbe singură-singurică, făcând pentru fiecare strănut auzit câte o cruciuliță.

Când muri, vecinii găsiră carnețelul plin de cruciulițe și ziseră:

— Ia priviți, pesemne că și-a însemnat aici toate faptele bune. Da' câte a mai făcut! Dacă nici asta nu ajunge-n Rai, chiar că n-ajunge nimeni.

7. TARA FĂRĂ VÂRFURI

Giovannino Pierde-vară era un mare călător. Și tot călătorind el, dădu odată peste o țară în care colțurile caselor erau rotunde, iar acoperișurile nu se încheiau cu vârfuri ascuțite, ci cu coame domoale. Cum tot drumul era străjuit de tufe de trandafiri, lui Giovannino îi veni pe loc ideea să-și pună unul la butonieră. Și culese trandafirul cu mare atenție, să nu se înțepe în vreun spin, dar își dădu iute seama ca spinii nu înțepau deloc, nu aveau vârf. Ba chiar păreau de cauciuc și-l gâdilau în palmă.

- Ia te uită! zise Giovannino cu glas tare. Din spatele tufei își făcu apariția un jandarm municipal, zâmbind.
- Nu știați că e interzis să culegi trandafiri?
- Îmi pare rău, nu m-am gândit.
- Atunci o să plătiți doar jumătate de amendă, zise jandarmul zâmbind de parcă ar fi fost omulețul ca un boț de unt care l-a dus pe Pinocchio în Țara Distracțiilor.

Giovannino văzu că jandarmul scrie procesul-verbal cu un creion fără vârf și, neputându-se abține, îi zise:

— Scuzați-mă, arătați-mi, vă rog, sabia.

— Cu dragă inimă, zise jandarmul. Bineînțeles, nici măcar sabia n-avea vârf.

— Da' ce fel de țară-i asta? întrebă Giovannino.

— E Țara fără vârfuri, n răspunse jandarmul cu atâta amabilitate, că toate cuvintele lui ar merita scrise cu majusculă.

— Și fără cuie cum vă descurcați?

— Am renunțat de mult la ele, lipim totul cu clei. Și acum, vă rog să-mi trageți două palme.

Giovannino căscă gura de parcă ar fi trebuit să înghită un tort întreg.

— Fie-vă milă, nu vreau s-ajung la închisoare pentru insultă adusă unui funcționar public. Dacă-i vorba de palme, ar trebui să le primesc, nu să le dau.

— Noi aici așa procedăm, îi explică amabil jandarmul, pentru o amendă întreagă patru palme, pentru o jumătate,

numai două.

— Date jandarmului?

— Da, jandarmului.

— Dar e nedrept, e groaznic.

— Bineînțeles că e nedrept, bineînțeles că-i groaznic, zise jandarmul. Ba chiar e-atât de îngrozitor, că lumea, ca să nu fie silită să palmuiască bieți oameni fără vină, se ferește să încalce legea. Hai, dați-mi cele două palme, și altă dată să fiți mai atent.

— Da' eu nu vreau să vă dau nici măcar un bobârnac în obraz: mai bine vă dau o mângâiere.

— Dacă-i pe-așa, încheie jandarmul, va trebui să vă însoțesc până la graniță.

Și Giovannino, cu capul plecat, fu silit să părăsească Țara fără vârfuri. Dar până azi visează să se poată întoarce acolo, ca să trăiască în cea mai amabilă lume cu putință, într-o căsuță frumoasă cu acoperișul fără vârf.

8. ȚARA CU „NE” ÎNAINTE

Giovannino Pierde-vară era un mare călător. Și tot călătorind el, dădu peste o țară în care toate cuvintele aveau un „ne” înainte.

— Da' ce fel de țară-i asta? îl întrebă el pe un locuitor care se retrăsese la umbră sub un pom.

Drept răspuns, acesta scoase din buzunar un briceag și îl ținu deschis în palmă ca să i-l arate.

— Îl vezi?

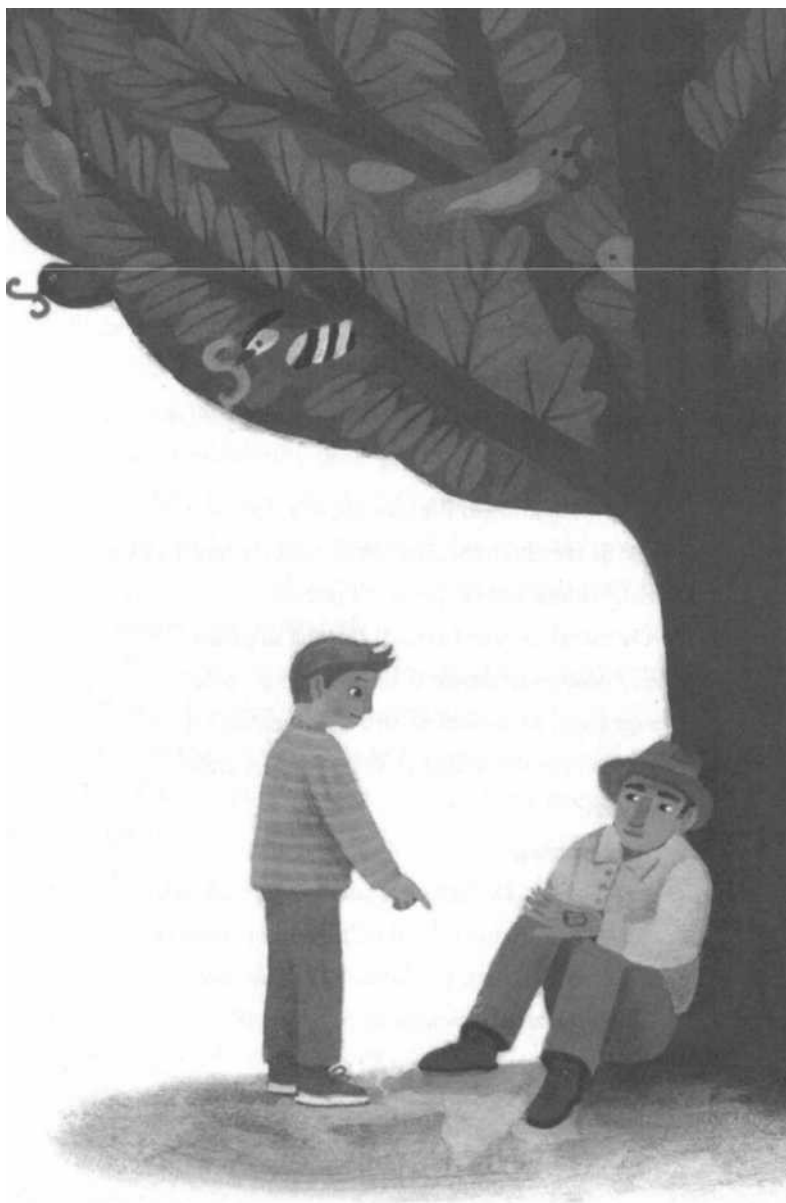
— E un briceag.

— Total greșit. De fapt e un „nebriceag”, adică un briceag cu „ne” înainte. îl folosim ca să creștem la loc creioanele consumate și e foarte util la școală.

— Minunat, zise Giovannino. Și pe urmă?

— Pe urmă avem „necuietul”.

— Vrei să spunei cuietul.

— Cuierul nu-i cine știe ce folositor dacă n-ai ce să agăți în el. Cu „necuierul” nostru lucrurile stau cu totul altfel. În el nu trebuie să agăți nimic, totul e deja agățat.

Cine are nevoie de-o haină nu mai trebuie să se ducă să-și cumpere: trece pe la necuier și-o ia din cui. Există necuier de vară și necuier de iarnă, necuier pentru bărbați și necuier pentru femei. Și, uite așa, economisim o grămadă de bani.

— Grozavă treabă. Și pe urmă?

— Pe urmă avem aparatul „nefotografic” care, în loc să facă fotografii, face caricaturi care ne fac să râdem. Pe urmă avem „netunul”.

— Brr, mi se zbârlește părul de frică.

— Dimpotrivă. „Netunul” e opusul tunului, cu el se pune capăt războiului.

— Și cum funcționează?

— Foarte simplu, îl poate manevra și un copil. Dacă e război, sunăm din netrâmbiți, tragem cu netunul, și războiul ia sfârșit imediat.

Ce mai minunăție e și țara asta cu „ne” înainte.

9. OAMENII DE UNT

Giovannino Pierde-vară, mare călător și renumit explorator, a nimerit odată în țara oamenilor de unt. Aceștia, dacă stăteau la soare, se topeau, așa că trebuiau să stea mereu la răcoare și locuiau într-un oraș în care în loc de case erau nenumărate frigidere. Giovannino umbla pe străzi și-i vedea la ferestruicile frigiderelor lor cu o pungă de gheață pe cap. Pe ușa fiecărui frigider se afla un telefon la care puteai vorbi cu locatarul.

— Alo?

— Alo?

— Cine-i acolo?

— Sunt regele oamenilor de unt. Din smântână de calitate întâi. Lapte de vacă elvețiană. V-ați uitat bine la frigiderul meu?

— Drace, e din aur masiv. Și nu ieșiți niciodată de aici?

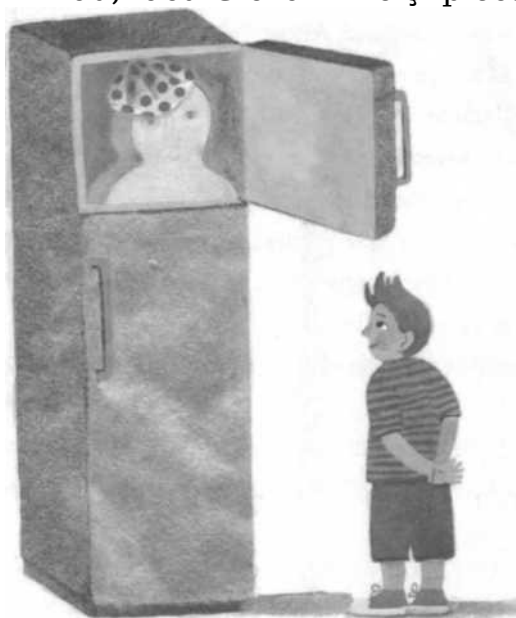
— Ba da, iarna, când e destul de frig, într-un

automobil de gheață.

— Și dacă din întâmplare soarele iese brusc din nori în vreme ce Maiestatea Voastră își face plimbarea?

— Nu poate, nu-i e îngăduit. Ar fi imediat băgat la pușcărie de soldații mei.

— Bau, făcu Giovannino și plecă în altă țară.

10. ALICE CĂZĂREATA

5

Asta e povestea lui Alice Căzăreața, care cădea mereu și în tot locul.

Odată, bunicul o căuta ca s-o ducă în parc:

— Alice! Unde ești, Alice?

— Aici, bunicule.

— Unde aici?

— În deșteptător.

Și, într-adevăr, Alice deschisese capacul deșteptătorului ca să-și vâre un pic nasul înăuntru și nimerise printre angrenaje și arculețe, iar acum era nevoită să țopăie dintr-un loc în altul pentru a nu fi strivită

de mecanisme care se mișcau sacadat făcând tic-tac.

Altă dată, bunicul o căuta ca să-i dea gustarea:

— Alice! Unde ești, Alice?

— Aici, bunicule.

— Unde aici?

— Chiar aici, în sticlă. Mi-era sete și am căzut înăuntru.

Și, într-adevăr, înota din greu ca să se țină la suprafață. Noroc că vara trecută învățase să înoate ca broasca.

— Stai așa că te scot acum. Și bunicul vârî o sforică în sticlă. Alice se agăță de ea și se cațără cu îndemânare. Era prima la gimnastică.

Altă dată Alice dispăru de tot. O căuta bunicul, o căuta bunica, o căuta vecina care venea mereu să citească ziarul bunicului, ca să economisească niscaiva gologani.

— Vai de noi dacă n-o găsim înainte să se-ntoarcă părinții de la lucru, murmura bunica speriată.

— Alice! Alice! Unde ești, Alice? De data asta însă Alice nu răspundea. Nu putea să răspundă. Vârându-și nasul prin bucătărie, căzuse în sertarul cu fețe de masă și șervete și adormise. Cineva închisese apoi sertarul, nebăgând de seamă că se afla acolo. Așadar, când se trezi, Alice se pomeni în întuneric, dar nu-i fu teamă: căzuse ea odată și-ntr-un robinet - să vezi acolo întuneric!

„Până la urmă cineva tot trebuie să pună masa, se gândea Alice. O să deschidă atunci sertarul.”

Dar nimănui nu-i era gândul la masa de seară, și asta tocmai fiindcă Alice era de negăsit. Părinții se întorseseră de la lucru și țipau la bunici:

— Așa-i purtați voi de grijă!

— Copiii noștri nu cădeau în robinete, protestau bunicii, pe vremea noastră cădeau numai din pat și se alegeau cu câteva cucuie.

Intr-un târziu, Alice se satură să mai aștepte. își făcu

loc printre fețele de masă, ajunse la fundul sertarului și se apucă să bată în el cu picioarele.

Bum, bum, bum.

— Ia tăceți cu toții, zise tatăl, aud bătând undeva.

Bum, bum, bum, chema Alice.

Și ce-o mai îmbrățișară și ce-o mai sărutară când o găsiră! Alice profită însă imediat și căzu în buzunarul de la haina tatălui, iar când o scoaseră afară, reușise deja să se umple de pastă pe față jucându-se cu pixul.

11. DRUMUL DE CIOCOLATĂ

Odată, mergând pe câmp, trei frățiori din Barletta găsiră un drum neted-neted și în întregime maro.

— Ce-o fi asta? zise primul.

— Lemn nu e, zise al doilea.

— Da' nici cărbune, zise al treilea.

Ca să afle mai precis, îngenuncheară tustrei și își trecură limba peste el.

Era ciocolată: un drum de ciocolată. Se apucară să mănânce o bucatică, apoi încă una, pe urmă se făcu seară, dar cei trei frățiori erau tot acolo și mâncau din drumul de ciocolată, până ce nu mai rămase nici măcar un pătrățel.

Nu mai era nici ciocolată, dar nici drum.

— Unde suntem? întrebă primul.

— Nu suntem la Bari, zise al doilea.

— Da' nici la Molfetta, zise al treilea.

Ce mai încolo și-ncoace, nu știau ce să facă. Noroc că tocmai atunci se-ntorcea de la câmp un țăran în căruța lui.

— Vă duc eu acasă, zise țăranul.

Și-i duse la Barletta, până în poarta casei. Coborând însă din căruță, cei trei frațiori își dădură seama că e făcută toată din biscuiți. Și, niciuna, nici două, se apucară s-o înfulece, fără să ocolească nici roțile, nici oiștile.

Trei frațiori așa de norocoși nu se mai văzuseră la Barletta, și cine știe când s-or mai vedea.

12. SĂ INVENTĂM NUMERE

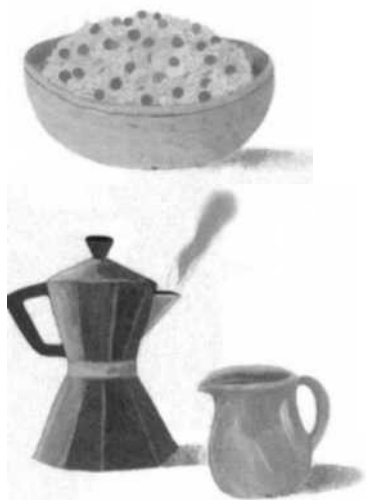
— Hai să inventăm numere, vreți?

— Hai, încep eu. Cam unu, cam doi, cam trei, cam patru, cam cinci, cam șase.

— Sunt cam mici. Ia ascultă-le pe astea: *un strămilion de biliardoane, un optoi de miliantoane, un miracoliard de miracolioane.*

— Bine, atunci eu o să inventez un tabel:

trei ori unu trag cu tunu' trei ori doi merg la boi trei
ori trei fierb tăiței trei ori patru fac aluatu' trei ori cinci
poartă opinci trei ori șase au fiert oase trei ori șapte pun și
lapte

trei ori opt trec la copt trei ori nouă au spart ouă trei
ori zece stau la rece.

— Cât costă ouăle alea?

— Două urecheli.

— Cât e de aici pâ'n' la Milano?

— O mie de kilometri noi, un kilometru stricat și
șapte ciocolate.

— Cât cântărește o lacrimă?

— Depinde: lacrima unui copil răsfățat e mai puțin ca
vântul, a unuia flămând, mai mult ca-ntreg pământul.

— Cât de lungă e povestea asta?

— Mult prea.

— Atunci hai să inventăm rapid alte numere, ca s-o

încheiem. Le spun eu, ca la Modena: *unei, dunei, trinci, para parinci, miri mirinci, un fan des.*

— Iar eu le spun ca la Roma: *unzi, donzi, trenzi, pale palenzi, mele melenzi, rife, rafe zece.*

În curtea casei, doi copii se jucau liniștiți: inventau o limbă specială, ca să poată vorbi între ei fără să-i înțeleagă nimeni.

13. BIM, BAM, BUF

— Bim, bam, zise primul.

— Bam, bom, răspunse al doilea. Si izbucniră amândoi în râs.

Într-un balcon de la etajul întâi, un moș de treabă citea ziarul, iar la fereastra din față se arătă o babă nici de treabă, nici de ispravă.

— Ce caraghioși sunt copiii ăștia, zise baba. Moșul nu fu însă de acord:

— Mie nu mi se pare.

— Să nu-mi spuneți că ați înțeles ce-au zis.

— Ba am înțeles tot. Primul a zis: ce zi frumoasă. Iar al doilea a răspuns: mâine va fi și mai frumos.

Baba strâmbă din nas, dar nu zise nimic, fiindcă copiii începură din nou să vorbească pe limba lor.

— *Maraschi, barabaschi, pipirimoschi*, zise primul.

— Buf, răspunse al doilea.

Și din nou izbucniră amândoi în râs.

— Să nu-mi spuneți că ați înțeles și acum, făcu indignată baba.

— Ba am înțeles tot, răspunse moșul zâmbind. Primul a zis: ce fericire că suntem pe lume. Iar al doilea a zis: ce frumoasă e lumea.

— Și chiar e frumoasă? insistă baba.

— Bim, bam, buf, răspunse moșul.

14. ORAȘUL STOCKHOLM DE VÂNZARE

La piața din Gavirate se nimeresc omuleți care vând de toate, și mai pricepuți decât ei să vândă nu știe nimeni unde să găsească.

Într-o vineri, se nimeri un omuleț care vindea lucruri ciudate: Mont Blanc, Oceanul Indian, mărele de pe Lună, și

aşa de tare îşi lăuda marfa, că după o oră nu-i mai rămăsese decât oraşul Stockholm.

Pe care-l cumpără un frizer, pentru un tuns şi-o frecţie. Frizerul încadra între două geamuri certificatul care suna aşa: *Proprietar al oraşului Stockholm*, şi-l arătă mândru nevoie mare clienţilor, răspunzându-le la toate întrebările.

— E un oraş din Suedia, ba e chiar capitala.

— Are aproape un milion de locuitori, bineînţeles toţi ai mei.

— Are şi ieşire la mare, dar nu ştiu cine-i proprietarul ei.

Încetul cu încetul, frizerul puse bani deoparte, şi-n anul următor se duse în Suedia să-şi viziteze proprietatea. Oraşul Stockholm i se păru minunat, iar suedezii, oameni foarte cumsecade. Ei nu înţelegeau o vorbă din tot ce le spunea, iar el nu înţelegea nici jumătate de vorbă din tot ce-i răspundeau.

— Știți că eu sunt stăpânul orașului, sau nu știți? Vi s-a adus la cunoștință?

Suedezii zâmbeau și ziceau că da, fiindcă nu înțelegeau, dar erau amabili, iar frizerul își freca mâinile satisfăcut:

— Așa un oraș pentru un tuns și-o frecție! L-am luat pe o nimica toată!

De fapt se înșela, plătise mult prea mult. Fiindcă orice copil, când vine pe lume, întreaga lume e a lui, și nu trebuie să dea pe ea nici măcar un bănuț, trebuie doar să-și suflece mânecile, să-ntindă mâna și s-o ia.

15. SĂ ATINGEM NASUL REGELUI

Odată, Giovannino Pierdevară se hotărî să meargă la Roma ca să atingă nasul regelui. Prietenii încercau să-l facă să se răzgândească, spunându-i:

— Ai grijă, e-o treabă periculoasă. Dacă regele se

enervează, ai să-ți pierzi nasul cu tot cu căpățână.

Dar Giovannino nu se lăsă cu una, cu două. În vreme ce-și pregătea valiza, ca să facă un pic de antrenament, se duse să-i caute pe preot, pe primar și pe șeful de post și le atinse tuturor nasurile cu atâta prudență și îndemânare, încât niciunul nu prinse de veste.

„Uite că nici măcar nu-i greu”, se gândi Giovannino.

Ajuns în orașul vecin, ceru să-i fie arătată casa guvernatorului, a președintelui și a judecătorului, și se duse să le facă o vizită acestor personaje distinse, atingându-le și lor nasul cu un deget sau două. Personajele erau un pic jenate, fiindcă Giovannino părea educat și știa să discute despre aproape orice subiect. Președintele se enervă chiar un picuț și exclamă:

— Ce faci, m-apuci de nas?

— Vai, zise Giovannino, era o muscă. Președintele privi jur-împrejur și nu văzu nici muscă, nici țânțar, dar între timp Giovannino făcuse grăbit o plecăciune și ieșise, fără a uita să închidă ușa Giovannino avea un carnețel în care ținea socoteala nasurilor pe care reușea să le atingă. Și toate erau nasuri importante.

La Roma însă, numărul nasurilor crescuseră așa de repede, că Giovannino se văzu nevoit să cumpere un caiet mai gros. Era de-ajuns să te plimbi pe stradă și puteai fi sigur că, de colo până colo, ai să întâlnești vreo două excelențe, un ministru adjunct și o duzină de înalți secretari.

Ca să nu mai vorbim de președinți, mai numeroși ca cerșetorii. Și toate aceste nasuri de lux erau destul de landemână. Iar proprietarii lor socoteau atingerea lui Giovannino Pierdevară drept un omagiu adus autorităților lor, ba unii merșeră până într-acolo încât le sugerară subalternilor să facă la fel, spunându-le:

— De-acum înainte, în loc să-mi faceți plecăciuni, îmi puteți atinge nasul. E-un obicei mult mai modern, mai

rafinat.

La început, subalternii nu îndrăzniră să întindă mâna spre nasul superiorilor. Aceștia însă îi încurajau cu un zâmbet larg, și să te ții atunci atingeri, răsuciri, pipăiri: nasurile sus-puse deveneau roșii și luceau de plăcere.

Giovannino însă nu-și uitase scopul principal – acela de-a atinge nasul regelui – și n-aștepta decât momentul prielnic ca s-o facă. Și iată că acesta se prezintă în timpul unui alai regal. Giovannino observă că din când în când careva din mulțimea de gură-cască ieșea din rând, sărea pe treapta caleștii regale și-i dădea regelui un plic, desigur o petiție, pe care regele i-l întindea zâmbind prim-ministrului.

Când caleașca fu destul de aproape, Giovannino sări pe treaptă și, în timp ce regele îi adresa un zâmbet binevoitor, îi spuse:

— Cu îngăduința Măriei Voastre – și întinse brațul, trecându-și vârful arătătorului pe vârful nasului Maiestății Sale.

Regele își atinse nasul uluit, deschise gura să zică ceva, dar Giovannino, cu un salt înapoi, se și pusese la adăpost în mulțime. Izbucni atunci un ropot de aplauze și, brusc, alți cetățeni se repeziră cu entuziasm să imite gestul lui Giovannino: săreau pe treapta trăsurii, îl apucau de nas pe rege și îl frecau strașnic.

— E un nou semn de omagiu, Maiestate, murmura zâmbind prim-ministrul la urechea regelui.

Regelui însă îi cam trecuse cheful să zâmbească: nasul îl durea și începuse să-i curgă, iar el n-avea timp nici măcar să-și șteargă lumânarea, fiindcă fideliile lui supuși nu-i dădeau pace, ci continuau voioși nevoie mare să-l apuce de nas.

Iar Giovannino se-ntoarse acasă plin de satisfacție.

16. VESTITA PLOAIE DE LA PIOMBINO

Odată, la Piombino, a plouat cu bomboane. Picau din cer, mari cât boabele de grindină, dar de toate culorile: verzi, roșii, violete, albastre. Un copil luă în gură o boabă verde, ca s-o încerce, și i se păru că are aromă de mentă. Altul gustă o boabă roșie care avea aromă de căpșuni.

— Sunt bomboane! Sunt bomboane!

Și năvăliră cu toții în stradă să-și umple buzunarele. Dar nu reușeau să le adune pe toate, fiindcă picau în rânduri dese, dese.

Ploaia dură puțin, dar lăsa străzile acoperite cu un covor de bomboane înmiresmate care scârțâiau sub pași. Așa că elevii, întorcându-se de la școală, mai găsiră încă destule cât să-și umple ghiozdanele. Iar bătrânicile făcură și ele din basmale niște bocceluțe de toată frumusețea.

A fost o zi mare.

Multă lume așteaptă și-n ziua de azi să plouă iar din cer cu bomboane, numai că norul cu pricina n-a mai trecut pe la Piombino, și nici pe la Torino, și pesemne că nu va trece niciodată nici pe la Cremona.

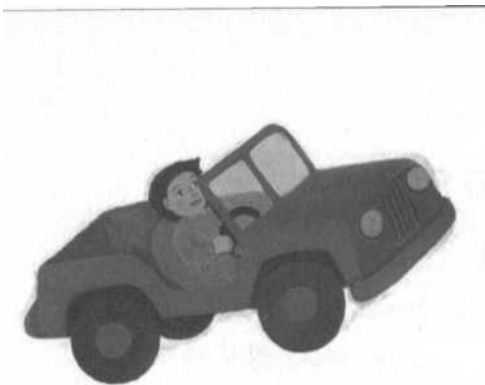
17. CARUSELUL DE LA CESENATICO

Odată, la Cesenatico, la malul mării, a sosit un carusel. Avea în total șase cai de lemn și șase jeepuri roșii, un pic decolorate, pe gustul copiilor de azi.

Omulețul care-l împingea cu forța brațelor era mic de tot, slab, întunecat la chip și arăta de parcă o zi mânca și două nu. De fapt, caruselul nu era cine știe ce, dar copiilor li se părea pesemne făcut din ciocolată, fiindcă stăteau în jurul lui cu gurile căscate și făceau tot soiul de figuri, doar doar s-or sui în el.

„Da’ ce are caruselul ăsta, e uns cu miere?” se întrebau mămicile. Și-i îmbiau pe copii: – Hai să vedem delfinii în bazin, hai la cofetărie, hai să ne dăm în leagăne.

Copiii să n-audă: voiau în carusel.

Intr-o seară, un bătrân, după ce-și puse nepotul într-un jeep, se sui și el în carusel, drept în șaua unui căluț de lemn. Stătea cam incomod, fiindcă atingea pământul cu picioarele lui lungi, dar râdea. Abia începu însă omulețul să învârtă caruselul, că, minune: bătrânul se ridică într-o clipită până la înălțimea zgârie-norului din Cesenatico, iar căluțul lui prinse să galopeze în aer, cu botul îndreptat spre nori. Bătrânul privi în jos și văzu că la picioare se întindea toată Romagna, apoi toată Italia, apoi întreg Pământul, care se îndepărta sub copitele căluțului, iar în curând Pământul nu mai fu nici el decât un mic carusel albastru care se tot învârtea, arătându-și unul după altul continentele și oceanele, ca desenate pe o hartă geografică.

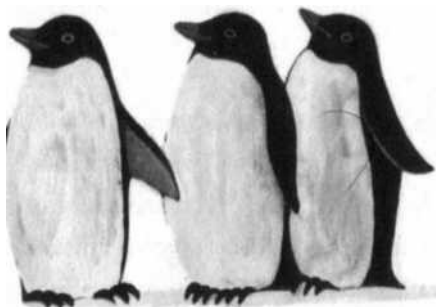
„Oare încotro ne îndreptăm?” se întrebă bătrânul.

În clipa aceea, prin fața lui trecu nepotelul, la volanul vechiului jeep roșu un pic decolorat, transformat într-un vehicul spațial. În urma lui se înșirau toți ceilalți copii, calmi și siguri pe orbitele lor, ca tot atâția sateliți artificiali.

Cine știe pe unde era acum omulețul cu caruselul; deși se auzea încă discul care cânta un *cha-cha-cha* cam urât: fiecare tură a caruselului dura până se sfârșea discul.

„E deci o viclenie la mijloc, își zise bătrânul. Omulețul pesemne că e vrăjitor.”

Și își mai zise: „Dacă în timpul cât cântă discul facem înconjurul întregului Pământ, batem recordul lui Gagarin.”

Acum caravana spațială survola Oceanul Pacific cu toate insulițele lui, Australia cu cangurii ei care făceau salturi uriașe, Polul Sud, unde milioane de pinguini stăteau cu ciocurile în sus. Dar nu avură timp să-i numere: din America indienii făceau semnale înălțând rotocoale de fum, uite și zgârie-norii din New York, și uite și un zgârie-nori singuratic, chiar cel de la Cesenatico. Discul se sfârșise. Bătrânul privi în jur uluit: era din nou în vechiul și liniștitul carusel de pe malul Mării Adriatice, pe care omulețul slab și întunecat la chip îl frâna lin, fără zguduituri.

tniD

mm %

I O (I

Bătrânul coborî clătinându-se.

— Ia ascultă, îi zise el omulețului.

Dar omulețul n-avea timp să-l asculte, alți copii se suiseră pe căluți și în jeepuri, caruselul pornea din nou să înconjoare Pământul.

— Ia spune... insistă bătrânul, cam iritat.

Dar omulețul nu-i aruncă nici măcar o privire, împingea caruselul, iar în spatele lui se șteau chipurile vesele ale copiilor ce-și căutau din priviri părinții care, așezați în cerc, îi încurajau zâmbindu-le.

Să fie chiar vrăjitor omulețul ăsta de doi bani? Iar mașinăria asta caraghioasă care se rotește pe muzica urâtului *cha-cha-cha* să fie chiar un carusel magic?

— S-o lăsăm baltă, conchise bătrânul. Mai bine nu spun nimănui. Pesemne că ar râde de mine pe la spate și mi-ar spune: „Nu știai că la vârsta dumată e periculos să te sui în carusel, că-ți vine amețea?”

18. PE PLAJA DE LA OSTIA

La câțiva kilometri de Roma se află plaja de la Ostia. Vara, romanii vin aici cu miile, de nu mai rămâne loc nici cât să sapi o groapă cu lopățica, iar cine ajunge ultimul nu mai are nici unde să-și pună umbrela.

Odată, pe plaja de la Ostia se arătă un domn ciudat, glumeț nevoie mare. Ajunsese ultimul, cu umbrela la subraț, și nu mai găsea niciun loc în care s-o așeze. Atunci, o deschise, îi răsuci puțin mânerul, și pe dată umbrela se ridică în aer, trecu peste miile de umbrele și se opri chiar la malul mării, numai că la doi-trei metri deasupra vârfurilor celorlalte umbrele de pe plajă. Domnul cel glumeț își deschise șezlongul, care la rândul lui prinse să plutească în aer; se întinse la umbră, scoase din buzunar o carte și începu să citească, trăgând pe nări aerul plin de sare și de iod al mării.

La început, oamenii nici nu-și dădură seama. Stăteau cu toții sub umbrele, încercând să vadă un petic de mare printre capetele celor aflați în fața lor sau dezlegând

cuvinte încrucișate, dar nimeni nu privea în sus. La un moment dat însă, o doamnă auzi căzând ceva pe umbrela ei și, gândindu-se că e o minge, ieși să țipe la copii, privi de jur împrejur, apoi privi în sus și îl văzu pe domnul cel glumeț plutind deasupra capului ei. Domnul privea și el în jos și-i zise doamnei:

— Scuze, doamnă, mi-a căzut cartea. Aruncați-mi-o sus, vă rog.

De uimire, doamna căzu în fund pe nisip și, cum era foarte grasă, nu reușea să se ridice. Atunci, rudele se repeziră s-o ajute, iar doamna, fără să scoată o vorbă, le arătă cu degetul umbrela zburătoare.

— Vă rog mult, repetă domnul cel glumeț, aruncați-mi cartea.

— Dumneata nu vezi că ne-ai speriat mătușa?

— Îmi pare tare rău, a fost tară intenție.

— Atunci, hai, jos de-acolo, e interzis.

— Nici nu mă gândesc, m-am așezat aici fiindcă pe plajă nu mai era loc. Plătesc și eu impozite, să știți.

Între timp, unul după altul, romanii de pe plajă

începură să privească în sus și să-l arate râzând cu degetul pe domnul cel ciudat.

— Ia uite-l și pe-ăsta, ziceau, are umbrelă cu reacție!

— Hei, Gagarin, îi strigau, ia-mă și pe mine acolo, sus!

Un băiețel îi aruncă sus cartea, iar domnul o răsfoi nervos ca să găsească pagina la care rămăsese, apoi se apucă din nou să citească, pufnind. Încetul cu încetul îl lăsară în pace. Numai copiii priveau din când în când în sus plini de invidie, iar cei mai curajoși strigau:

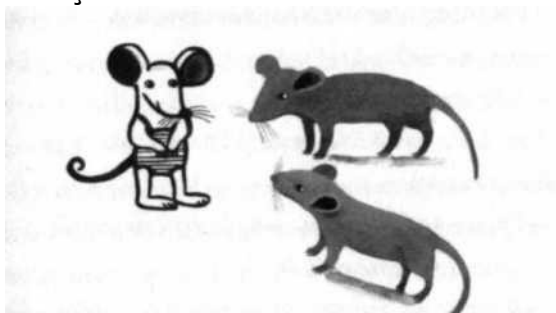
— Hei, domnu', domnu'!

— Ce vrei?

— Învățați-ne și pe noi să stăm acolo, sus! Dar domnul pufnea și se întorcea la cartea lui.

Spre apusul soarelui, cu un fâlfâit ușor, umbrela își luă zborul, iar domnul cel glumeț ateriza direct pe drum, lângă motocicletă lui, urcă în șa și dus a fost. Cine știe cine era și de unde-și cumpărase umbrela aia.

19. ȘORICELUL DIN BENZILE DESENATE

Un șoricel din benzile desenate, sătul să mai locuiască între paginile ziarului și doritor să dea mirosul de hârtie pe cel al brânzei, făcu un salt de toată frumusețea și se pomeni în lumea șoriceilor în came și oase.

— *Squash!* exclamă el brusc, simțind miros de pisică.

— Ce-a zis? șoptiră ceilalți șoriceți, puși la respect de vorba asta ciudată.

— *Splum, bang, gulp!* zise șoricelul nostru, care vorbea numai limba din benzile desenate.

— O fi turc, zise un bătrân șoarece de vapor, care până să iasă la pensie își făcuse veacul pe Marea Mediterană, și încercă să i se adreseze în turcește.

Șoricelul îl privi uluit și zise:

— *Ziip, fiish, bronk.*

— Nu e turc, conchise șoarecele navigator.

— Atunci ce e?

— Dălapește.

Așa că îi spuseră Dălapește și-l tratară cam ca pe nebunul satului.

— Dălapește, îl întrebau, ce-ți place ție mai mult, parmezanul sau cașcavalul?

— *Spliit, grong, ziziziiir*, răspundea șoricelul din benzile desenate.

— E clar ce-i cu ăsta, râdeau ceilalți.

Iar cei mai mici îl trăgeau de coadă ca să-l audă protestând în felul lui caraghios: *Zoong, splash, squarr!*

Odată se duseră cu toții să dea lovitura la o moară plină cu saci de făină și de mălai. Șoriceii și-au înfipt dinții în bunătațe de saci și mestecau de zor, făcând: *crik, crik, crik*, așa cum fac toți șoriceii atunci când mestecă. Doar șoricelul din benzi desenate făcea: *crek, screk, schererek*.

— Învață măcar să mănânci ca un șoricel bine-crescut, bombăni șoarecele marinar. Dacă am fi acum pe-un vapor, te-ar fi aruncat de mult în mare. Îți dai seama ce zgomot dezgustător faci?

— *Crenggh*, zise șoricelul din benzi desenate și se întoarse să-și înfigă dinții într-un sac de porumb.

Atunci, marinarul le făcu un semn celorlalți și, tiptil-tiptil, se furișară afară, lăsându-l în plata Domnului pe intrus, încredințați că n-o să mai găsească drumul înapoi spre casă.

O vreme, șoricelul nostru continuă să mestece. Când,

într-un târziu, își dădu seama că a rămas singur, era deja prea întuneric ca să mai caute drumul și hotărî să-și petreacă noaptea la moară. Era cât pe-acți să adoarmă, când iată că în întuneric se aprinseră două felinare galbene și se auzi fâsâitul sinistru al labelor unui vânător. Un motan!

— *Squash!* zise șoricelul și-l trecu un fior.

— *Gragrragnau!* răspunse motanul. Doamne, era un motan din benzile desenate!

Neamul pisicilor adevărate îl alungaseră fiindcă nu reușea să facă *miau* cum se cuvine.

Cei doi dezmoșteniți ai soartei se îmbrățișară jurându-și prietenie veșnică și petrecură toată noaptea stând de vorbă în ciudata limbă a benzilor desenate. Se înțelegeau de minune.

20. ISTORIA ÎMPĂRĂȚIEI HĂMESELII

La început, în depărtata și străvechea țară a Hămeselii, la răsărit de ducatul *Buneibăute*, a domnit *HămesilăMistuilă*, numit așa fiindcă, după ce mânca spaghetti, ronțăia și farfuria, pe care o mistuia de minune.

Îi urmă la tron Hămesilă al Doilea, zis și Trei-Linguri, fiindcă mânca ciorba slujindu-se în același timp de trei linguri de argint, din care pe două le ținea în propriile mâini, iar pe-a treia o mânuia regina – și vai de ea dacă nu era plină.

După el, în ordine, au suit pe tronul împărăției, aflat în capul unei mese zi și noapte îmbelșugate:

Hămesilă al Treilea, zis și Gustărică;
Hămesilă al Patrulea, zis și Cotlet-cu-Parmezan;
Hămesilă al Cincilea, zis și Mâncăul;
Hămesilă al Șaselea, zis și Spaima-curcanilor;
Hămesilă al Șaptelea, zis și „Mai vreau!”, care își
mâncase până și coroana făcută, se știe, din fier forjat;
Hămesilă al Optulea, zis și Zgârie-brânză, care,
nemaigăsind nimic de mâncare, înghițise fața de masă;
Hămesilă al Nouălea, zis și Fălci-de-Oțel, care-și
mâncase tronul cu perne cu tot. Și cu el se sfârși dinastia.

21. ALICE CADE ÎN MARE

Odată, Alice Căzăreața s-a dus la mare, s-a îndrăgostit de ea și nu mai voia să iasă din apă.

— Alice, ieși din apă! îi striga mama.

— Acușica, răspundea Alice, dar în sinea ei își zicea: „Ba o să stau până o să-mi crească aripioare și o să devin pește.”

Seara, înainte să se bage în pat, își privea umerii în

oglinză, ca să vadă dacă i-au crescut aripioare, sau măcar niscaiva solzi argintii. Dar nu descoperea decât fire de nisip rămase după dușul făcut cam de mântuială.

Într-o dimineață coborî pe plajă mai devreme ca de obicei și întâlni un băiat care culegea scoici și arici-de-mare. Era fiu de pescar și știa o grămadă de lucruri despre mare.

— Tu știi cum poți să devii pește? îl întrebă Alice.

— Îți arăt imediat, răspunse băiatul.

Puse batista cu scoici și arici-de-mare pe un colț de stâncă și se scufundă în valuri. Trecu un minut, trecură două, și băiatul nu mai ieșea. Apoi în locul lui apăru un delfin: făcea tumbe în apă și, înălțându-și vesel înotătoarele în aer, veni să se joace printre picioarele lui Alice, iar ei nu-i fu câtuși de puțin frică.

După o vreme, delfinul plecă în larg, nu înainte de a plesni elegant apa cu coada. În urma lui reapăru zâmbitor băiatul cu scoicile.

— Ai văzut ce ușor e?

— Am văzut, dar nu cred c-o să reușesc.

— Încearcă.

Alice se scufundă, dorind nespus să devină o stea-de-mare, dar căzu într-o cochilie care stătea cu gura căscată. Aceasta închise brusc valvele, prinzând-o pe Alice cu visurile ei cu tot.

„Hait! Iar am pățit-o”, își spuse Alice în sinea ei. Dar ce liniște era, ce pace și ce prospețime, acolo jos, în interiorul scoicii. Ce bine ar fi fost să rămână acolo pentru totdeauna, să trăiască în adâncul mării ca sirenele de altădată. Alice suspină. Își aminti de mama ei, care o credea încă în pat, și de tatăl ei, care trebuia să vină la mare chiar în seara aia, fiindcă era sâmbătă.

— Nu pot să-i las singuri, mă iubesc așa de mult. De data asta mă întorc pe pământ.

Și, împingând cu mâinile și cu picioarele, reuși să deschidă cochilia, atât cât să sară afară și să plutească înapoi la suprafață. Băiatul cu scoicile era deja departe. Iar Alice nu povesti nimănui cele întâmplate.

22. RĂZBOIUL CLOPOTELOR

A fost odată un război, un război mare și sângeros, din pricina căruia muriseră mulți soldați de-o parte și de alta. Noi stăteam aici, iar inamicii stăteau de partea cealaltă, și trăgeam unii în alții zi și noapte. Războiul a fost însă atât de lung, că la un moment dat au început să lipsească bronzul pentru tunuri, fierul pentru baionete etc.

Atunci, comandantul nostru, Străgeneralul Bombone Pușcone Bubitone, ne porunci să dăm jos toate clopotele din clopotnițe și să le topim laolaltă, ca să fabricăm un tun cât toate zilele: unul singur, dar mare cât să câștigăm războiul dintr-o singură lovitură.

Fu nevoie de o sută de mii de macarale pentru a-l ridica și de nouăzeci și șapte de trenuri pentru a-l transporta. Străgeneralul își freca mâinile de satisfacție și zicea:

— Când o să trag eu cu tunul meu, dușmanii o să fugă până-n lună. Și sosi și marea clipă.

Tunul cât toate zilele era îndreptat către dușmani. Noi ne umpluserăm urechile cu vată, pentru că bubuitul putea să ne spargă timpanele și trompa lui Eustache.

Străgeneralul Bombone Pușcone Bubuitone ordonă:

— Foc!

Un artilerist apăsă pe-un buton. Și brusc, de la un capăt la altul al frontului, se auzi un enorm dangăt de clopot: *Ding! Dong! Dang!*

Ne-am scos vata din urechi ca s-auzim mai bine.

Ding! Dong! Dang! bubuia formidabilul tun. Și o sută de mii de ecouri răsunară în munți și văi: *Ding! Dong! Dang!*

— Foc! urlă Străgeneralul a doua oară. Foc, neisprăviților!

Artileria apăsă din nou pe buton și din nou se răspândi în tranșee un sărbătoresc concert de clopote. Părea că toate clopotele patriei noastre sunau deodată. Străgeneralul își smulse părul din cap de furie și continuă să și-l smulgă până nu-i mai rămase decât un singur fir.

Urmă apoi o clipă de tăcere. Și iată că de cealaltă parte a frontului, ca la un semn, răspunse un vesel și asurzitor: *Ding! Dong! Dang!*

Fiindcă trebuie să știți că și comandantul inamic, Morteșalul Von Bombonen Pușkonen Bubuitonen, avusese ideea să fabrice un tun cât toate zilele din clopotele țării sale.

— *Ding! Dong!* bubuia acum tunul nostru.

— *Dang!* îi răspundea tunul inamic.

Iar soldații celor două armate ieșeau din tranșee, alergau unii în întâmpinarea celorlalți și strigau: – Bat clopotele, bat clopotele! E sărbătoare! A izbucnit pacea!

Străgeneralul și Morteșalul urcară fiecare în mașina lui și fugiră departe, fugiră până li se termină benzina, dar dangătul clopotelor îi urmări pretutindeni.

23. O VIOREA LA POLUL NORD

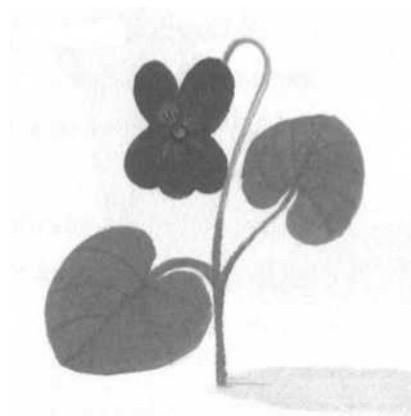
Într-o dimineață, la Polul Nord, un urs alb simți plutind în aer un miros neobișnuit și-i atrase atenția ursoaicei celei mari (cea mică era chiar fiica lui):

— O fi venit vreo expediție?

Cei care au descoperit vioreaua au fost însă ursuleții: era un pușor de viorea care tremura de frig, dar continua să-și facă datoria, înmiresmând aerul plin de curaj.

— Mămico, tăticule! strigară ursuleții.

— Eu am zis de la bun început că e ceva ciudat, spuse ursul către întreaga familie. Și nu cred că-i vorba de vreun pește.

— Bineînțeles că nu, zise ursoaica cea mare, dar nici pasăre nu-i.

— Ai și tu dreptate, zise ursul după o matură chibzuință.

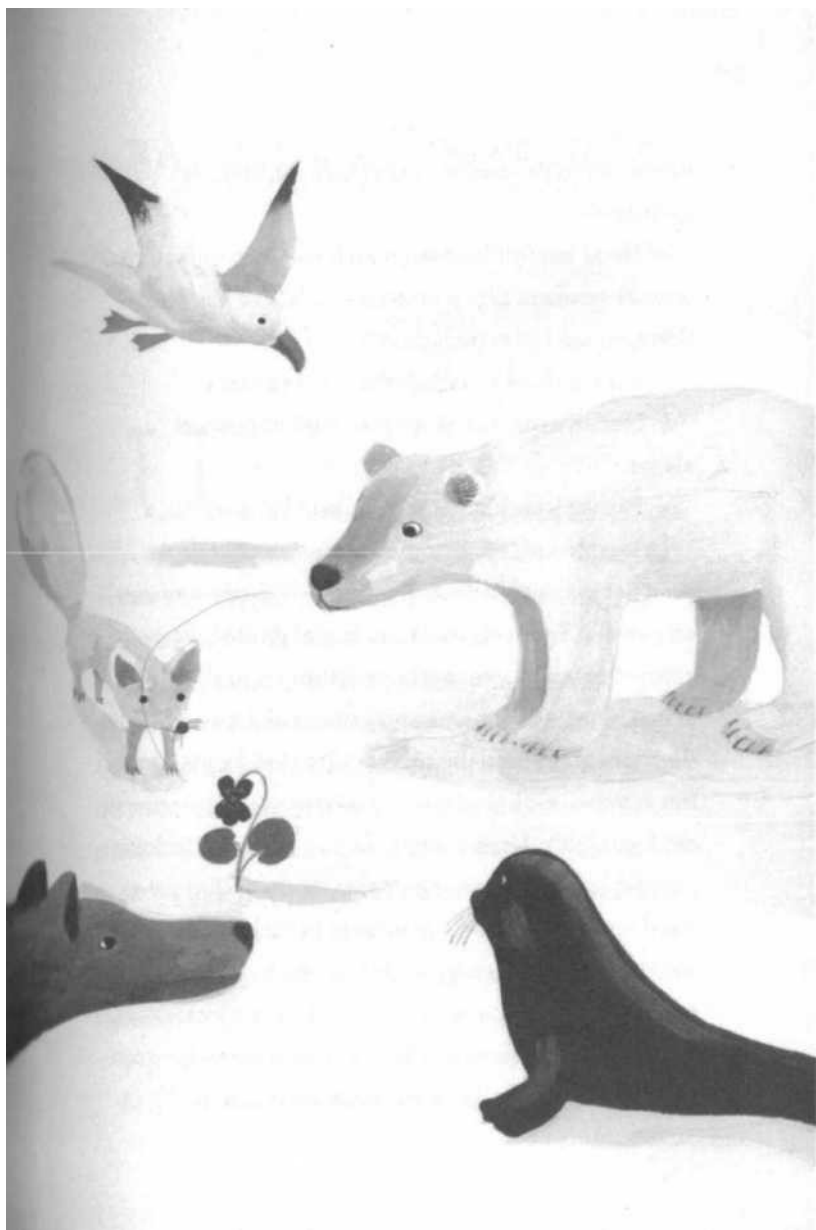
Până la lăsarea întunericului, vestea se răspândi pretutindeni: în pustiul de gheață a apărut o ființă ciudată mică și parfumată, de culoare viorie, care stă într-un picior și nu se urnește din loc. Veniră s-o vadă focile și morsele, renii din Siberia, bizonii din America, iar de și mai departe veniră vulpile albe, lupii și coțofenele de mare. Toate animalele admirau floarea necunoscută, lujerul ei tremurător, toate îi aspirau parfumul, dar acesta părea să ajungă și pentru ultimii veniți să-l miroasă, pur și simplu nu dădea semne că piere.

— Pesemne că are o rezervă dedesubt, sub gheață, de e în stare să răspândească atâta parfum, zise o focă.

— Eu am zis de la bun început că e un dedesubt aici, exclamă ursul alb.

Nu spusese el chiar așa, dar nimeni nu-și mai aducea aminte.

Un pescăruș, trimis spre Sud ca să culeagă informații, se întoarse cu vestea că mica ființă parfumată se numea viorea, iar în ținuturile de-acolo, de jos, erau cu milioanele.

— Ne-ai lămurit bușean, zise foca. Cum se face că. tocmai vioreaua asta a nimerit aici? Ca să vă spun drept, eu sunt cam nedumerită.

- Cum a zis că e? își întrebă ursul nevasta.
- Nedumerită. Adică nu știe după ce pești să alerge.
- Păi, vezi, exclamă ursul alb, asta zic și eu.

În noaptea aceea, întreg Polul fu străbătut de un scrâșnet înspăimântător. Ghețurile veșnice tremurau de parcă ar fi fost de sticlă, iar în mai multe locuri crăpară chiar. Vioreaua trimise în aer un parfum și mai puternic, de parcă ar fi hotărât să topească dintr-odată imensul pustiu înghețat și să-l transforme într-o mare caldă și albastră sau într-un câmp verde și catifelat. Efortul însă o istovi. În zori pălise, se îndoise pe lujer și își pierduse și culoarea, și viața. Ultimul ei gând, tradus cu vorbele noastre și în limba noastră, trebuie să fi fost cam ăsta: „Iată, eu mor... Dar cineva trebuia totuși să spargă gheața... într-o zi, viorelele vor ajunge aici cu milioanele. Atunci ghețurile se vor topi, iar în locurile astea vor fi insule, și case, și copii.”

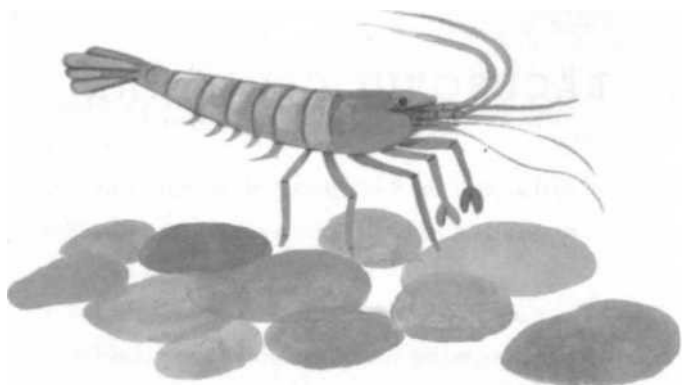
24. RĂCUȘORUL CEL TÂNĂR

Un tânăr răcușor își zise în sinea lui: „De ce oare în familia mea toți umblă de-a-ndăratelea? Eu vreau să-nvăț să umblu înainte ca broaștele, și să-mi cadă coada dacă n-o să reușesc.”

Începu, așadar, să facă exerciții pe ascuns, printre pietrele din râulețul în care se născuse, în primele zile însă, efortul fu istovitor: se izbea de toate cele, își ciobea carapacea și i se încurcau picioarele. Dar, încet-încet, lucrurile începură să meargă mai bine, fiindcă totul se poate învăța, dacă vrei.

Când fu sigur pe sine, se prezentă înaintea familiei și zise:

- Ia priviți-mă.

Și făcu o bună bucatăică de drum mergând înainte.

— Fiule, îi zise maică-sa izbucnind în plâns, ai dat în mintea copiilor? Vino-ți în fire, umblă așa cum te-au învățat tatăl tău și mama ta, umblă ca frații tăi, care te iubesc atâta.

Frații lui însă nu făceau decât să râdă de el. Tatăl îl privi o vreme cu asprime, apoi zise:

— Gata! Ajunge! Dacă vrei să rămâi cu noi, umblă la fel ca toți ceilalți raci. Dacă vrei să faci după capul tău însă, pe-aci ți-e drumul, râul e mare.

Curajosul răcușor îi iubea mult pe ai săi, dar era prea încredințat că are dreptate ca să aibă îndoieli: își îmbrățișa mama, își luă rămas-bun de la tatăl și de la frații săi și porni în lume.

Umbletul lui stârni imediat uimirea unui conclav de broaște care, ca adevărate bârfitoare ce erau, se adunaseră să mai pălăvrăgească de una și de alta în jurul unei frunze de nufăr.

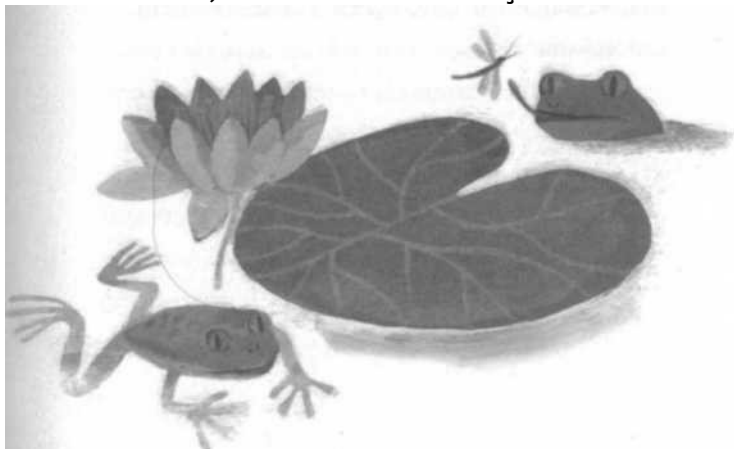
— Lumea a-nceput să meargă de-a-ndăratelea, zise una, ia uitați-vă la răcușorul ăla și ziceți-mi că nu-i așa, dacă puteți.

— Nu mai există respect, zău așa, zise alta.

— Vai de lume și de-amar, zise a treia. Răcușorul însă își continuă neabătut drumul, trebuie s-o spunem, pe calea pe care-o apucase. La un moment dat, se auzi strigat de un

rac bătrân cu privirea tristă, care trăia singur în umbra unei stânci.

— Bună ziua, zise tânărul răcușor.

Bătrânul îl privi îndelung, apoi spuse:

— Crezi că faci bine ce faci? Și eu, când eram tânăr, m-am gândit să-i învăț pe raci să umble înainte. Și uite cu ce m-am ales: trăiesc singur-singurel, iar lumea și-ar mușca limba mai degrabă decât să-mi vorbească. Ascultă-mi sfatul cât mai e timp: resemnează-te și fă la fel ca ceilalți, și într-o bună zi ai să-mi mulțumești.

Tânărul rac nu prea știa ce să răspundă, așa că tăcu. În sinea lui însă își spunea: „Eu am dreptate.”

Și, salutându-l politicos pe bătrân, porni mândru înainte pe drumul lui.

Oare va ajunge departe? Va face avere? Va reuși să îndrepte toate lucrurile de pe lumea asta? Nu știm, fiindcă deocamdată el merge înainte cu hotărârea și curajul începutului. Noi nu putem decât să-i dorim din toată inima:

— Drum bun!

25. PĂRUL URIAȘULUI

Au fost odată patru frați. Trei erau mititei, dar foarte vicleni, al patrulea însă era un uriaș cu o putere ieșită din comun, dar mult mai puțin viclean decât ceilalți.

Puterea lui stătea în mâini și-n brațe, deșteptăciunea însă o avea în păr. Viclenii lui frați îi tăiau părul scurt de tot, ca să rămână un pic neghiob, și toate muncile grele le lăsau în seama lui, că doar era puternic, iar ei stăteau, îl priveau și băgau câștigul în buzunar.

El trebuia să are câmpul, el trebuia să spargă lemne, să învârtă roata morii, să tragă căruța în locul calului, iar frații stăteau pe capră și-l îmboldeau cu lovituri de bici.

Și, stând ei pe capră, nu-i pierdeau o clipă capul din priviri, zicând:

— Ce bine-ți stă cu părul scurt

— Așa e, adevărata frumusețe nu stă în bucle.

— Ia uitați-vă la zuluful ăla care a prins să crească, diseară va trebui să i-l tăiem

Și își făceau cu ochiul, își făceau semne vesele cu cotul, iar la târg băgau banii în buzunar, se duceau la cârciumă și-l lăsau pe uriaș să vadă de căruță.

De mâncat îi dădeau atât cât să poată munci; de băut însă îi dădeau ori de câte ori îi era sete, dar numai vin de la fântână.

Într-o buna zi, uriașul se îmbolnăvi. De teamă să nu moară cât era încă bun de muncă, frații chemară cei mai bun doctori din ținut să-l lecuiască, îi dădură doctoriile cele mai scumpe, ba chiar îi duseră mâncarea la pat.

Îi potriveau care mai de care pernele, îl înveleau cu pături. Și în ăst timp îi ziceau:

— Vezi cât ținem la tine? Așa că să nu mori, să nu ne faci figura asta.

Erau atât de ocupați cu sănătatea lui, că uitară să-i mai controleze frizura. Părul avu deci tot timpul să-i crească lung cum nu mai fusese și, odată cu părul, uriașului îi reveni toată deșteptăciunea. Începu să chibzuiască, să-și observe frații, să știe cât fac doi ori doi și patru ori patru, în cele din urmă înțelese cât de vicleni fuseseră ei, iar el, cât de neghiob, dar nu zise nimic la

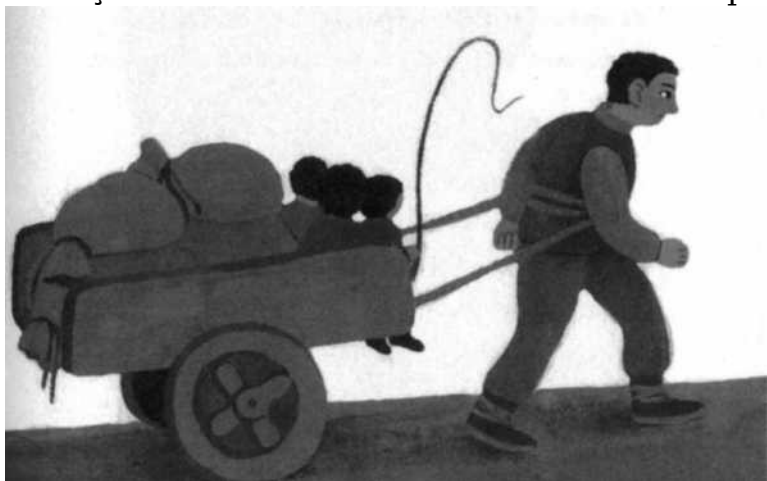
început. Așteaptă să-și revină în puteri și, într-o dimineață, în vreme ce frații dormeau încă, se ridică din pat, îi legă ca pe niște salamuri și-i puse în căruță.

— Unde ne duci, dragă frățioare, unde-i duci pe iubiții tăi frățiori?

— O să vedeți voi imediat.

Îi duse la gară, îi vârî în tren, așa legați cum erau, și drept rămas-bun le zise:

— Cărați-vă, și să nu vă mai prind prin locurile astea. Destul m-ați dus de nas. Acuma eu am devenit stăpân.

Trenul fluieră, roțile se puseră în mișcare, dar cei trei frați vicleni au rămas cuminți la locurile lor, așa că nimeni nu i-a mai văzut de-atunci.

26. NASUL CARE A LUAT-O LA FUGĂ

Domnul Gogol a povestit istoria unui nas din Leningrad, care mergea la plimbare cu caleașca și făcea tot soiul de nefăcute.

O poveste asemănătoare s-a petrecut la Laveno, pe malul lacului Maggiore. într-o dimineață, un domn, care locuia chiar în fața pontonului de unde se iau vaporășele, se duse la baie să se bărbierească și, privindu-se în oglindă, scoase un țipăt:

— Ajutor! Nasul meu!

Nasul nu mai era în mijlocul feței, iar locul în care fusese era absolut neted. Așa cum se afla, în halat, domnul alergă pe balcon, unde ajunse taman la timp ca să-și vadă nasul ieșind în piață, îndreptându-se cu pas hotărât către ponton și strecurându-se printre mașinile care se îmbarcau pe motonava ce făcea traversarea la Verbania.

— Oprește, oprește! strigă domnul. Nasul meu! Prindeți hoțul!

Lumea privea în sus și râdea:

— Ia te uită, i-au furat nasul și i-au lăsat dovleacul! Urâtă treabă!

Domnului nu-i mai rămase decât să coboare în stradă și să se ia după fugar, ținând o batistă pe față, ca și cum ar fi fost răcit. Din păcate, ajunse taman când vaporeșul se desprindea de ponton. Se aruncă plin de curaj în apă

pentru a-l ajunge din urmă, în vreme ce pasagerii și turiștii strigau: „Dă-i înainte! Dă-i înainte!” Dar vaporeșul prinsese deja viteză, iar căpitanul n-avea câtuși de puțin intenția să se întoarcă pentru a-i îmbarca pe întârziați.

— Așteaptă următorul vaporeș, îi strigă un marinar, vin din juma-n jumaz de oră!

Deznădăjduit, domnul se întoarse la mal, când deodată își văzu nasul plutind agale, pe o pelerină întinsă pe apă, precum Sfântul Iulian din legendă.

— Aha, deci n-ai luat vaporeșul? Te-ai prefăcut doar? îi strigă bărbatul.

Nasul privea drept înainte, ca un adevărat lup de lac, și nu catadicsi nici măcar să-și întoarcă privirea. Pelerina plutea alene ca o meduză.

— Unde te duci? strigă bărbatul.

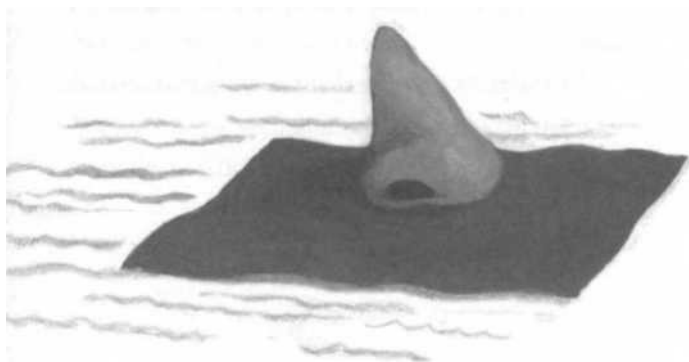
Nasul însă nu-i răspunse, așa că nefericitul proprietar se resemna să se întoarcă în portul Laveno și să treacă prin mijlocul mulțimii de gură-cască pentru a se îndrepta spre casă, unde se ascunse imediat, dând poruncă servitorilor să nu lase pe nimeni să intre, și își petrecu timpul privindu-și în oglindă chipul fără nas.

Câteva zile mai târziu, un pescar din Ranco, trăgându-și afară năvodul, găsi în el nasul fugar, care se scufundase în mijlocul lacului, fiindcă pelerina era plină de găuri, și se gândi să-l ducă la târgul din Laveno.

Slujnica respectivului domn, care se dusese la târg ca să cumpere pește, văzu imediat nasul, expus printre lini și știuci de țî-era mai mare dragul.

— Da' ăsta-i chiar nasul stăpânului meu! exclamă ea îngrozită. Dați-mi-l imediat să i-l duc!

— Al cui o fi nu știu, declară pescarul, da' io l-am pescuit și io îl vând.

— Cu cât?

— Cu greutatea lui în aur, bineînțeles. E-un nas, nu un biban.

Slujnica alergă să-i dea stăpânului de știre.

— Dă-i cât cere! Îmi vreau nasul înapoi!

Slujnica făcu socoteala că era nevoie de o groază de bani, fiindcă nasul era destul de mare: mai precis, era nevoie de-o *grămadă* de lire, treispe *treizecioi* și jumătate. Ca să strângă suma asta trebuiră să vândă și cerceii ei, dar, cum ținea foarte mult la stăpânul său, slujnica îi jertfi cu un oftat.

Cumpără deci nasul, îl înveli într-o batistă și-l aduse acasă. Nasul se lăsă dus fără să crâcnească și nu protestă nici măcar când stăpânul îl luă în mâinile-i tremurânde:

— Spune-mi de ce-ai fugit! Ce ți-am făcut? Nasul îl privi chiorâș, zbârlindu-se de scârbă, și-i zise:

— Ascultă, să nu-ți mai bagi niciodată degetele-n nas. Sau măcar taie-ți unghiile.

27. DRUMUL CARE NU DUCEA NICĂIERI

La capătul satului era o răscruce din care porneau trei drumuri: unul ducea către mare, al doilea, către oraș, iar al treilea nu ducea nicăieri.

Martino știa asta, fiindcă întrebase aproape pe toată lumea și obținuse de la toți același răspuns:

— Drumul ăsta? Nu duce nicăieri. Degeaba mergi pe el.

— Și unde ajunge?
— N-ajunge nicăieri.
— Și atunci de ce l-au mai făcut?
— Nu l-a făcut nimeni, a fost aici dintotdeauna.
— Dar nu s-a dus nimeni să vadă?
— Căpos mai ești! Păi, nu ți-am zis că nu-i nimic de văzut?

— De unde știți, dacă n-ați fost niciodată?

Era așa de încăpățânat, că începură să-i spună Martino Căposul, el însă nu se supăra, și gândul îi era mereu la drumul care nu duce nicăieri.

Când fu destul de mare ca să traverseze fără să-l țină pe bunic de mână, într-o dimineață, Martino se sculă devreme, ieși din sat și o luă fără șovăire pe drumul misterios, mergând tot înainte. Era plin de gropi și buruieni, dar din fericire nu plouase de-o bună bucată de vreme, așa că nu erau băltoace. De-a dreapta și de-a stânga se întindeau tufișuri, dar foarte curând începu să apară pădurea. Crengile copacilor se împleteau deasupra drumului, alcătuind o boltă întunecată și răcoroasă prin care razele soarelui pătrundeau doar ici și colo pentru a-i lumina calea.

Merse ce merse, dar bolta tot nu se termina, cum nu se termina nici drumul. Pe Martino începură să-l doară picioarele și se gândea deja dacă n-ar fi mai bine să facă el cale întoarsă, când deodată văzu un câine.

„Unde-i un câine e și-o casă, chibzui Martino, sau măcar un om.”

Câinele îi veni în întâmpinare dând din coadă, îi linse mâna, apoi o luă înainte, întorcându-se la fiecare pas să vadă dacă Martino mai era în urma lui.

— Vin, vin și eu, spunea Martino, care devenise curios.

În cele din urmă, pădurea începu să se rarească, apăru albastrul cerului, iar drumul se termină și el în fața

unei uriașe porți de fier.

Printre gratii, Martino văzu un castel cu toate ușile și ferestrele deschise și cu fumul ieșind pe toate coșurile, iar dintr-un balcon o preafrumoasă domniță îi făcea cu mâna și striga plină de veselie:

— Hai vino, vino, Martino Căposule!

— Ia te uită, se înveseli Martino, eu habar n-aveam că am ajuns, dar ea da.

Împinse poarta, străbătu grădina și intră în sala cea mare a castelului taman la vreme pentru a-i face o plecăciune frumoasei domnițe care cobora scara maiestuoasă. Era răpitoare, purta un veșmânt mai elegant decât al zânelor și al prințeselor, și în plus era veselă nevoie mare și râdea:

— Deci n-ai crezut?

— Ce să cred?

— Povestea cu drumul care nu duce nicăieri.

— Era prea caraghioasă. Și, după mine, ar trebui să fie mai multe locuri decât drumuri.

— Bineînțeles, nu trebuie decât să vrei să te miști. Acum hai să-ți arăt castelul.

Erau acolo peste o sută de încăperi, ticsite cu tot soiul de comori, ca în castelele din povesti unde dorm frumoasele adormite sau unde căpcăunii își ascund averile. Erau și diamante, și pietre prețioase, și aur, și argint, iar frumoasa domniță nu înceta să-l îmbie:

— Ia, ia tot ce vrei. Îți dau și o căruță ca să poți duce totul.

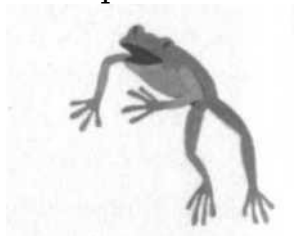

Bineînțeles, Martine - nu se lăsă rugat. Căruța era deci plină ochi când porni înapoi. Pe capră ședea câinele, care era dresat și știa să țină hățurile și să latre la cai atunci când ațipeau și mergeau alături cu drumul.

Întors în sat, unde toată lumea îl socotea deja mort, Martino Căposul fu primit cu mare uimire. Câinele descarcă în piață toate comorile, dădu de două ori din coadă în semn de rămas-bun se sui iar pe capră și pomi stârnind un nor de praf. Martino făcu daruri tuturor, prieteni și dușmani deopotrivă, și trebui să-și povestească de sute de ori pățania; și cum sfârșea de povestit, câte unul se năpustea acasă își înhăma caii la căruță și-o apuca grăbit pe drumul care nu ducea nicăieri.

Dar unul după altul se întoarseră cu toții acasă în aceeași seară dezamăgiți, cu fețe uite-așa de lungi: pentru ei, drumul se sfârșea în pădure, în fața unui zid des de

arbori, într-o mare de spini. Nici vorbă de poartă de castel sau de domniță. Fiindcă anumite comori există doar pentru cine străbate primul un drum nou, iar primul fusese Martino Căposul.

28. SPERIETOAREA DE PĂSĂRI

Gonario era ultimul între șase frați. Neavând bani să-l dea la școală, părinții lui îl trimiseseră să muncească la o fermă, unde Gonario trebuia s-o facă pe sperietoarea, ca să îndepărteze păsările de lanuri. În fiecare dimineață îi dădeau un săculeț cu praf de pușcă, iar Gonario umbla în sus și-n jos pe câmp, ceasuri întregi, și din când în când se oprea și dădea foc unui strop de praf de pușcă. Explozia speria păsările, care-și luau zborul de teama vânătorilor.

Odată, focul cuprinse și haina lui Gonario, iar copilul ar fi murit cu siguranță în flăcări, de nu s-ar fi aruncat rapid într-un canal. Dar, aruncându-se în el, Gonario sperie broaștele care fugiră orăcâind puternic, iar orăcăitul lor sperie greierii și lăcustele care se opriră o clipă din cântat.

Cel mai speriat dintre toți era însă chiar el, Gonario,

care plângea singur-singurel pe marginea canalului, ud ca un boboc de rață, mititel, prăpădit și înfometat. Plângea atât de amarnic, că păsările se opriră pe-un copac să-l privească și piuiau de mila lui, parcă încercând să-l consoleze. Numai că ce pasăre poate consola o sperietoare de păsări!

Povestea noastră s-a petrecut în Sardinia.

29. JOACA CU BASTONUL

Într-o zi, micuțul Claudio se juca la poarta casei, când pe stradă trecu un om foarte bătrân, cu ochelari de aur, care mergea adus de spate și sprijinindu-se într-un baston; și taman când trecu prin fața porții bastonul îi căzu

Claudio se repezi să-l ridice și i-l întinse bătrânului, care-i spusese zâmbind:

— Mulțumesc, n-am nevoie. Mă descurc și fără. Dacă-ți place, păstrează-l.

Și, fără să mai aștepte răspunsul, se îndepărtă, parcă mai puțin adus de spate decât înainte. Claudio rămase locului cu bastonul în mână, neștiind ce să facă cu el. Era un baston obișnuit, din lemn, cu mâner îndoit și vârf de fier

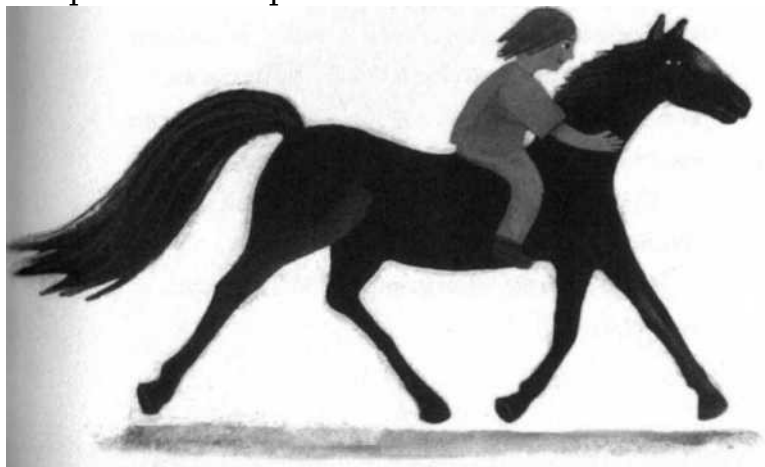
- n-avea nimic deosebit.

Claudio bătu de două-trei ori cu vârful în pământ, apoi aproape fără să se gândească, îl încalecă și dintr-odată nu mai fu baston, ci cal, un minunat mânz negru cu stea albă în frunte, care porni în galop în jurul curții, nechezând și stârnind scânteii cu copitele.

Când, uluit și-un pic înspăimântat, Claudio reuși să pună iar piciorul pe pământ, bastonul era iarăși baston, nu mai avea copite, ci simplul lui vârf ruginit, și nici coamă, ci veșnicul mâner îndoit.

— Ia să mai încerc o dată, hotărî Claudio când își recapătă suflul.

Îl încalecă deci din nou, și de data asta bastonul se prefăcu nu într-un cal, ci într-o maiestuoasă cămilă cu două cocoase, iar curtea, într-un imens pustiu ce trebuia străbătut, dar Claudio ne se temea câtuși de puțin, ci scruta depărtările cu privirea în căutarea unei oaze.

„Cu siguranță că-i un baston vrăjit”, își spuse Claudio, încălecându-l pentru a treia oară. Acum bastonul se prefăcu într-o mașină de curse de-un roșu aprins, cu numărul scris cu alb pe portbagaj, curtea se prefăcuse într-o pistă de curse care vuia puternic, iar Claudio trecea mereu primul la linia de sosire.

Apoi bastonul se prefăcu într-un motoscaf, iar curtea, într-un lac cu ape verzi și liniștite, pe urmă într-o astronavă care despica spațiul, lăsând în urma ei o pulbere de stele.

Și, ori de câte ori Claudio punea piciorul pe pământ, bastonul își recăpăta aspectul pașnic, mânerul lucios și vârful ruginit.

Ei, și cu atâtea jocuri, după-amiaza trecu iute ca gândul. Spre seară, din întâmplare, Claudio se arătă din nou la poartă, și iată că bătrânul cu ochelari de aur făcea cale îtoarsă. Claudio îl privi cu luare-aminte, dar nu reuși să vadă nimic deosebit la el: era un bătrân oarecare, poate puțin obosit de prea lunga plimbare.

— Ei, îți place bastonul? îl întrebă el zâmbind pe Claudio.

Claudio crezu că-l cerea înapoi și i-l întinse, roșind un pic.

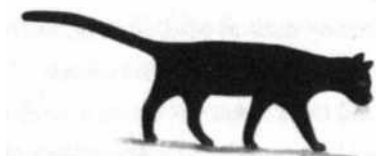
Bătrânul însă făcu semn că nu.

— Ține-l, ține-l, zise. La ce-mi mai trebuie mie acum un baston? Tu poți să zbori cu el, eu aș putea doar să mă sprijin. O să mă sprijin de ziduri, că-i totuna.

Și plecă zâmbind fiindcă nu-i om mai fericit pe lumea asta decât un bătrân care îi poate dăruia ceva unui copil.

30. VECHILE PROVERBE

— Noaptea toate pisicile sunt cenușii, rosti semeț un Vechi Proverb.

— Da' eu sunt neagră, zise o mătă care trecea pe drum.

— Imposibil: Vechile Proverbe au întotdeauna dreptate.

— Or avea, dar eu tot neagră sunt, repetă mătă. Surprins și amărât, Vechiul Proverb căzu de pe acoperiș și-

și rupsese un picior.

Alt Vechi Proverb se duse să vadă un meci de fotbal, trase deoparte un jucător și-i șopti la ureche: – Norocul și-l face omul singur.

Și fotbalistul încercă să joace de unul singur, dar se plictisi de moarte, fiindcă n-avea pe cine să bată, așa că se întoarse la echipă. Dezamăgit, Vechiul Proverb se îmbolnăvi și trebuiră să-i scoată amigdalele.

Odată, trei Vechi Proverbe se întâlniră, dar n-apucară să deschidă bine gura, că se și luară la harță: – Lucrul bine început e pe jumătate făcut, zise primul.

— Nici vorbă, zise al doilea, adevărul e întotdeauna la mijloc.

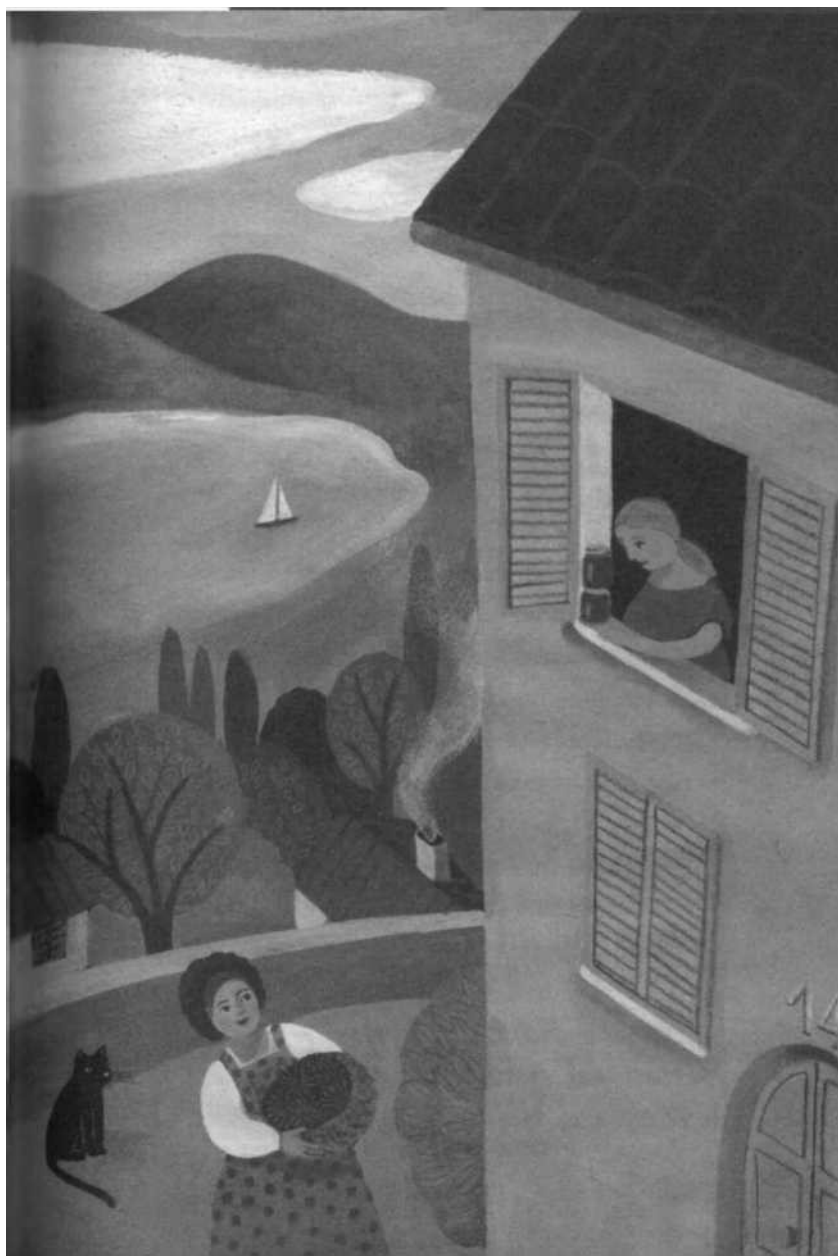
— Ce greșală grosolană, exclamă al treilea, urma alege.

Și începură să se tragă de păr, de n-au încetat nici până în ziua de azi.

Mai e și povestea acelui Vechi Proverb care, având poftă de o pară, se așeză sub pom și își spuse în sinea lui: „Pică pară mălăiață în gura lui nătăfleață.”

Iar para căzu într-adevăr abia când fu mălăiață de tot, strivindu-se de tărtăcuța Vechiului Proverb, care de supărare își dădu demisia.

31. APOLLONIA CU DULCEAȚĂ

La Sant' Antonio, pe malul lacului Maggiore, trăia o

femeie foarte pricepută la făcut dulceață, ba chiar atât de pricepută, încât dulceața ei era cerută și în Valcuvia, în Valtravaglia, în Val Dumentina și în Val Poverina. Când se apropia sezonul, lumea se aduna de prin toate văile, se așeza pe taluz să admire priveliștea lacului, culegea afine din tufișuri și apoi o chemau toți pe femeia cu dulceața:

- Apollonia!
- Ce e?
- Îmi faci și mie o dulceață de afine?
- S-a făcut.
- Mă ajuți și pe mine să fac o dulceață de prune?
- Numaidecât.

Avea Apollonia asta adevărate mâini de aur și făcea cele mai bune dulcețuri din Varesotto și din cantonul Ticino.

Odată, sosi la ea o femeie din Arcumeggia, atât de săracă, încât n-avea pentru dulceață nici măcar un săculeț de ghinde, așa că își umpluse șorțul pe drum cu coji țepoase de castane.

- Apollonia, îmi faci și mie dulceață?
- Din cojile astea?
- N-am găsit altceva...
- Bine, am să-ncerc.

Și Apollonia făcu ea ce făcu, și din cojile de castane ieși o minunăție de dulceață.

Altă dată, aceeași femeie din Arcumeggia nu găsi nici măcar coji de castane, fiindcă fuseseră acoperite de frunze moarte, așa că veni cu șorțul plin de urzici.

- Apollonia, îmi faci și mie o dulceață?
- Din urzici?
- N-am găsit altceva...
- Bine, să vedem.

Și Apollonia luă urzicile, le îndulci, le fierse cum știa numai ea și obținu o dulceață să te lingi pe degete, nu alta.

Fiindcă femeia asta, Apollonia, avea mâini de aur și de argint, și-ar fi putut să facă dulceață chiar și din pietre.

Odată însă trecu pe acolo împăratul și vru să guste și el din dulceața Apolloniei, iar ea îi întinse o farfurioară, dar după prima linguriță împăratul se umplu de scârbă, fiindcă găsisese în dulceață o muscă.

— Mi-e scârbă, zise împăratul.

— Dacă nu era bună, nici musca nu cădea în ea, zise Apollonia.

Numai că împăratul se înfuriase și dădu poruncă oștenilor să i se taie mâinile Apolloniei.

Atunci lumea să răzvrăti și-i dădu de știre împăratului că, dacă el punea să i se taie mâinile Apolloniei, ei o să-i taie coroana cu cap cu tot, căci capete de împărat s-or mai găsi în tot cantonul, dar mâini de aur ca ale Apolloniei, ba.

Așa că împăratul trebui s-o șteargă degrabă.

32. BĂTRÂNA MĂTUȘĂ ADA

Când bătrâna mătușă Ada îmbătrâni foarte tare, se duse să stea la azilul de bătrâni, într-o odăiță cu trei paturi, în care erau deja două bătrânici, de aceeași vârstă cu ea. Mătușa Ada își alese imediat un mic fotoliu lângă fereastră și sfărâmă un biscuit pe pervaz.

— Bravo, uite așa vin furnicile, spuseră celelalte două bătrânici, arțăgoase.

Dar din grădina azilului veni o păsărică, înhață biscuitul în cioc și pe-aci ți-e drumul.

— Ai văzut? bombăniră celelalte. Ce-ai câștigat? L-a înhățat în cioc și dusă a fost. Exact așa au făcut și copiii noștri: au plecat în lume, cine știe pe unde, iar de noi, care i-am crescut, nici nu-și mai aduc aminte.

Bătrâna mătușă Ada nu zise nimic, dar în fiecare dimineață sfărâma un biscuit pe pervaz, păsărică venea să-l ia, mereu la aceeași oră, punctuală ca o pensionară, și să fi văzut ce furioasă era dacă biscuitul nu era gata.

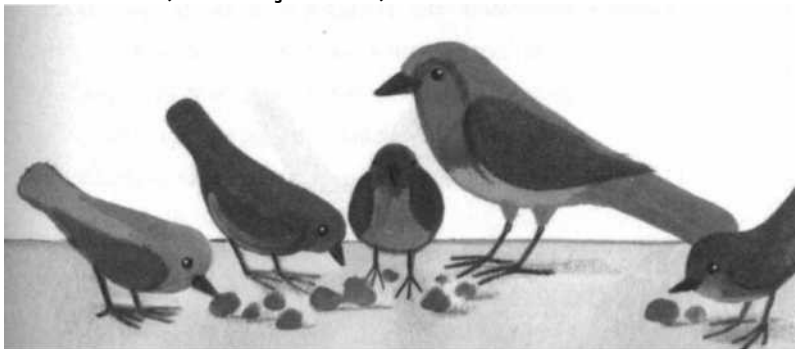
După o vreme, păsărică își aduse și puișorii, fiindcă își făcuse cuib și acum erau patru, și lua cu toții din biscuitul mătușii Ada, veneau în fiecare dimineață, iar dacă nu-l găseau făceau o larmă de ți-era mai mare dragul.

— Ți-au venit păsărelele, îi ziceau atunci bătrânicile mătușii Ada, cu un strop de invidie.

Iar ea alerga - vorba vine - cu pași mărunți, la cutiuța ei și scotea un biscuit dintre punguța cu cafea și cea cu caramelle, zicând:

— Ho, așteptați și voi, că vin îndată.

— Ei, murmurau celelalte, dacă ar fi de-ajuns un biscuit pe pervaz ca să-i facem să vină și pe copiii noștri... Dar ai dumitale, mătușă Ada, unde sunt?

Bătrâna mătușă Ada nu mai știa: poate în Austria sau poate în Australia; dar nu se pierdea cu firea, sfărâma înaintea biscuitul pentru păsărele și le spunea:

— Mâncați, hai, mâncați, că n-o să aveți putere să zburați.

Iar când păsărelele terminau de mâncat:

— Hai, gata, valea. Ce mai așteptați? De-aia aveți aripi, ca să zburați.

Bătrânicile clătinau din cap și își spuneau că bătrâna mătușă Ada e un pic nebună, fiindcă, deși bătrână și săracă, încă mai avea ceva de dăruit, și nici măcar nu cerea să i se mulțumească.

În cele din urmă, bătrâna mătușă Ada muri, dar copiii ei aflară abia după o vreme, așa că nu mai merita să pornească la drum pentru a veni la înmormântare. Păsărelele însă veniră toată iarna pe pervaz să protesteze că bătrâna mătușă Ada nu le-a pregătit biscuitul.

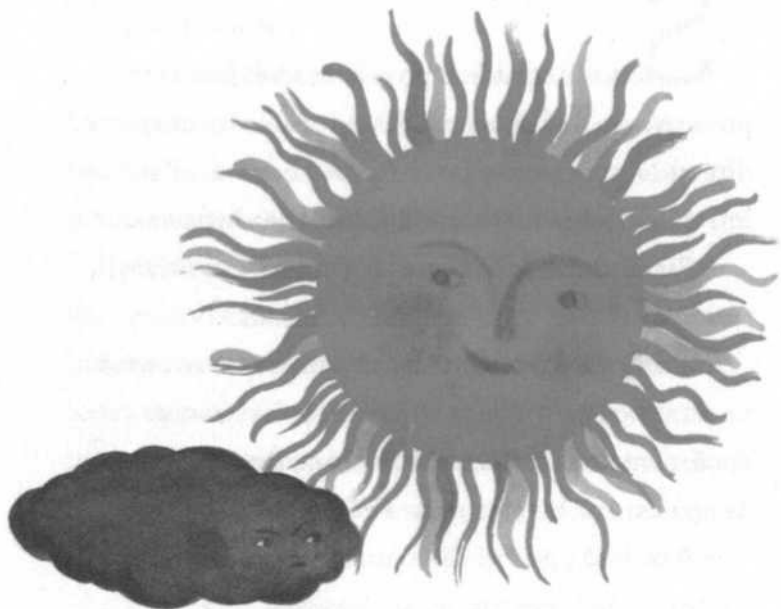
33. SOARELE ȘI NORUL

5

Soarele călătorea pe cer, vesel și falnic pe carul său de foc, azvârlindu-și razele în toate direcțiile, spre marea furie a unui nor care, aflat într-o dispoziție furtunoasă, bombănea întruna:

— Risipitorule, mână spartă, zvârle, hai, zvârle-ți razele, ai să vezi tu cu ce-o să mai rămâi.

În vii, fiecare ciorchine de strugure care se cocea pe rămurica lui fura o rază pe minut, ba chiar și două; și nu era fir de iarbă, păianjen, floare sau strop de apă care să nu-și ia partea cuvenită.

— Așa, lasă-i pe toți să te fure, să vezi ce ți-or mai mulțumi când n-or mai avea nimica de furat. Dar soarele își continua neabătut călătoria, dăruind raze cu miile, cu milioanele, fără nicio socoteală.

34. REGELE CARE URMA SĂ MOARĂ

A fost odată un rege care urma să moară. Era un rege foarte puternic, dar acum era bolnav de moarte și își pierduse orice nădejde:

— E cu putință ca un rege așa de puternic ca mine să fie nevoit să moară? Ce fac astrologii mei? De ce nu mă salvează?

Astrologii însă fugiseră de teamă să nu-și piardă capul. Mai rămăsese unul singur, un astrolog bătrân pe care nu-l asculta nimeni, fiindcă era mai degrabă ciudat și poate și un pic nebun. Regele nu-l mai consultase de mulți ani, dar de data asta trimise după el.

— Pot să te scap, zise astrologul, dar cu o condiție: să cedezi puterea pentru o zi omului care-ți seamănă cel mai tare. Să moară el în locul tău.

Îndată se dădu sfară-n țară în tot regatul, ca toți cei care se aseamănă cu regele să se prezinte la Curte în douăzeci și patru de ore, că de nu, unde le stau picioarele le va sta și capul.

Se prezentară câtă frunză și iarbă: unii aveau barba la fel de lungă ca a regelui, dar nasul un picuț mai lung sau mai scurt, iar astrologul îi dădea deoparte; alții îi semănau regelui cum seamănă două portocale în lada vânzătorului de fructe, dar astrologul îi dădea la o parte fiindcă le lipsea un dinte sau aveau un neg pe spinare.

— Dar tu îi dai pe toți deoparte, protesta regele pe lângă astrologul său. Lasă-mă să încerc măcar cu unul, așa, pentru început.

— N-o să slujească la nimic, răspundea astrologul.

Într-o seară, pe când se plimba cu regele pe zidul cetății, astrologul îi strigă deodată:

— Uite-l, uite-l pe omul care-ți seamănă mai tare ca toți ceilalți!

Și, zicând aceasta, arată spre un cerșetor schilod, cocoșat, pe jumătate orb, jegos și plin de bube.

— Cum vine asta, protestă regele, între noi doi se cascadează o prăpastie.

— Un rege care urmează să moară, insistă astrologul, seamănă doar cu cel mai sărac, cel mai nefericit din cetate. Hai, repede, schimbă-ți veșmintele cu ale lui pentru o zi, pune-l pe tron și ai scăpat.

Regele însă nu vru deloc să admită că semăna cu cerșetorul. Se-ntoarse la palat îmbufnat și în aceeași seară muri, cu coroana pe cap și ținând sceptrul strâns în pumn.

35. ASTROLOGUL ȘI COMETELE

5

Un astrolog inventă odată o mașină de făcut comete. Semăna un pic cu mașina de tăiat supă, dar nu era chiar la fel, și putea fabrica comete după plac: mari sau mici, cu coadă simplă sau dublă, cu lumină galbenă sau roșie etc.

Astrologul colinda prin numeroase țări și orașe, nu rata niciun târg, veni chiar și la Târgul de la Milano și la Târgul de cai de la Verona, și pretutindeni își arăta mașina, explicând ce ușor funcționează. Cometele ieșeau micuțe, ținute de un fir, apoi, pe măsură ce suiau spre cer, deveneau de mărimea dorită, dar nici cele mai mari nu erau mai greu de cârmit ca un balon cu aer cald. Lumea se îmbulzea în jurul astrologului, cum se îmbulzește întotdeauna în jurul celor care prezintă la târg vreo mașinărie de făcut spaghetti mai fine, sau de curățat cartofi, dar de cumpărat nu cumpărau nici măcar o cometă uite-așa de mică.

— Dacă era un balon, mai treacă-meargă, zicea o femeie de treabă, dar, dacă-i cumpăr lui fiu-meu o cometă,

cine știe ce năzbâtie mai pune la cale.

La care astrologul răspundea:

— Hai, curaj! Copiii voștri vor zbura spre stele, trebuie să-i obișnuieți de mici.

— Nu, nu, mulțumesc. Spre stele să zboare alții, al meu să-și pună pofta-n cui.

— Comete! Comete adevărate! Cine mai dorește? De dorit însă nu dorea chiar nimeni. Necâștigând niciun ban, sărea tot mai des peste mese, așa că bietul astrolog devenise numai piele și os. Într-o seară, când îi era mai foame ca de obicei, își transformă mașina de fabricat comete într-o bucată de caș proaspăt și cât ai zice pește o și înfulecă.

36. PESCARUL DIN CEFALU

Odată, trăgându-și năvodul în barcă, un pescar din Cefalu îl simți atât de greu, că începu să creadă că cine știe ce-o fi în el. Când colo, găsi un peștișor cât degetul lui mic. Furios, îl înșfacă, și era cât p-aci să-l azvârle în mare, când auzi un glăscior subțirel:

— Au, nu mă strânge așa de tare.

Pescarul se uită în jur și, nevăzând pe nimeni, nici în apropiere, nici în depărtare, ridică brațul să azvârle peștele, dar glăsciorul se auzi din nou:

— Nu mă zvârli, nu mă zvârli!

Înțelese atunci că glasul venea dinăuntrul peștișorului, îl despică și găsi în el un băiețel mititel-mititel, dar perfect alcătuit, cu picioare, cu mâini și fețișoară, toate la locul lor, atâta doar că pe spinare avea două aripioare, ca de pește.

— Cine ești tu?

— Eu sunt copilul mării.

— Și ce vrei de la mine?

— Dacă mă iei cu tine, am să-ți aduc noroc. Pescarul oftă:

— Parcă n-aș avea eu atâția de crescut, taman peste

mine trebuia să dea norocul ăsta să mai am o gură de hrănit.

— Las' că ai să vezi, zise copilul mării. Pescarul îl duse acasă, îi făcu o cămășuță ca să-i ascundă aripioarele și-l puse să doarmă în leagănul ultimului născut, iar băiețelul nu ocupa nici jumătate din perna pe care-l așezase.

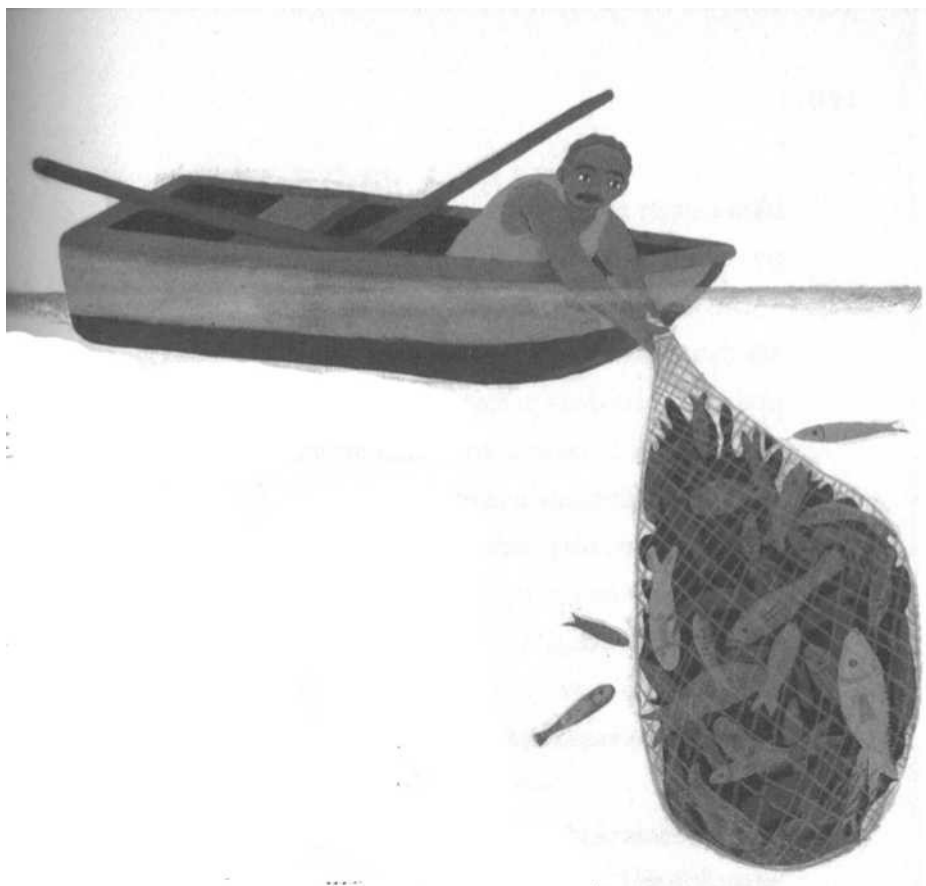
i

De mâncat însă mânca ceva de speriat: mai mult decât toți ceilalți fii ai pescarului, în număr de H șapte, unul mai înfometat decât celălalt.

— Mare noroc pe mine, ce să zic, ofta pescarul.

— Mergem la pescuit? întrebă copilul mării a doua zi de dimineață, cu glăsciorul lui subțirel.

Și plecară, iar copilul mării zise:

— Vâslește drept înainte până îți zic eu. Gata, am ajuns. Aruncă aici năvodul.

Pescarul făcu întocmai, iar când trase năvodul afară, îl văzu plin cum nici că-l mai văzuse vreodată, și numai cu pește din cel mai bun.

Copilul mării bătu din palme:

— Ți-am zis eu că știu unde sunt peștii.

În scurt timp pescarul se îmbogăți, cumpără încă o barcă, apoi încă una, apoi multe altele, și toate ieșeau pe mare și aruncau năvoadele pentru el, năvoadele se umpleau de pește ales, iar pescarul câștiga atâta bănet,

încât pentru a-i ține socoteala trebui să-l pună pe unul dintre băieți să învețe contabilitate.

Dar, devenind bogat, pescarul uită tot ce suferise pe când era sărac. Se purta rău cu marinarii, nu le plătea mai nimic, iar dacă protestau îi dădea afară.

— Dar noi cu ce s-astâmpărăm foamea copiilor noștri? se plâneau aceștia.

— Cu pietre, răspundea pescarul nostru, că nu le-or cădea greu.

Într-o seară, copilul mării, care vedea și auzea totul, îi spuse:

— Bagă de seamă că orice se face se poate și desface.

Dar pescarul râse fără să-i dea ascultare. Ba, mai mult, îl înșfacă pe copilul mării, îl zăvorî într-o cochilie și-l azvârli în mare.

Și cine știe câtă vreme va trebui să treacă până se va putea elibera. Voi ce-ați face în locul lui?

37. REGELE MIDAS

Regele Midas era mare cheltuitor, și tot dând el baluri și petreceri în fiecare seară, se pomeni până la urmă fără niciun ban. Se duse atunci la magul Apollo, îi povesti necazul său, iar Apollo îi făcu următorul descântec:

— Tot ce-o să atingi cu mâna se va preface-n aur.

Regele Midas sări în sus de bucurie și se întoarse în goană la mașină, dar n-apucă bine să atingă clanța portierei, că mașina se și prefăcu în aur: avea acuma roți de aur, ferestre de aur și motor de aur. Se prefăcuse în aur și benzina, așa că mașina nu mai putea merge și fu nevoie să trimită după un car cu boi ca s-o transporte.

Abia ajuns acasă, regele Midas dădu o raită prin odăi și atinse cât mai multe lucruri: mese, dulapuri, scaune – și toate se prefăceau în aur. La un moment dat i se făcu sete, porunci să i se aducă un pahar cu apă, dar paharul se prefăcu în aur, ba chiar și apa din pahar, așa că, atunci

când voia să bea, trebuia să se lase adăpat de servitorul său, cu lingura.

Sosi și ora mesei. Atinse furculița și aceasta se prefăcu în aur, iar oaspeții bătură încântați din palme, spunând:

— Maiestate, atingeți-mi nasturii de la haină, atingeți-mi umbrela.

Regele Midas îi mulțumi pe toți, dar, când să ia pâinea în mână ca s-o ducă la gură, se prefăcu și ea în aur. Cum însă voia să-și astâmpere foamea, se văzu nevoit s-o pună pe regină să-i ducă mâncarea la gură. Oaspeții se tăvăleau pe sub mese de râs. Atunci regele Midas se înfurie, înhață un oaspete și pe dată nasul acestuia se prefăcu în aur, așa că nu mai putu să și-l sufle.

Veni și ora de culcare, dar, când regele Midas atinse, fără să vrea, perna, cearșafurile și salteaua, toate se prefăcură în aur masiv, devenind mult prea tari ca să mai poți dormi pe ele. Așa că se văzu nevoit să-și petreacă noaptea așezat într-un fotoliu, cu brațele în sus, nu care cumva să atingă ceva. Dimineăta, mort de oboseală, alergă într-un suflet la magul Apollo ca să-l roage să-l scape de descântec. Acesta îi făcu pe voie:

— Bine, îi zise, dar fii foarte atent: pentru a scăpa de descântec trebuie să treacă fix șapte ore și șapte minute, și în timpul ăsta tot ce vei atinge se va preface în balegă de vacă.

Regele Midas plecă mulțumit, și se uita cu ochii cât cepele la ceas, nu cumva să atingă ceva înainte să treacă cele șapte ore și șapte minute.

Din nefericire, orologiul său mergea puțin înainte, mai precis cu un minut la fiecare oră. Când numără șapte ore și șapte minute, regele Midas deschise mașina și se urcă în ea, dar se pomeni numaidecât într-un morman de bălegar, fiindcă mai lipseau șapte minute până să treacă descântecul.

38. SEMAFORUL ALBASTRU

Odată, semaforul din Piața Domului de la Milano făcu un lucru nemaipomenit. Brusc, toate luminile i s-au colorat în albastru, și lumea n-a mai știut după ce să se ia.

— Traversăm sau nu traversăm? Stăm pe loc sau nu?

Din toți ochii săi, în toate direcțiile, semaforul răspândea neobișnuitul semnal albastru, de un albastru pe care cerul din Milano nu-l mai avusese niciodată.

Așteptând să înțeleagă ce se întâmplă, automobiliștii ambalau cu zgomot și claxonau furios, motocicliștii făceau să uruie țevile de eșapament, iar pietonii mai grași strigau:

— Habar n-ai cine sunt eu! Glumeții făceau poante:

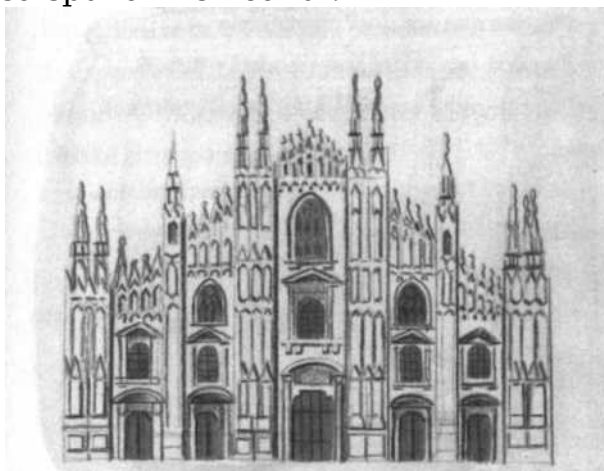
— Verdele l-o fi înghițit șefu', ca să-și facă o vilișoară la țară.

— Roșul l-au folosit ca să vopsească peștii de prin grădini.

— Iar cu galbenul știți ce fac? îndoaie uleiul de măsline.

Până la urmă apărură un polițist, care se postă în centrul intersecției ca să descurce circulația. Alt polițist cercetă caseta semaforului ca să repare stricăciunea și întrerupse curentul.

Dar, înainte să se stingă, semaforul albastru mai avu timp să spună în sinea lui:

„Sărmanii de ei! Eu le dădusem «cale liberă» spre cer. Dacă m-ar fi înțeles, acum ar fi știut toți să zboare. Se vede că le-a lipsit curajul.”

39. ȘOARECELE CARE MÂNCA PISICI

Un bătrân șoarece de bibliotecă merse să-și caute rudele, care locuiau în pod și nu prea cunoșteau lumea.

— Voi habar n-aveți de lumea asta, le spunea el sfioaselor sale rubedenii, și bănuiesc că nu știți nici măcar să citiți

— Păi, cine mai e ca tine? oftau rudele.

— De pildă uite, ați mâncat vreodată o pisică?

— Păi, cine mai e ca tine? La noi pisicile mănâncă șoareci

— Se vede că nu știți nimic. Eu am mâncat nu una, ci sumedenie, și vă asigur că nici n-au apucat să zică: *Au!*

— Și ce gust aveau?

— Gust de hârtie și cerneală, după părerea mea. Dar asta e un fleac. Ați mâncat vreodată un câine?

— Vai de mine!

— Eu am mâncat unul chiar ieri. Un câine-lup. Avea niște colți... Mă rog, s-a lăsat înghițit fără fasoane și nici n-a apucat să zică: *Au!*

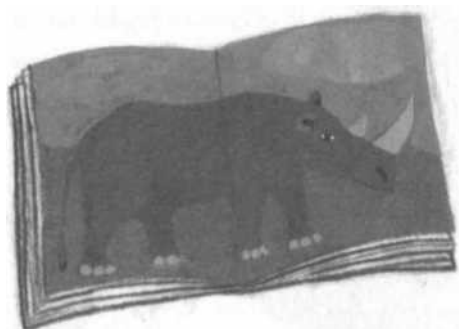
— Și ce gust avea?

— Gust de hârtie. Dar un rinocer ați mâncat vreodată?

— Păi, cine mai e ca tine? Noi rinocer nici n-am văzut măcar. Seamănă mai mult cu parmezanul sau cu cașcavalul?

— Seamănă cu un rinocer, bineînțeles. Dar un elefant, un călugăr, o prințesă, un pom de Crăciun ați mâncat?

În clipa aia, motanul, care stătuse ascuns după un cufăr și ascultase, sări de după el mieunând amenințător. Era un motan adevărat, în came și oase, cu mustăți și gheare. Toți șoriceii se făcură nevăzuți prin cotloane, în afară de șoarecele de bibliotecă. Acesta, surprins, rămăsese nemișcat pe lăbuțe, de parcă ar fi fost o statueta. Motanul îl înhață și începu să se joace cu el.

— Te pomenești că tu ești șoarecele care mănâncă pisici?

— Eu, Excelență... Să vedeți... Stând mereu în bibliotecă...

— Am priceput, am priceput. Le mănânci imaginea tipărită de prin cărți.

— Da, câteodată, dar numai din motive de învățătură.

— Sigur că da. Și eu apreciez literatura. Dar nu ți se pare că ar fi trebuit să înveți oleacă și din viață? Ai fi înțeles atunci că nu toate pisicile sunt de hârtie și nu toți rinocerii se lasă ronțaiți de șoareci.

Din fericire pentru sărmanul prizonier, motanul se zăpăci o clipă, fiindcă văzuse un păianjen trecând pe pardoseală. Dintr-un salt, șoarecele de bibliotecă se întoarse între cărțile lui, iar motanul trebui să se mulțumească să mănânce păianjenul.

40. JOS CU NOUĂ

Un elev făcea împărțiri:

— Trei în treisprezece de patru ori, plus unu.

Scriu patru la cât. Trei ori patru doisprezece, din treisprezece rămâne unu. Dăm jos nouă...

— Până aici! strigă atunci nouă.

— Ce-ai zis? întrebă elevul.

— Tu ai ceva cu mine. De ce-ai strigat: „Jos nouă”? Ce ți-am făcut? Doar n-oi fi vreun răufăcător?

— Păi, stai să vezi...

— Mă gândeam eu că ai o scuză pregătită. Dar să știi că nu-s dispus s-o înghit. N-ai decât să strigi „jos cu supa în cuburi”, „jos cu șeriful”, ba chiar și „jos cu vorbele goale”, dar de ce tocmai „jos cu nouă”?

— Scuze, dar să știi că eu...

— Nu mă-ntrerupe, e-o dovadă de proastă creștere. E-adevărat că sunt o simplă cifră și orice număr de două cifre mă poate privi de sus, dar am și eu demnitatea mea și țin să fiu respectat. Cu-atât mai mult când e vorba de niște mucoși ca tine. Așa că nasul mai jos, n-ai decât să dai jos transperantele, pe mine, însă, fii bun și lasă-mă în pace.

Intimidat, elevul se pierdu cu firea, nu-l coborî pe nouă, greși împărțirea și luă o notă proastă. Ce să-i faci, câteodată chiar nu e cazul să fii prea amabil.

41. TONINO INVIZIBILUL

Odată, un băiat pe nume Tonino se dusesese la școală cu lecția neînvățată și se tot frământa la gândul că învățătorul o să-l asculte.

„Ah, își spunea el, de-aș putea deveni invizibil...”

Învățătorul făcu apelul și, când ajunse la numele lui, băiatul zise:

— Prezent!

Dar nu-l auzi nimeni, iar învățătorul spuse:

— Păcat că n-a venit Tonino, tocmai mă gândisem să-l ascult. Dacă-i bolnav, să sperăm că nu e nimic grav.

Tonino înțelese deci că devenise invizibil, întocmai cum dorise. De bucurie făcu un salt din banca sa drept în coșul de hârtii. Se ridică și începu să se fâțâie încolo și-ncoace prin clasă și, ba trăgându-i de păr pe unul și pe altul, ba vărsând o călimară, stârni proteste și certuri fără

sfârșit. Elevii se acuzau unul pe celălalt de toate răutățile astea, dar nici prin gând nu le trecea că vinovat de ele era Tonino invizibilul.

Când se satură de joacă asta, Tonino ieși din școală și se sui în troleibuz, unde, bineînțeles, nu plăti bilet, fiindcă taxatorul nu-l putea vedea. Găsi un loc liber și se așeză. La următoarea stație se sui o femeie cu o sacoșă de cumpărături și dădu să se așeze taman pe scaunul lui Tonino, pe care-l vedea liber. De fapt însă, se așeză pe genunchii lui Tonino, care simți că se înăbușă. Femeia scoase un țipăt: - Ce glumă proastă! Nu mai poate omul nici măcar să se așeze liniștit? Ia priviți, încerc să pun sacoșa, și ea rămâne suspendată în aer.

În realitate, sacoșa stătea pe genunchii lui Tonino.

Porni o discuție aprinsă, și mai toți pasagerii rostiră cuvinte grele împotriva întreprinderii de transport.

Tonino coborî în centru, intră într-o cofetărie și începu să se servească după plac, luând cu două mâini ba tarte cu struguri, ba eclere, ba alte prăjituri. Văzând cum dispar prăjiturile din galantar, vânzătoarea învinovăți un domn foarte respectabil care cumpăra dropsuri pentru o mătușă bătrână. Domnul protestă:

— Mă faci hoț?! Se vede că nu știi cu cine ai de-a face. Știi dumneata cine a fost tatăl meu? Știi cine a fost

bunicul?

— Nu-mi pasă, răspunse vânzătoarea.

— Cum îți permiți să-mi insulti bunicul? Cearta a fost de spaimă. Au venit și jandarmii.

Tonino invizibilul se strecură printre picioarele locotenentului și se-ndreptă spre școală, ca să fie de față la ieșirea colegilor de la ore. într-adevăr, îi văzu ieșind, de fapt rostogolindu-se ca o avalanșă pe treptele școlii, dar ei nu-l văzură. Tonino se străduia în zadar să-i alerge pe unul și pe altul, să-l tragă de păr pe prietenul său Roberto sau să-i ofere o acadea prietenului său Guiscardo. Nimeni nu-l vedea, nimeni nu-i acorda atenție, privirile lor treceau prin el de parcă ar fi fost de sticlă.

Obosit și un pic descurajat, Tonino se duse acasă. Mama era la balcon și-l aștepta.

— Sunt aici, mămico! strigă Tonino.

Dar mama nu-l văzu și nu-l auzi, privind în continuare neliniștită îndărătul lui, în susul străzii.

— Tată, am venit, făcu Tonino intrând în casă și așezându-se la masă pe locul obișnuit.

Tatăl însă murmură neliniștit:

— Cine știe de ce-o fi întârziind Tonino atât. Sper doar să nu i se fi întâmplat vreo nenorocire.

— Dar sunt aici, sunt aici! Mămico, tăticule! striga Tonino.

Ei însă nu-i auzeau glasul.

Tonino începu să plângă. Dar la ce bune lacrimile când nimeni nu le vede?

— Nu mai vreau să fiu invizibil, se tânguia Tonino, cu durere în suflet. Vreau ca tata să mă vadă, ca mama să mă strige, ca învățătorul să mă asculte! Vreau să mă joc cu prietenii mei! E rău să fii invizibil, e rău să stai singur.

Ieși pe ușă și coborî tiptil în curte.

— De ce plângi? îl întreabă un bătrânel, așezat la soare pe o băncuță.

- Cum, mă vedeți? întrebă Tonino, tulburat.
- Bineînțeles. Te văd în fiecare zi cum pleci și cum te-ntorci de la școală.
- Dar eu nu v-am văzut niciodată.
- Ei da, știu prea bine. Pe mine nu mă vede nimeni. Și de ce-ar trebui un copil să vadă un bătrân pensionar, singur pe lume? Pentru voi eu sunt exact ca omul invizibil.
- Tonino! strigă în clipa aia mama de la balcon.
- Mămico, mă vezi?
- I-auzi, te pomenești că n-ar trebui să te văd. Treci imediat sus, să vezi ce-ți face taică-tău.
- Vin imediat, mămico! strigă Tonino cu mare bucurie.
- Ție nu ți-e frică de bătaie? râse bătrânelul. Tonino se aruncă de gâtul lui și-l îmbrățișa.
- Ah, m-ați salvat!

— Să nu exagerăm, zise bătrânelul.

42. O GRĂMADĂ DE ÎNTREBĂRI

A fost odată un copil care punea o mulțime de întrebări, dar ăsta nu-i un lucru rău, ba chiar e-un lucru bun. Numai că la întrebările copilului despre care vorbim era foarte greu de răspuns.

De pildă, întreba:

— De ce au sertarele mese?

Lumea îl privea, ba chiar îi răspundea:

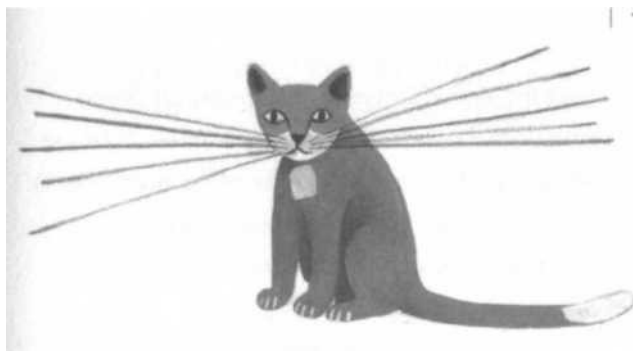
— În sertare se pun tacâmurile.

— Știu foarte bine la ce servesc sertarele, dar nu știu de ce au sertarele mese.

Oamenii clătinau din cap și își vedeau de treburi. Altă dată întreba:

— De ce au cozile pești? Sau:

— De ce au mustățile pisici?

Oamenii clătinau din cap și își vedeau de-ale lor.

Apoi copilul creștea, dar nu încetă să pună întrebări. Și chiar când deveni bărbat în toată firea întreba în stânga și-n dreapta de una și de alta. Cum însă nimeni nu-i răspundea, se retrase într-o căsuță pe un vârful de munte și continuă să-și pună întrebări, ba chiar le nota într-un caiet, apoi le căuta răspunsuri, dar nu reușea să găsească niciunul.

De pildă, scria:

„De ce are umbra pin?”

„De ce nu scriu norii litere?”

„De ce nu beau timbrele bere?”

De atâtea întrebări începuse chiar să-l doară capul, dar el nu ținea seama. Ii crescuse și barba, dar el nu și-o tăia. În schimb, se întreba: „De ce are barba fața?”

În fond, era un fenomen. Când muri, un savant cercetă cazul și descoperi că personajul se obișnuise încă de mic să-și pună încălțărilor pe dos și nu reușise niciodată să și le pună cum trebuie, astfel că nu putuse învăța să pună întrebarea potrivită. Și câtă lume nu pățește ca el.

43. BUNUL GILBERTO

Bunul Gilberto era foarte doritor să învețe și de aceea asculta mereu cu atenție ce spuneau cei mari. Odată auzi o femeie care spunea:

— Ia uitați-vă la Filomena, ce mult își iubește mama: ar fi în stare să-și bage mâna și-n foc pentru ea.

Bunul Gilberto își spuse în sinea lui: „Ce vorbe frumoase! Trebuie să le țin minte”. După câțva timp, mama lui îi spuse:

— Gilberto, du-te și adu-mi un ceaun cu cenușă din sobă.

— Imediat, mămico, răspunse Gilberto, dar în sinea lui își spuse: „Vreau să-i arăt mamei cât o iubesc. În loc să-

i duc cenușa în ceaun, o să i-o duc în mână.”

Se duse la sobă, scoase puțină cenușă cu vătraiul și își umplu mâna. Nu era mai mult de-o ceșcuță, dar ca s-o ducă până la mama lui trebuia să țină pumnul strâns pentru ca cenușa să nu se risipească.

— Vii odată cu cenușa aia? îl boscorodi mama, care avea nevoie de ea ca să frece argintăria.

— Imediat mămico, răspunse Gilberto.

Dar îl treceau toate nădușelile, fiindcă cenușa era încă fierbinte. Se văzu deci nevoit să deschidă pumnul ca să se mai răcorească, iar cenușa se risipi toată pe jos. Alergă înapoi la sobă ca să-și umple cealaltă mână: era exact aceeași cantitate de cenușă ca înainte, dar pe drum simți iarăși nevoia să deschidă pumnul ca să se răcorească, și cenușa se risipi a doua oară.

— Vii odată cu cenușa aia? întrebă iarăși mama, enervată.

„Oi avea eu mâinile prea mici și pielea prea subțire”,

își spuse în sinea lui, întristat, bunul Gilberto. Intre timp, mama își pierduse răbdarea, credea că Gilberto se joacă pe la sobă, așa că-i dădu două palme peste urechi, câte una pentru fiecare arsură.

Bietul Gilberto!

Înghiți fără să crâcnească cele două palme și hotărî ca altă dată să ducă cenușa cu ceaunul.

44. CUVÂNTUL „PLÂNS”

Povestea asta nu s-a întâmplat încă, dar se va întâmpla cu siguranță mâine. Iată ce spune ea.

Mâine deci, o bătrână învățătoare cumsecade își va duce elevii, încolonați doi câte doi, să viziteze Muzeul Vremilor de Altădată, unde sunt expuse lucruri de demult care nu mai folosesc la nimic, cum ar fi: coroana regelui, trena reginei, tramvaiul etc.

Într-o vitrină mititică, un pic cam prăfuită, se află cuvântul „plâns”.

Micii elevi de Mâine citesc eticheta, dar n-o înțeleg.

— Doamnă învățătoare, ce înseamnă asta?

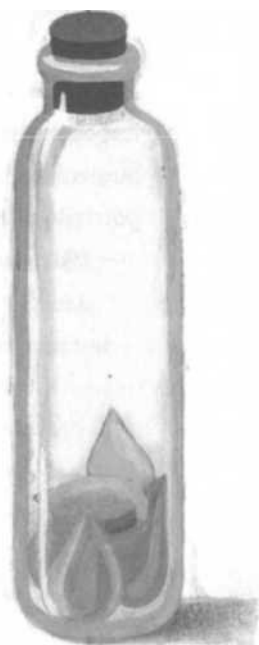
— E-o piatră prețioasă de demult?

— Le-a aparținut etruscilor? Învățătoarea le spune că, odată, cuvântul era foarte folosit și durea foarte tare. Le arată și o fiolă minusculă în care erau păstrate niște lacrimi: vărsate, cine știe, de vreun sclav bătut de stăpân sau de vreun copil fără adăpost.

— Pare apă, zicea unul dintre elevi.

— Pare, dar apa asta ardea și ustura, le spune învățătoarea.

— Poate că o fierbeau înainte s-o folosească.

Dar micii elevi nu înțeleg nimic, ba chiar încep să se plictisească. Atunci, buna învățătoare îi duce să vadă alte săli ale muzeului, unde erau de văzut lucruri mult mai ușor de înțeles, cum ar fi: zăbrele de închisoare, un câine de pază, un tramvai etc. - lucruri care în țara fericită a lui Mâine nu vor mai exista.

45. FEBRA SCORNITĂ

Când fetița e bolnavă, trebuie să i se îmbolnăvească și păpușile ca să-i țină de urât, iar bunicul le consultă, le prescrie medicamentele potrivite și le face injecții cu pixul.

— Băiețelul ăsta e bolnav, doctore.

— Ia să vedem. Mda, așa e. Mi se pare că are o bombănită de toată frumusețea.

— E grav?

— Foarte. Dați-i să bea din siropul ăsta de creion albastru și faceți-i masaje cu hârtia de caramelle cu anason.

— Dar ăsta nu vi se pare și el bolnăvior?

— Și încă cum, se vede fără lunetă.

— Și ce are?

— E un pic răcit, un pic rătăcit și are două punctișoare de *căpșunită* acută.

— Măiculiță! O să moară?

— Nu-i niciun pericol. Dați-i pastilele astea de stupidină dizolvate într-un pahar cu apă tulbure, dar luați un pahar verde, fiindcă paharele roșii i-ar provoca dureri de dinți.

Într-o dimineață, fetița se scoală vindecată, doctorul îi spune că se poate ridica din pat, dar, în timp ce mama îi pregătește hainele, bunicul vrea s-o consulte personal.

— Ia să vedem... Ia zi treizeci și trei, zi și șo-pe-ei... cum stăm cu cântatul... totul e-n regulă: e-o febră scornită de toată frumusețea.

46. DUMINICĂ DIMINEAȚA

Domnul Cesare era un domn foarte tacticos. În

fiecare duminică dimineată se trezea târziu, se învârtea prin casă în pijama și la ora unsprezece fix se bărbiera, lăsând ușa de la baie deschisă.

Era momentul pe care-l aștepta Francesco, care, deși avea doar șase ani, vădea deja o puternică înclinație spre medicină și chirurgie. Francesco lua pachetul de vată hidrofilă, sticluța cu alcool medicinal și plasturii, intra în baie și se așeza pe scăunel așteptând.

— Ce e? îl întreba domnul Cesare, săpunindu-și fața.

În celelalte zile ale săptămânii, el se rădea cu aparatul electric, duminica însă folosea, ca altădată, săpunul și lamele de ras.

— Ce e?

Serios nevoie mare, Francesco se frământa pe scăunel, fără să răspundă.

— Ei, ia zi.

— Păi, începea Francesco, s-ar putea întâmpla să te tai. Și-atunci te doftoricesc eu.

— Aha, făcea domnul Cesare.

— Dar să nu te tai înadins, ca duminica trecută, că nu se pune, spunea Francesco, foarte grav.

— Bineînțeles, spunea domnul Cesare.

Numai că nu reușea să se taie dacă n-o făcea înadins. Se silea să greșească fără să vrea, dar era greu, ba chiar aproape imposibil. Încearca din răspuțeri să fie neatent, dar nu reușea. Până la urmă, undeva tot se tăia, și atunci Francesco putea intra în acțiune. Usca picătura de sânge, dezinfecța și lipea plasturele.

Și așa, în fiecare duminică, domnul Cesare îi dăruia o picătură de sânge fiului său, iar Francesco era din ce în ce mai convins că are un tată neatent.

47. DORMITUL ȘI SCULATUL

A fost odată o fetiță care, în fiecare seară, când să se bage în pat, devenea micuță-mititică: – Mămico, zicea, sunt o furnică. Iar mama pricepea că-i ora de culcare.

La răsăritul soarelui, fetița se trezea, dar era încă mică-mititică, stătea cât era de lungă pe pernă și creștea câte un pic.

— Hai, scoală-te, zicea mama.

— Nu pot, răspundea fetița, nu pot, sunt încă prea mică. Acum sunt abia cât un fluture. Așteaptă să mai cresc.

După scurtă vreme exclama:

— Uite, acum am crescut.

Și, cu un țipăt, sărea din pat și începea o nouă zi.

48. GIACOMO DE CRISTAL

Odată, într-un oraș aflat departe, veni pe lume un băiețel transparent. Te puteai uita prin el cum te uiți prin aer și prin apă. Era din carne și oase, dar părea de sticlă, iar când cădea, nu se spărga, ci îi apărea, cel mult, pe frunte un cucui transparent.

I se vedea inima cum bate și gândurile cum țâșneau ca niște pești colorați într-un acvariu.

Odată, din greșeală, băiețelul spuse o minciună, și imediat lumea văzu o minge de foc în dosul frunții sale: spuse adevărul, și mingea de foc se făcu nevăzută. De

atunci nu mai spuse nicio minciună, în viața lui.

Altă dată, un prieten îi încredința o taină, și imediat văzură toți o minge neagră rotindu-se înnebunită în pieptul lui, iar taina nu mai fu chiar taină.

Băiatul crescuse, deveni tânăr, apoi bărbat, și oricine îi putea citi gândurile, iar când cineva îi pune o întrebare, îi putea ghici răspunsurile înainte să deschidă gura.

Băiatul se numea Giacomo, dar oamenii îi spuneau „Giacomo de cristal” și țineau toți la el, fiindcă era sincer, iar în preajma lui toți deveneau amabili.

Din păcate însă, în țara lui veni la putere un dictator nemilos, iar pentru popor începu o perioadă de violență, de nedreptate și nefericire. Cine îndrăznea să protesteze dispărea fără urmă. Cine se răzvrătea era împușcat. Săracii erau persecutați, umiliți și jigniți în mii de feluri.

De teama consecințelor, oamenii tăceau și îndurau.

Giacomo însă nu putea să tacă. Chiar dacă nu deschidea gura, gândurile sale vorbeau în locul lui: era transparent și toți îi puteau citi pe frunte disprețul și dezaprobarea pentru nedreptățile și brutalitățile tiranului. Apoi, pe ascuns, oamenii își repetau gândurile lui Giacomo și începeau să spere.

Tiranul porunci atunci ca Giacomo de cristal să fie arestat și aruncat în temnița cea mai întunecată.

Se petrecu însă un lucru extraordinar. Pereții celulei în care fusese închis Giacomo deveniră transparenti, și-n urma lor la fel deveniră pereții din întreaga închisoare, ba chiar și zidurile exterioare. Lumea care trecea pe-acolo îl vedea pe Giacomo așezat pe scăunelul lui, de parcă închisoarea însăși ar fi fost de cristal, și continua să-i citească gândurile. Noaptea, închisoarea răspândea înjur o lumină nemaivăzută, iar tiranul în palatul său porunceă să fie trase toate draperiile ca să n-o vadă, dar tot nu reușea să doarmă. Chiar și în lanțuri, Giacomo de cristal era mai puternic decât el, pentru că adevărul e mai puternic ca

orice, mai luminos ca ziua, mai tare ca un uragan.

49. CĂLĂTORIA MAIMUȚELOR

Într-o zi, maimuțele de la zoo hotărâra să pornească într-o călătorie ca să se instruiască. Merșeră ele ce merșeră, apoi se opriră, și una întrebă:

- Ce se vede?
- Cușca leului, bazinul focilor și adăpostul girafei.
- Ce mare-i lumea și ce instructiv e să călătorești.

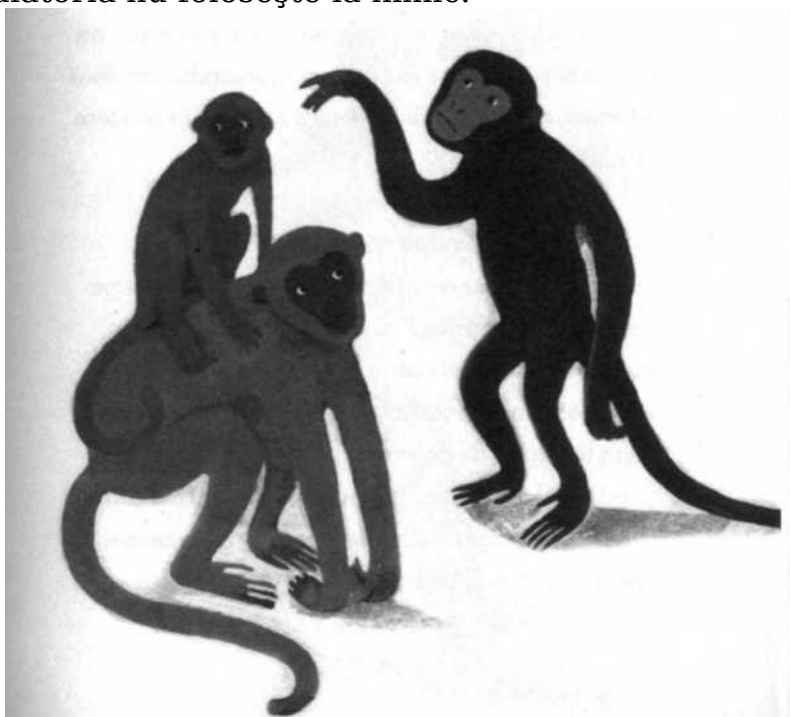
Porniră iar la drum și nu se opriră până la amiază.

- Acum ce se vede?
- Adăpostul girafei, bazinul focilor și cușca leului.
- Ce ciudată e lumea și ce de lucruri înveți când călătorești.

Porniră apoi mai departe și se opriră abia la apusul soarelui.

— Ce se mai vede?
— Cușca leului, adăpostul girafei și bazinul focilor.
— Ce plicticoasă-i lumea: vezi mereu același lucru.
Iar călătoria nu folosește la nimic.

Cred și eu: călătoreau ele, călătoreau, dar nu ieșiseră din cușca lor și nu făceau decât să se învârtă în cerc, ca niște căluți în carusel.

50. DOMNUL FACE-NAZURI

Domnul Facenazuri era foarte sensibil, atât de sensibil, că, dacă un miriapod umbla pe perete, nu mai

putea să doarmă din pricina zgomotului, iar, dacă o furnică scăpa un grăunte de zahăr, sărea în picioare îngrozit și urla:

— Ajutor, e cutremur!

Bineînțeles, nu putea suferi copiii, furtunile și motocicletele, dar cel mai tare îl enerva praful de pe jos, așa că nu umbla pe picioarele lui nici măcar în casă, ci se lăsa purtat pe brațe de un servitor foarte solid, pe nume Guglielmo, pe care de dimineață până seara îl umplea de dojeni:

— Ușurel, Guglielmo, ușurel de tot, să nu mă rupi. Și, neumblând el deloc, devenea din ce în ce mai gras și, cu cât se făcea mai gras, cu atât devenea mai sensibil. Până și bătăturile de pe mâinile lui Guglielmo îl enervau.

— Guglielmo, de câte ori să-ți spun să-ți pui mănuși când mă porți în brațe?

Guglielmo pufnea și își puneă anevoie niște mănuși cât toate zilele, care ar fi fost largi și pentru un hipopotam.

Numai că domnul Facenazuri devenea pe zi ce trece mai greu, iar bietul Guglielmo asuda și vara, și iarna, așa că într-o zi îi trecu prin minte: „Ce-ar fi dacă l-aș arunca eu pe domnul Facenazuri de la balcon?”

Ei, și chiar în ziua cu pricina, domnul Facenazuri își puse un costum de in alb ca neaua, iar când Guglielmo îl aruncă de la balcon, căzu pe-un răhățel de muscă și i se pătară un pic pantalonii. Ca să vezi pata, ar fi fost nevoie de o lupă, dar Facenazuri era atât de sensibil, că muri de necaz.

51. UNU ȘI ȘAPTE

Am cunoscut odată un băiețel care era șapte băieței.

Locuia la Roma, se numea Paolo, iar tatăl lui era vatman.

Și locuia și la Paris, se numea Jean, iar tatăl lui lucra

într-o fabrică de automobile.

Și locuia și la Berlin, unde se numea Kurt, iar tatăl lui era profesor de violoncel.

Și locuia și la Moscova, se numea Iuri, ca Gagarin, iar tatăl lui era zidar și studia matematica.

Și locuia și la New York, se numea Jimmy, iar tatăl lui avea o pompă de benzină.

Câți am zis? Cinci.

Mai lipsesc doi: unul se numea Ciu, locuia la Shanghai, iar tatăl lui era pescar; și ultimul se numea Pablo, locuia la Buenos Aires, iar tatăl lui era zugrav.

Paolo, Jean, Kurt, Iuri, Jimmy, Ciu și Pablo erau șapte, și totuși erau unul și același băiețel de opt ani, care știa deja să citească și să scrie și mergea cu bicicleta fără să țină mâinile pe ghidon.

Paolo era brunet, Jean era blond, iar Kurt avea părul castaniu, dar erau unul și același băiețel. Iuri avea pielea albă, Ciu o avea galbenă, dar erau unul și același băiețel. Pablo se ducea la filme în spaniolește, iar Jimmy, la filme în englezește, dar erau unul și același băiețel și râdeau în aceeași limbă. Acum au crescut toți șapte, și n-o să se mai poată război între ei, fiindcă toți șapte sunt unul și același bărbat.

52. BĂRBATUL CARE A FURAT COLOSSEUMUL

A fost odată un bărbat care-și pusese în minte să fure Colosseumul de la Roma. Voia să-l aibă numai pentru el, fiindcă nu-i plăcea să-l împartă cu ceilalți. Luă deci o sacoșă, se duse la Colosseum, pândi momentul când paznicul se uita în altă parte, umplu anevoie sacoșa cu pietre antice și le duse acasă. A doua zi făcu la fel, și în fiecare dimineață, în afară de duminică, făcea măcar două drumuri, ba câteodată chiar și trei, fiind cu ochii-n patru să nu fie văzut de jandarmi. Duminica se odihnea și număra pietrele furate, care se adunau morman în pivniță.

Când pivnița fu plină, începu să umple podul, iar

când și podul fu plin, ascunse pietrele pe sub canapele, prin dulapuri și-n coșul cu rufe murdare. Ori de câte ori se ducea la Colosseum, îl cerceta bine din toate părțile și își spunea în sinea lui: „Pare la fel, dar o diferență tot se vede. Uite, acolo e deja ceva mai mic”. Și, ștergându-și transpirația, râcăia o bucată de cărămidă de pe gradene, desprindea o pietricică de la o boltă și își umplea sacoșa. Treceau mereu pe lângă el o sumedenie de turiști vrăjiți, cu gurile căscate de uimire, iar el râdea fericit, chiar dacă pe ascuns:

— Ce ochi mari o să faceți când n-o să-l mai vedeți! Când mergea la tutungerie, ilustratele cu grandiosul amfiteatru îl umpleau de bucurie, uneori chiar se prefăcea că-și suflă nasul ca să nu se vadă că râde:

— Hi! Hi! Hi! Ce ți-e și cu ilustratele astea. În curând, cine o să vrea să vadă Colosseumul va fi nevoit să se mulțumească doar cu ele.

Trecură luni, trecură ani, și pietrele furate se îngrămădeau acum sub pat, umpluseră bucătăria, lăsând doar un culoar îngust între cuptor și chiuvetă, umpluseră cada din baie, transformaseră întreg coridorul într-o tranșee. Dar Colosseumul rămânea la locul său, nu-i lipsea nici măcar o boltă: n-ar fi fost mai întreg nici dacă la demolarea lui ar fi lucrat un țăntar, cu piciorușele lui subțirele. Și așa, îmbătrânind, bietul hoț fu cuprins de deznădejde. Își tot zicea în sinea lui: „Să fi greșit eu socoteala? Nu mai bine demolam cupola de la San Pietro? Hai, hai, curaj: când iei o hotărâre, trebuie să mergi până la capăt.”

Acum fiecă drum îl costa mai multă oboseală și durere. Sacoșa îi rupea brațele și-i însângera mâinile. Când simți că i se apropie sfârșitul, se târî pentru ultima oară până la Colosseum și se cațără anevoie pe gradene spre ultima terasă. Apusul soarelui revărsa aur, purpură și violet peste anticele ruine, dar bietul bătrân nu mai vedea

nimic, lacrimile și oboseala îi așternuseră un vâl pe ochi. Sperase să rămână singur, dar turiștii se îngrămădeau deja pe terasă, exprimându-și admirația în felurite limbi. Deodată, între atâtea glasuri, bătrânul hoț deosebi sunetul cristalin al vocii unui băiețel care striga:

— E-al meu! E-al meu!

Cât de nepotrivit, cât de urât suna vorba aceea acolo, sus, în fața unei atari frumuseți. Da, bătrânul înțelese în sfârșit și ar fi vrut să-i spună băiețelului, ar fi vrut să-l învețe să zică „al nostru” în loc de „al meu”, dar nu mai avu putere.

53. ASCENSOR CĂTRE STELE

La treisprezece ani, Romoletto fu angajat ca ajutor de ospătar la cafeneaua Italia. Răspundea de livrarea la domiciliu, așa că toată ziua alerga de colo până colo pe străzi, în sus și-n jos pe scări, ținând în echilibru tăvi primejdios încărcate cu cești, ceșcuțe și pahare. Mai presus de toate însă îl enervau scările: la Roma, ca-n multe

alte locuri de pe lumea asta, portăresele păzesc cu strășnicie ascensoarele și interzic – fie ele însele, fie punând anunțuri – folosirea lor de către ospătari, lăptari, vânzători de fructe și alții asemenea.

Într-o dimineață, la cafenea sună telefonul și, de la apartamentul 14 aflat la numărul 103, se cerură patru beri și un ceai rece gheață, „dar imediat, că altfel le azvârl pe fereastră”, adăugase răstit glasul bătrânului marchiz Venanzio, spaima tuturor furnizorilor.

Ascensorul de la 103 era dintre cele pe care nu era chip să-l folosești, dar Romoletto știa cum să înșele vigilența portăresei ațipite în cabina ei: se strecură nevăzut în cabină, introduse cele cinci lire în aparatul declanșator, apăsă butonul de la cinci și ascensorul pomi scârțâind. Trecu de primul etaj, de al doilea, de al treilea. După al patrulea, în loc să încetinească, ascensorul își mări viteza, țâșni prin fața palierului de la etajul marchizului Venanzio fără să se oprească și, fără ca Romoletto să aibă timp să se minuneze, iată că întreaga Romă se întindea la picioarele lui, iar ascensorul suia cu viteza unei rachete spre cerul negru de albastru ce era.

— Te salut din mers, marchize Venanzio, șopti Romoletto străbătut de un fior.

În mâna stângă ducea în echilibru tava cu băuturi, dar toată povestea era mai degrabă de râs, ținând seama că de jur împrejurul ascensorului se întindea acum în cele patru zări întregul spațiu interplanetar, iar Pământul, undeva departe, la capătul abisului celest, se învârtea în jurul lui târându-l în rotirea sa pe marchizul Venanzio care aștepta cele patru beri și ceaiul rece gheață.

„Măcar n-o să ajung printre marțieni cu mâna goală”, își spuse Romoletto, închizând ochii. Când îi redeschise, ascensorul începuse să coboare, smulgându-i un oftat de ușurare:

— Până la urmă, ceaiul tot o să ajungă rece gheață.

Din păcate, ascensorul poposi pe Pământ în inima unei păduri tropicale, iar Romoletto, privind prin geamurile cabinei, se trezi înconjurat de ciudate maimuțe cu barbă, care-l arătau ațâțate cu degetul și clămpăneau cu mare repeziciune într-o limbă de neînțeles. „Se vede că am nimerit în Africa”, se gândi Romoletto. Dar iată că încercuirea se deschise, lăsând să treacă un personaj neașteptat: un maimuțoi cât toate zilele, în uniformă albastră, călare pe o enormă tricicletă.

— Hait, un jandarm! Curaj, Romoletto!

Și, niciuna, nici două, ajutorul de ospătar de la cafeneaua Italia apăsă un buton al ascensorului, primul care se nimeri. Ascensoml porni cu viteză supersonică, și abia când ajunse la o anumită distanță, privind în jos, Romoletto își dădu seama că planeta de care fugea nu putea fi Pământul: continentele și oceanele ei aveau cu totul alte contururi și, în vreme ce Pământul îi apăruse de un azuriu proaspăt, culorile acestui glob treceau de la verde la violet.

— O fi fost Venus, hotărî Romoletto. întrebarea e: ce-am să-i spun eu marchizului Venanzio?

Atinse cu dosul palmei paharele de pe tavă: erau reci

ca gheața, exact ca la plecarea din cafenea. Una peste alta, pesemne că nu trecuseră decât câteva minute.

După ce străbătu cu o viteză incredibilă un vast spațiu pustiu, ascensorul își reluă coborârea. De data asta, Romoletto nu mai avu îndoieli:

— Să fiu al naibii! exclamă el, uite că aterizăm pe Lună. Ce-oi căuta eu aici?

Celebrele cratere lunare se apropiau cu repeziciune. Romoletto își trecu degetele de la mână rămasă liberă peste butoanele ascensorului, dar se opri:

— Ia stai așa, își spuse înainte să apese, să ne gândim un pic.

Cercetă șirul de butoane. Ultimul de jos avea scrisă cu roșu litera *P*, adică Pământ.

— Hai să încercăm! oftă Romoletto.

Apăsă pe butonul parter și ascensorul își schimbă instantaneu direcția. Câteva minute mai târziu străbătea iar cerul Romei, apoi acoperișul de la numărul 103, casa scărilor, și ateriza taman lângă ghereta în care portăreasa continua să moțâie, neavând habar de călătoria interplanetară.

Romoletto se năpusti afară fără măcar să se întoarcă pentru a închide ușa. De data asta urcă pe scări. Sună la apartamentul 14 și ascultă, cu capul plecat și fără să respire, ocările marchizului Venanzio:

— Unde naiba ai stat atâta vreme? Știi că de când am comandat berile astea blestemate și nenorocitul ăsta de ceai cu gheață au trecut paisprezece minute? În locul tău, Gagarin ar fi ajuns deja pe Lună.

„Ba chiar mai departe”, se gândi Romoletto, dar nu scoase o vorbă. Din fericire, băuturile erau încă reci ca gheața.

Ehei, multe drumuri are de făcut pe zi ajutorul de ospătar de la cafeneaua Italia răspunzător de livrările la domiciliu...

54. TROLEIBUZUL 75

Într-o dimineată, troleibuzul 75, plecând de la

Monteverde Vecchio spre Piazza Fiume, în loc să coboare spre Trastevere, o luă prin Gianicolo, coti pe Via Aurelia Antica și după câteva minute gonea printre pajiștile din afara Romei ca un iepure în vacanță.

La ora aceea, aproape toți călătorii erau funcționari și își citeau ziarul, îl citeau chiar și cei care nu-l cumpăraseră – peste umărul vecinului. Întorcând pagina, un domn își ridică ochii pentru o clipă, se uită afară și începu să țipe:

— Domnule taxator, ce se întâmplă? Asta-i bătaie de joc!

Ceilalți călători își ridicară și ei ochii din ziar, alăturându-se protestelor sale într-un cor furtunos: – Asta-i drumul către Civitavecchia!

— Ce tot face șoferul ăsta?

— A înnebunit, opriți-l!

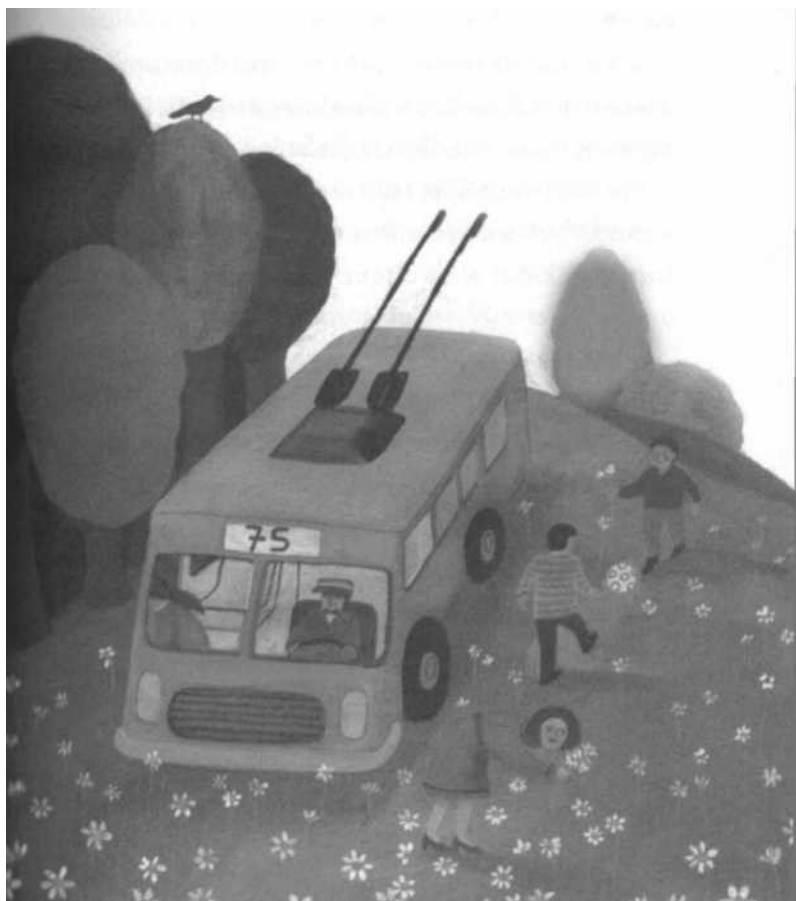
— Halal serviciu!

— E nouă fără zece, și eu la nouă fix trebuie să fiu la tribunal! urla un avocat. Dacă pierde procesul, s-a zis cu întreprinderea.

Taxatorul și șoferul încercau să-i domolească, declarând că nu știu nimic, că troleibuzul nu mai ascultă de comenzi și face după capul său. Și, într-adevăr, în clipa aceea troleibuzul tocmai ieși din traseu și se opri la marginea unui crâng verde și înmiresmat.

— O, ciclame! exclamă o doamnă, bucuroasă nevoie mare.

— E și momentul să vă gândiți la ciclame, replică avocatul.

— Eu am găsit-o! Uite, îmi pun aici cartea de vizită și, când s-o coace, vin s-o culeg, să văd eu că

— Nu-mi pasă, declară doamna, o să ajung târziu la minister, o să mă aleg cu o săpuneală, dar mi-e totuna. Și, dacă tot sunt aici, vreau să-mi fac cheful și să culeg ciclame. N-am mai cules de zece ani. Coborî din troleibuz și, trăgând adânc în piept aerul acelei stranii dimineți, se apucă să culeagă flori. Văzând că troleibuzul nu dădea semne că s-ar urni, ceilalți călători coborâră unul după altul, care ca să-și dezmoștească picioarele, care ca să fumeze o țigară, și, cum coborau, proasta dispoziție se

risipea ca ceața în bătaia soarelui. Unul culese o margaretă și și-o puse la butonieră, altul descoperi o frăguță abia crescută și începu să strige:

mi-o ia cineva!

Și, într-adevăr, scoase o carte de vizită din buzunar, îi înfipse o scobitoare și o plantă lângă frăguță. Pe cartea de vizită scria: Doctor Giulio Bollati.

Doi funcționari de la Ministerul Educației făcură o minge din ziarele pe care le aveau și începură o partidă de fotbal. Și, de câte ori trăgeau un șut în minge, urlau:

— Ducă-se dracului!

În fond, nu mai păreau aceiași funcționari care cu o clipă mai înainte voiau să-i linșeze pe taxator și pe șofer. Aceștia din urmă împărțiseră un sendviș și se așezaseră pe iarbă la un picnic.

— Atenție! strigă deodată avocatul.

Cu o zguduitură, troleibuzul se pusese singur în mișcare și înainta încetitor. Abia avură timp să se suie, cea din urmă fiind doamna cu ciclamele, care protesta:

— Mie nu-mi convine. Abia începuse distracția.

— Cât o fi ceasul? întrebă cineva.

— Vai de mine, o fi târziu!

Și toți se uitară la ceas. Surpriză: ceasurile arătau tot nouă fără zece. Se vede treaba că pe tot parcursul micii escapade limbile nu se clintiseră.

Avuseseră parte deci de un timp dăruit, un mic supliment, ca atunci când cumperi o cutie de fulgi de săpun și înăuntru găsești o jucărie.

— Asta nu se poate! se minuna doamna cu ciclamele, în vreme ce troleibuzul își relua traseul și cobora pe Via Dandolo.

Se minuna de altfel toată lumea. Și, având toți sub ochi ziarul de dimineață, priviră sus, în colț, data scrisă cum nu se poate mai limpede: 21 martie. În prima zi de primăvară totul e cu putință.

55. SATUL CÂINILOR

A fost odată un sătuc ciudat. Era alcătuit din nouăzeci și nouă de căsuțe, și fiecare căsuță avea o grădiniță și o portiță, iar în dosul ei, un câine care lătra.

Să dăm un exemplu. Fido era câinele de la căsuța cu numărul 1 și îi păzea cu strășnicie pe locatari, iar, ca s-o facă așa cum se cuvine, lătra cu înverșunare ori de câte ori vedea trecând pe drum pe vreunul dintre locatarii celorlalte nouăzeci și opt de căsuțe, bărbat, femeie sau copil. Același lucru îl făceau toți cei nouăzeci și opt de câini, și aveau mult de furcă cu lătratul, ba chiar lătrau zi și noapte, fiindcă pe drum trecea mereu câte cineva.

Să dăm alt exemplu. Când se întorcea de la lucru, domnul care locuia în căsuța cu numărul 99 trebuia să treacă prin fața celor nouăzeci și opt de căsuțe, adică prin fața a nouăzeci și opt de câini care lătrau în urma lui, arătându-și fălcile și dându-i de înțeles că i-ar fi înfipt cu dragă inimă colții în turul pantalonilor. Același lucru li se întâmpla și locatarilor din celelalte căsuțe, așa că pe drum era mereu câte cineva speriat.

Închipuiți-vă ce se întâmpla când pe drum se nimerea un străin. Cei nouăzeci și nouă de câini lătrau atunci toți deodată, cele nouăzeci și nouă de gospodine ieșeau să vadă ce se petrece, apoi intrau grăbite în casă, zăvorau ușa, trăgeau obloanele și tăceau mîlc în dosul ferestrelor, pîndind trecerea străinului prin fața casei până ce-l vedeau dispărînd.

Tot auzindu-i pe câini lătrînd, locuitorii satului deveniseră cu toții cam surzi, așa că vorbeau foarte puțin unii cu alții. De altfel, nici n-aveau cine știe ce de zis și ascultat.

Încet-încet, stând mai mereu tăcuți și încruntați, uitară chiar și să vorbească. Așa că în cele din urmă stăpânii începură să latre asemenea câinilor. Or fi crezut ei că vorbesc, dar când deschideau gura se auzea un soi de „hau-hau” care-ți făcea pielea de găină.

Și uite așa, lătrau câinii, lătrau bărbații și femeile, lătrau copiii când se jucau – cele nouăzeci și nouă de căsuțe păreau să fi devenit nouăzeci și nouă de cuști pentru câini.

Cu toate astea, erau frumoase, aveau perdele curate la geamuri și aveau și flori, și alte plante la balcoane.

Odată, prin locurile cu pricina se nimeri și Giovannino Pierde-vară, aflat într-una dintre faimoasele lui călătorii. Cei nouăzeci și nouă de câini îl primiră cu un cor de lătrături care ar fi scos din sărite și un zid de piatră. Giovannino o întrebă ceva pe o femeie, iar aceasta îi răspunse lătrând. Făcu un compliment unui copil, și primi drept răspuns un urlet.

— Am priceput, conchise Giovannino, e o epidemie. Se duse deci la primar și-i spuse:

— Eu aș avea un leac pentru asta. Mai întâi, dărmăți toate porțile, fiindcă grădinile vor crește minunat și fără gratii. În al doilea rând, trimiteți câinii la vânătoare, se vor distra de minune și vor deveni mai amabili. În al treilea rând, dați un bal pe cinste, și după primul vals veți învăța

din nou să vorbești. Primarul îi răspunse:

— Hau! Hau!

— Am priceput, zise Giovannino, bolnavul cel mai rău e ăla care se crede sănătos.

Și își văzu mai departe de drum.

Dacă auziți noaptea lătrând mulți câini în depărtare, s-ar putea să fie câini adevărați, dar s-ar putea să fie și locuitorii sătucului ciudat despre care tocmai v-am povestit.

56. FUGA LUI PULCINELLA

Pulcinella era marioneta cea mai turbulentă din întreg vechiul teatru de păpuși. Mereu avea ceva de comentat: ba voia să se odihnească taman când trebuia să joace, ba păpușarul îi dădea un rol comic, când el și-ar fi dorit unul tragic.

— Într-o bună zi, i se destăinuia el lui Arlecchino, tot îmi tai eu frânghia.

Și așa și făcu, numai că n-o făcu ziua. Într-o noapte, reuși să pună mâna pe niște foarfeci uitate de păpușar, tăie unul după altul firele ce-i legau capul, mâinile și picioarele,

și-i propuse lui Arlecchino: - Hai cu mine.

Arlecchino însă nu voia s-audă să se despartă de Colombina, iar Pulcinella n-avea de gând s-o care după ei și pe mironosița aia care-i jucase atâtea farse pe scenă.

— Atunci plec singur, hotărî el.

Sări jos plin de curaj și își luă picioarele la spinare.

„Ce minunat e, își spunea el alergând, să nu te mai simți tras în toate părțile de firele alea blestemate. Ce minunat e să pui picioarele unde vrei tu!”

Dar, pentru o marionetă rămasă singură, lumea e imensă și cumplită, și e locuită, mai ales noaptea, de motani fioroși, gata să ia orice fugar drept un șoarece taman bun de vânat. Pulcinella reuși să-i convingă pe motani că au de-a face cu un artist adevărat, dar pentru orice eventualitate se refugie într-o grădină, se adăposti sub un zid și adormi.

La răsăritul soarelui se trezi și simți că-i e foame. În jurul lui însă, cât vedeai cu ochii, nu erau decât garoafe, lalele, cârciumărese și hortensii.

— Nu-i nimic, își zise Pulcinella și, culegând o garoafă, începu să-i mestece petalele nu prea încrezător.

Nu prea aducea a friptură la grătar sau a biban prăjit: doar se știe că florile miros frumos, dar nu prea au gust. Lui Pulcinella însă i se păru că simte gustul libertății, iar la a doua îmbucătură era încredințat că-n viața lui nu mai pusese-n gură ceva mai delicios. Hotărî să rămână pentru totdeauna în grădina aia, și așa și făcu. Dormea la adăpostul unei magnolii, ale cărei frunze nu se tem nici de ploaie, nici de grindină, și se hrănea cu flori: azi o garoafă, mâine un trandafir. Pulcinella visa munți de spaghete și pajiști de brânză, dar nu se dădea bătut. Devenise slab ca un țâr, dar mirosea atât de bine, că uneori albinele se așezau pe el ca să extragă nectarul și apoi plecau dezamăgite, nu înainte însă de a fi încercat zadarnic să-și înfigă acul în capul său de lemn.

Veni și iarna, grădina plină cu flori aștepta prima zăpadă, iar biata marionetă nu mai avu nimic de mâncare. Dar să nu vă-nchipuiți că ar fi putut s-o pornească iar la drum: sărmaneale sale picioare de lemn n-ar fi dus-o prea departe.

„Nu-i nimic, își zise Pulcinella, am să mor aici. E-un loc destul de bun ca să mori. În plus, am să mor liber: nimeni nu-mi mai poate lega capul de un fir pentru a mă face să spun da sau nu.”

Prima zăpadă îl îngropa sub o pătură albă și pufoasă.

În primăvară, exact pe acel loc, cresc o garoafă. Sub pământ, calm și fericit, Pulcinella cugeta: „Deasupra capului meu a răsărit o floare. Cine-i mai fericit ca mine?”

Dar nu era mort, căci marionetele de lemn habar nu au ce-i aia moarte. Și acum e tot acolo, dedesubt, dar nimeni nu o știe. Iar de se-ntâmplă să-l găsiți, nu cumva să-i legați de cap un fir: regilor și reginelor din teatrul de păpuși puțin le pasă de acest fir, dar Pulcinella chiar nu-l mai poate suferi.

57. ZIDARUL DIN VALTELLINA

Un tânăr din Valtellina, negăsind de lucru în țara sa, a emigrat în Germania și a găsit un loc de muncă tocmai la Berlin, ca zidar pe un șantier. Mărio – așa-l chema pe tânăr – era foarte mulțumit: muncea din greu, mânca puțin, iar ce câștiga pune deoparte ca să se însoare.

Într-o zi însă, în timp ce se turna fundația unui bloc nou, o schelă s-a prăbușit, Mărio a căzut în betonul armat și a murit, iar trupul nu i-a mai putut fi recuperat.

Așadar, Mărio era mort, dar nu simțea nicio durere. Se afla zidit într-un stâlp al blocului în construcție, un pic cam strâmtorat, dar în afară de asta gândea și simțea ca înainte. Când se obișnuie cu noua lui situație, putea chiar să deschidă ochii și să privească blocul care creștea în jurul lui. Părea că el susține întreaga greutate a noului edificiu, și asta compensa tristețea de a nu mai putea trimite vești acasă, bieteii lui logodnice.

Ascuns cum era în zid, în miezul zidului, nimeni nu putea să-l vadă și nici măcar să-i bănuiească prezența, dar asta nu-l deranja câtuși de puțin.

Blocul crescú până la acoperiș, ușile și ferestrele fură

puse la locul lor, apartamentele fură vândute și cumpărate, se aduse mobilă, și în cele din urmă se mutară în el numeroase familii. Mărio îi cunoștea pe toți, mari și mici. Copiii care tropăiau pe pardoseală făcând primii pași îl gâdilau în palmă. Fetele care ieșeau pe balcon sau se arătau la geam ca să-i vadă trecând pe iubiții lor îi atingeau obrazul cu foșnetul delicat al părului lor blond. Seara auzea discuțiile purtate în familiile adunate în jurul mesei, noaptea auzea tușea bolnavilor, înainte de revărsatul zorilor auzea soneria deșteptătorului unui butar, care se trezea primul din tot blocul. Viața din bloc era viața lui Mărio, bucuriile oamenilor, etaj cu etaj, și tristețile lor, odaie cu odaie, erau bucuriile și durerile sale.

Într-o zi însă a izbucnit războiul. Orașul a început să fie bombardat, și Mărio a simțit că și lui i se apropie sfârșitul. O bombă a lovit blocul și l-a pus la pământ. N-a mai rămas din el decât un morman de moloz, de mobile sfărâmate și de așternuturi boțite pe care dormeau pe vecie femeile și copiii surprinși în somn.

Abia atunci a murit Mărio cu-adevărat, fiindcă atunci a murit casa ce luase naștere din jertfa sa.

58. PĂTURA SOLDATULUI

Când toate războaiele au luat sfârșit, soldatul Vincenzo di Giacomo s-a întors cu o uniformă zdrențuită, o tuse chinuitoare și o pătură militară. Tușea și pătura erau tot ce câștigase în lungii ani de război.

— Acum o să mă odihnesc, îi spuse el familiei.

Tușea însă nu-i dădea pace și în câteva luni îl duse în mormânt. Nevestei și copiilor le rămase doar pătura ca amintire. Copiii erau în număr de trei, iar mezinul, născut între un război și altul, avea cinci ani. Pătura soldatului îi reveni lui. Când se învelea cu ea la culcare, mama îi spunea o poveste lungă, iar în poveste era o zână care țesea o pătură mare-mare, cât să-i acopere pe toți copiii din lume cărora le era frig. întotdeauna însă un copil

rămânea neînvelit și plângea cerând zadarnic un colț de pătură ca să se încălzească. Atunci, zâna trebuia să deșire toată pătura și să se-apeuce iar s-o țeasă, ca s-o facă un pic mai mare, fiindcă pătura trebuia să fie țesută odată, dintr-o singură bucată, nu i se puteau pune adaosuri. Zâna cea bună lucra deci zi și noapte să facă și să desfacă, și nu obosea niciodată, iar micuțul adormea întotdeauna înainte ca povestea să ia sfârșit, așa că n-a aflat niciodată cum se termină.

Băiețelul se numea Gennaro, iar mica familie locuia înspre Cassino. Iarna aceea a fost foarte aspră, nu se găsea mai nimic de mâncare, și mama lui Gennaro s-a îmbolnăvit. Gennaro fu dat în grija unor vecini care rătăceau dintr-un loc într-altul într-o căruță cât toate zilele, trecând prin multe țări, mai cerșind, mai cântând la acordeon, mai vânzând coșuri de nuiete împletite în popasurile lor de-a lungul drumului. Lui Gennaro îi dădură o colivie cu un papagal, care scotea dintr-o cutiuță un bilețel cu numere de jucat la loto. Gennaro trebuia să-l prezinte publicului și pentru câțiva bănuți îl puneă pe papagal să scoată câte un bilețel. Zilele erau lungi și monotone, mai ales când se aflau în țări cu oameni prea săraci ca să aibă ce da de pomană, iar atunci și felia de pâine pe care o primea Gennaro era mai subțire, și strachina cu ciorbă, mai goală. Dar, când se lăsa întunericul, Gennaro se învelea în pătura soldățească a tatălui - toată averea lui - și adormea în căldura ei ce-i păstrase mirosul, visând un papagal care-i spunea o poveste.

Un bărbat din familia aceea, care fusese camarad de arme cu tatăl lui Gennaro, prinse drag de el și-i explică o grămadă de lucruri pe care le întâlneau pe drum, iar ca distracție îl învăța să citească indicatoarele cu numele țărilor și orașelor.

— Vezi? Ăla e A. Celălalt, slab ca un țâr, e I. Iar

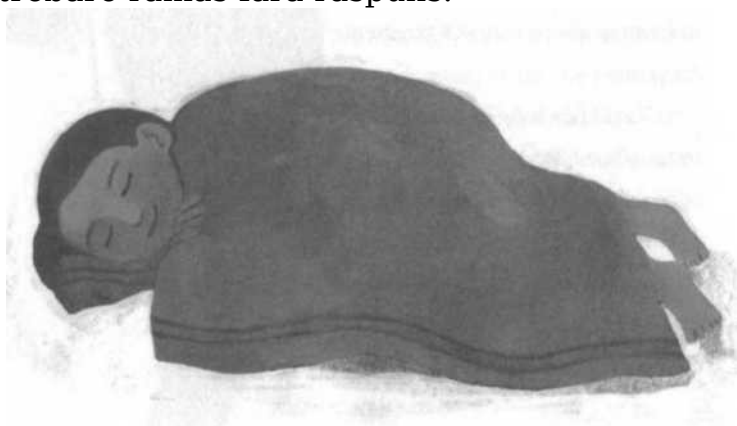
bastonul ăla cu cocoașă e P.

Gennaro învăța repede. Bărbatul îi cumpără un caiet și un creion și-l învăță să copieze indicatoarele de pe drum.

Gennaro umplea pagină după pagină cu nume precum *ancona* sau *pesaro*, iar într-o zi reuși să-și scrie propriul nume, literă cu literă, fără nicio greșală. Ce vise frumoase avu în noaptea aceea, sub pătura soldățească a tatăului său.

Și ce frumoasă e povestea asta, chiar dacă nu are sfârșit și se oprește aici, atârând în văzduh, ca un semn de întrebare rămas fără răspuns.

59. PUȚUL DE LA CASCINA PIANA

La mijlocul drumului între Saronno și Legnano, la marginea unei păduri întinse, se afla Cascina Piana, adică Stâna de Șes. Ea cuprindea cu totul trei ogrăzi, în care trăiau unsprezece familii. La Stâna de Șes, apa era scoasă dintr-un singur puț, un puț ciudat, fiindcă scripete pentru funie exista, dar funie sau lanț, ioc. Fiecare dintre cele unsprezece familii ținea în casă, agățată în cui alături de găleată, o funie și, când cineva mergea să scoată apă, o înfășură pe braț și-o lua cu el la puț; iar după ce scotea găleata, desprindea funia de pe scripete și o lua înapoi acasă, păzind-o cu strășnicie. Un singur puț și unsprezece funii. Dacă nu credeți, duceți-vă și întrebați, o să vă povestească, așa cum mi-au povestit și mie, că cele

unsprezece familii nu cădeau de acord și pace, își făceau mereu șicane și mai degrabă ar fi lăsat puțul să se umple de pietre și de buruieni decât să cumpere împreună un lanț ca lumea, care să poată fi folosit de toți.

Într-o zi însă a izbucnit războiul, iar bărbații de la Stâna de Șes s-au înrolat, dându-le nevestelor o grămadă de sfaturi, între care și pe acela de a veghea să nu li se fure funiile.

Apoi nemții au invadat așezarea și, cum bărbații erau departe, femeilor li se făcu tare frică, dar cele unsprezece funii se aflau în siguranță în cele unsprezece case.

Într-o bună zi, un băiețel de la Stână, care se dusesese în pădure să culeagă o legătură de vreascuri, auzi un vaiet venind dintr-un tufiș. Era un partizan rănit la un picior, și băiatul alergă să-și cheme mama. Femeia era speriată și își tot frământa mâinile, dar în cele din urmă zise:

— Îl ducem acasă și-l ascundem. Să sperăm că și pe tăticul tău o să-l ajute cineva, dacă o avea nevoie. Că noi nici măcar nu știm unde e și dacă mai e viu.

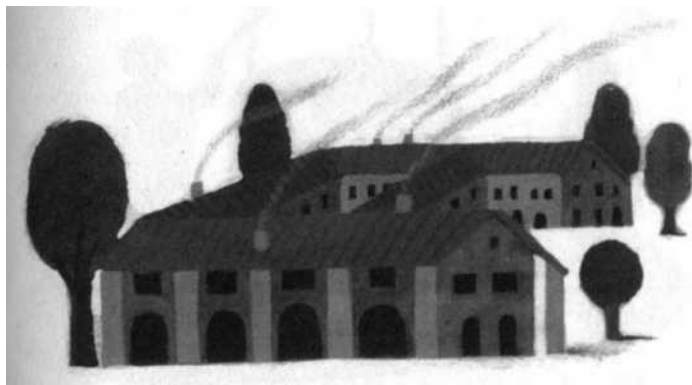
Îl ascuseră pe partizan în pod și trimiseră după doctor, spunând că-l cheamă pentru bunica cea bătrână. Numai că celelalte femei de la Stână o văzuseră pe bunică taman în dimineața aceea, sănătoasă tun, așa că ghiciră că era ceva necurat aici și, înainte să treacă ziua, toată Stâna știu că în podul casei respective se află un partizan rănit, iar un țăran bătrân zise:

— Dacă află nemții, vin aici și ne omoară pe toți. O să avem parte de un sfârșit îngrozitor.

Femeile însă nu vedeau lucrurile la fel. Se gândeau la bărbații lor aflați departe, se gândeau că poate erau și ei răniți și trebuiau să se ascundă, și suspinau. A treia zi, o femeie luă un cârnat din carnea porcului abia tăiat și-l duse Caterinei, femeia care-l ascunsese pe partizan, spunându-i:

— Trebuie să prindă puteri, sărmanul. Dă-i cârnatul

ăsta.

Peste puțin timp veni a doua femeie cu o sticlă de vin, apoi a treia cu un săculeț de mălai, apoi a patra cu o bucată de slănină, și până seara toate femeile de la Stână trecură pe la casa Caterinei, îl văzură pe partizan și-i aduseră darurile lor, ștergându-și câte o lacrimă.

Și așa, în răstimpul necesar pentru ca rana să se vindece, toate cele unsprezece familii de la Stână îl tratară pe partizan de parcă ar fi fost de-al lor și nu-l lăsară să ducă lipsă de nimic.

Apoi, partizanul se făcu bine și ieși în ogradă la soare, și văzând el puțul fără funie mult se mai minună. Roșind, femeile îi spuseră că fiecare familie avea propria ei funie, dar nu-i putură da o explicație mulțumitoare. Ar fi trebuit să-i spună că se dușmăneau, dar nici asta nu mai era adevărat, pentru că suferiseră împreună și tot împreună îl ajutaseră pe partizan. Așa că, fără s-o știe, deveniseră prietene și surori, și nu mai aveau niciun motiv să păstreze unsprezece funii.

Hotărâra atunci să cumpere un lanț din bani strânși de toate familiile și să-l treacă pe scripete. Zis și făcut. Iar partizanul scoase prima găleată cu apă, și totul se petrecu ca la inaugurarea unui monument. În aceeași seară, complet vindecat, partizanul plecă înapoi în munți.

60. CASE ȘI BLOCURI

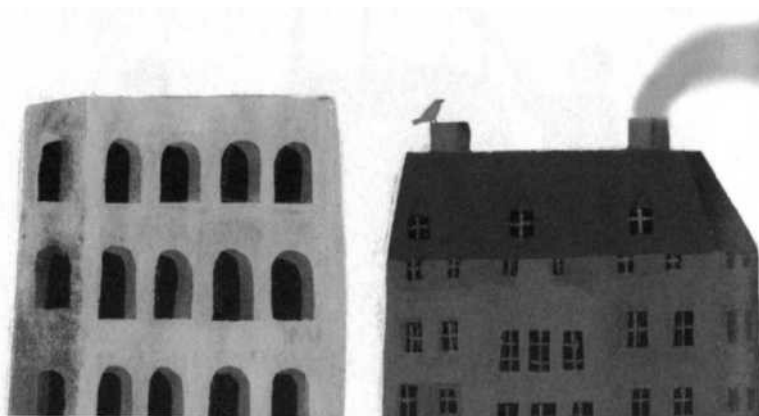
5

M-am dus odată să vizitez un bătrân zidar la azilul de bătrâni. Trecuseră ani de zile de când nu ne văzuserăm.

— Ai călătorit? m-a întrebat.

— Păi, am fost la Paris.

— La Paris, zici? Am fost și eu, acum mulți ani. Construim o minunăție de bloc chiar pe malul Senei. Cine știe cine o fi locuind în el. Și pe unde ai mai fost?

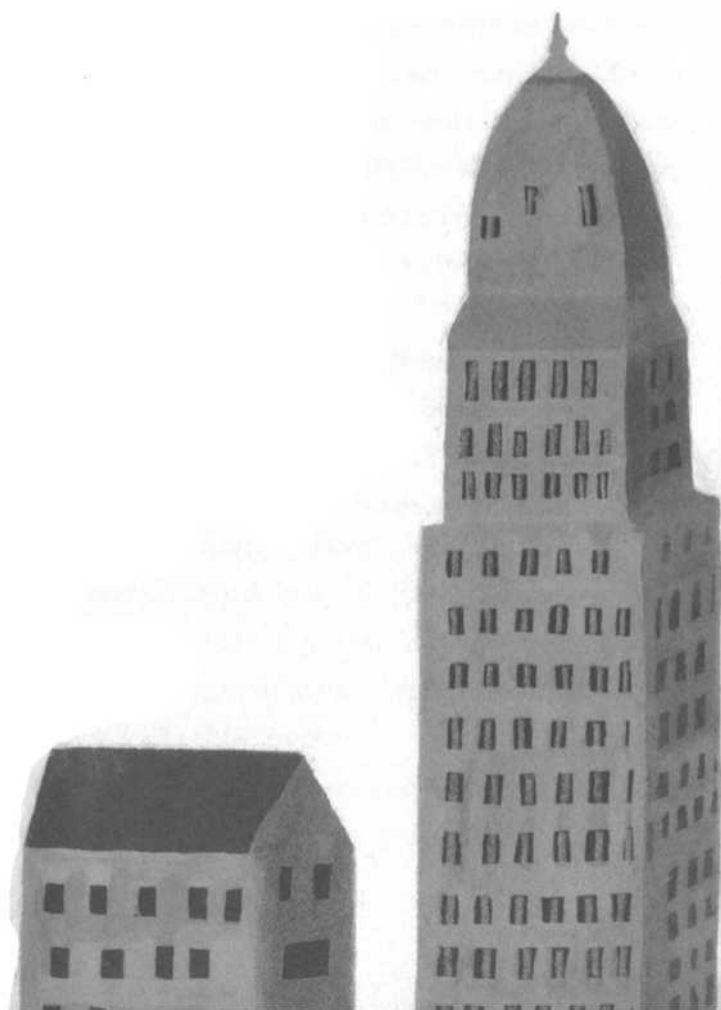
— Am fost în America.

— În America, zici? Am fost și eu, acum mulți ani. Am fost la New York, la Buenos Aires, la Sao Paulo, la Montevideo. Tot ca să fac case și blocuri și să înfig steaguri pe acoperișuri. Dar în Australia ai fost?

— Nu, încă nu.

— Ei, eu am fost. Eram tânăr pe-atunci și încă nu lucram ca zidar, căram găleata cu var și dădeam nisipul prin sită. Construiam o vilă pentru un domn de pe-acolo. De treabă, altfel. îmi amintesc că odată m-a întrebat cum se pregătesc spaghetele și a notat tot ce i-am spus. Dar la Berlin ai fost?

— Încă nu.

— Ei, află că eu am fost înainte să te naști tu. Frumoașe blocuri mai făceam, case frumoase, solide. Cine știe dacă or mai fi în picioare. Dar la Alger ai fost? Dar la Cairo, în Egipt?

— Vreau să merg chiar vara asta.

— Ei, ai să vezi case frumoase peste tot. Nu că mă laud, dar zidurile mele au fost întotdeauna drepte, iar prin

acoperișurile mele n-a intrat picătură de ploaie.

— Dar știu că ai construit case...

— Ei, câteva, acolo, nu că mă laud, pe ici, pe colo, prin toată lumea.

— Dar pentru dumneata?

— Păi, tot făcând case pentru alții, eu am rămas fără. Stau la azil, nu vezi? Asta-i viața.

Așa e, asta-i viața, dar drept nu e.

61. MAESTRUL GARRONE

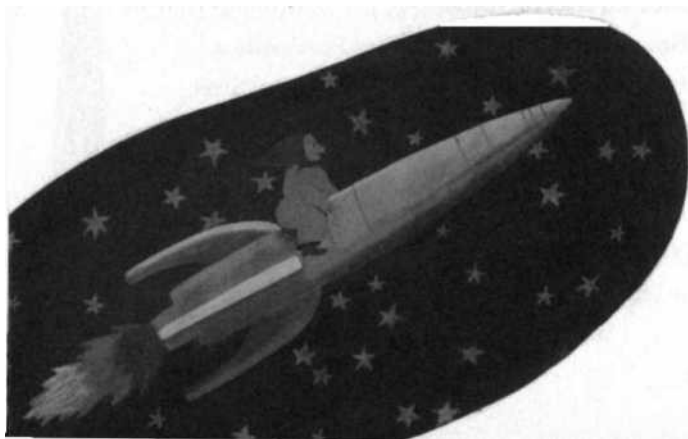
Noutăți, noutăți: pretutindeni noutăți.

Moș Crăciun a sosit anul acesta la bordul unei rachete cu șaptesprezece trepte, și-n fiecare treaptă se afla un dulap cu cadouri, și-n fiecare dulap, un robot electronic cu toate adresele copiilor. Nu numai ale celor buni, ci ale tuturor, fiindcă nu există copii răi, iar Moș Crăciun a înțeles până la urmă cum stau lucrurile.

Noutăți de Carnaval: bătrânul Pulcinella a îmbrăcat o uniformă spațială, Țăranul cel Șiret lansa confetti dintr-un *sputnik* argintiu, Domnițele Rococo și Zâna cu păr azuriu urmau alaiul mascaților într-un elicopter.

Noutăți de Paște. Dacă spargem oul de ciocolată, cine iese din el? Surpriză: un puișor marțian, cu antenă pe șapcă. Iar oul e un ou zburător. (*Citiți toată povestea puișorului cosmic la pagina 217.*)

Noutăți de pretutindeni. Oare de ce o fi maestrul Garrone (nepotul bravului Garrone din cartea *Cuore*) așa de melancolic?

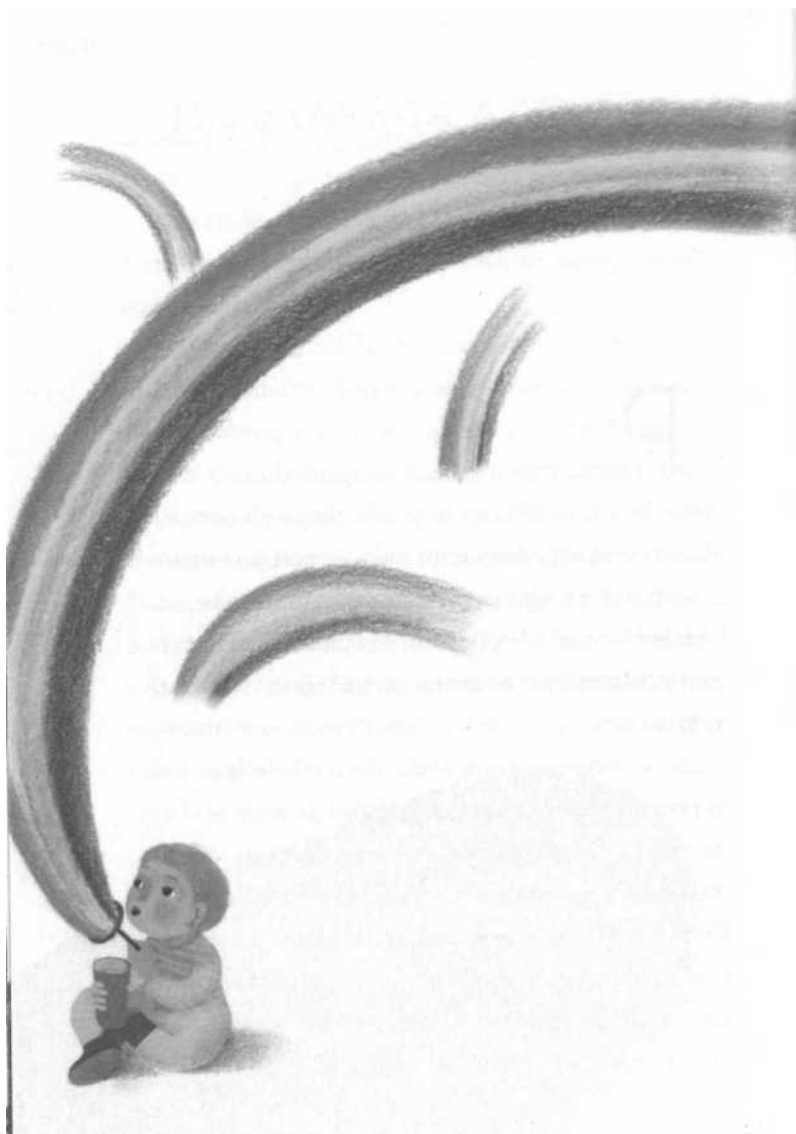
— Dragă domnule Rodari, îmi spune el, și mie îmi plac noutățile. Despre mașinile nemaipomenite de prin fabrici, despre astronavele formidabile din cer. Ba chiar și despre minunatul frigider. Vorba e, școala mea ați văzut-o? E la fel ca pe timpul bunicului Garrone și al colegilor lui: Muratorino, De Rossi și Franti, răutăciosul. Mașini frumoase pe-acolo, nici pomeneală. Aceleași bănci mâzgălite și incomode de odinioară. Aș vrea ca școala mea să fie frumoasă ca un televizor, ca o mașină nemaipomenită. Ei, cine-mi dă o mână de ajutor?

62. PLANETA ADEVĂRULUI

Pagina care urmează e copiată dintr-o carte de istorie folosită în școlile de pe planeta Mun și vorbește despre un

mare savant pe nume Brun (notă: pe planeta Mun toate cuvintele se termină în „un”: de pildă, nu se spune „lună”, ci „Iun”; „mămăligă” se spune „mămăligun” etc). Iată pagina:

„*Brun*, inventator care a trăit două mii de ani, în prezent conservat într-un frigider, de unde se va trezi peste 49 000 de secole și va reîncepe să trăiască. Era încă în fașă când a inventat o *mașină de făcut curcubeie*, care funcționa pe bază de apă și săpun, doar că în loc de simple baloane ieșeau din ea curcubeie de toate mărimile care se puteau întinde de la un capăt la altul al cerului și aveau multe întrebuințări, de pildă pentru agățatul rufelor la uscat. La grădiniță, jucându-se cu două bețișoare, a inventat un *burghiu de dat găuri în apă*. Invenția a fost foarte apreciată de pescari, care o foloseau ca să se distreze când nu trăgea peștele.

În clasa întâi primară a inventat: o *mașină de gâdilat pere*, o *tigaie de fript gheață*, un *cântar de cântărit norii*, un *telefon de vorbit cu pietrele*, un *ciocan muzical* care înfigea cuie și în același timp cânta o minunată simfonie etc.

Ar dura prea mult să amintim aici toate invențiile sale. S-o cităm însă pe cea mai renumită: *mașina de spus minciuni*. Ea funcționa cu fișe: pentru fiecare fișă se puteau asculta paisprezece mii de minciuni. Mașina conținea toate minciunile din lume: cele deja spuse, cele plănuite a fi spuse de oameni în momentul acela și toate celelalte care ar fi putut fi inventate în continuare. După ce mașina a rostit toate minciunile posibile, oamenii au fost siliți să spună numai adevărul. Iată de ce planeta Mun se mai numește și *planeta adevărului*.

63. TROTUARUL MOBIL

Pe planeta Beh s-a inventat un trotuar mobil care dă ocol întregului oraș. Seamănă în fond cu o scară rulantă: numai că nu e o scară, ci un trotuar, și se mișcă cu viteză mică, pentru a le da oamenilor timp să se uite la vitrine și pentru a nu-i face să-și piardă echilibrul pe cei care urcă sau coboară. Pe el sunt și bănci pentru cei care vor să călătorească așezați, mai ales bătrâneii și femeile cu coșul de cumpărături. Când se satură să stea în parcuri și să privească mereu același copac, bătrâneii pornesc într-o croazieră cu trotuarul. Stau așezați comod și sunt fericiți. Unii citesc ziarul, alții fumează un trabuc sau se odihnesc.

Gratie inventării acestui trotuar, s-au desființat tramvaiele, troleibuzele și automobilele. Strada încă nu s-a

desființat, dar e goală și copiii o folosesc pentru jocul cu mingea, iar dacă un polițist încearcă să le-o ia, e imediat amendat.

64. BUCĂTĂRIA SPAȚIALĂ

Un prieten de-al meu cosmonaut a fost pe planeta X213 și mi-a adus ca amintire meniul unui restaurant de acolo. Vi-l copiez mai jos întocmai:

APERITIVE

- Piatră de râu în sos de dopuri
- Crutoane de hârtie sugativă

CIORBE

- Felii de cărbune
- Supă de trandafiri
- Garoafe uscate în sos de cerneală
- Picioare de măsuță la cuptor
- Tăiței de marmură roz cu unt de becuri pisate
- Tăiței de plumb

MÂNCARE GĂTITĂ

- Biftec de beton armat
- *Tristec* la grătar
- Tristeți la grătar
- Friptură de cărămizi cu salată de țigle
- Do din piept de curcan
- Anvelopă de mașină fiartă cu pistoane
- Robinete fripte (calde și reci)
- Clape de mașină de scris (versuri sau proză)

MINUTURI - După dorință

Pentru a explica această ultimă expresie, cam prea generală adaug că planeta X213 este, după cât se pare, în întregime comestibilă: orice lucru de-acolo poate fi mâncat și digerat, chiar și asfaltul de pe străzi. Dar munții? Și munții. Locuitorii de pe X213 au înfulecat deja întregi lanțuri muntoase. Să zicem că cineva face o plimbare pe bicicletă și îl apucă foamea: descăleca frumușel și mănâncă șaua sau pompa Copiii sunt morți după sonerii

Micul dejun are loc în felul următor: sună deșteptătorul, te trezești, apuci ceasul și-l înghiți din două îmbucături.

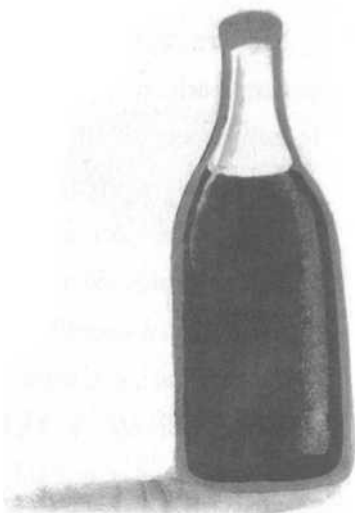
65. BOMBOANA EDUCATIVĂ

Pe planeta Bih nu există cărți. Știința se vinde și se consumă la sticlă.

Istoria e un lichid roșu care pare să fie zmeurată, geografia e un lichid verde de culoarea minții, gramatica e incoloră și are gust de apă minerală. Nu există școli, se învață acasă. În fiecare dimineață, copiii trebuie să dea pe gât un pahar de istorie, câteva linguri de aritmetică și tot așa, potrivit vârstei.

Și, vă vine să credeți sau nu, tot fac nazuri!

— Hai, dă-o pe gât, zice mama, nici nu știi ce bună e zoologia. E dulce, nemaipomenit de dulce. Intreab-o și pe Carolina (robotul electronic de serviciu).

Carolina, amabilă, se oferă să guste ea mai întâi din conținutul sticlei. își varsă un deget în pahar, bea și plescăie din limbă:

— Mmmm, ce bună e, exclamă ea brusc și începe să spună lecția la zoologie: „Vaca e un patruped rumegător, se hrănește cu iarbă și ne dă lapte cu cacao.”

— Ai văzut? întreabă mama triumfătoare.

Micul școlar bâzâie. încă mai crede că nu e vorba de zoologie, ci de untură de pește. Apoi se resemnează, închide ochii și dă toată lecția pe gât. Aplauze!

Există, se înțelege, și elevi silitori și studioși, adică pofticioși. Se scoală noaptea ca să fure din istoria-zmeurată, sorbind și ultima picătură din pahar. Aceștia devin mari savanți.

Pentru copiii de grădiniță există bomboane educative: au gust de căpșună, de ananas, de lichior și conțin poezii ușurele, numele zilelor săptămânii, numerele de la unu la zece.

Un prieten de-al meu cosmonaut mi-a adus ca amintire o bomboană dintr-astea. I-am dat-o fetei mele și ea a început brusc să recite un cântecel comic în limba planetei Bih, care suna cam așa: *an tan tiki tan* dar eu n-am priceput nimic.

muțu nache capi tan,

66. PUIȘORUL COSMIC

Anul trecut, de Paște, acasă la profesorul Tibolla, știți voi ce a sărit din oul de ciocolată? Surpriză: un puîșor cosmic, întru totul asemănător puîșorilor de pe Pământ,

dar cu o șapcă de căpitan pe cap și cu o antenă de televiziune pe șapcă.

Profesorul, doamna Luisa și copiii au făcut toți: Oooh! și n-au mai găsit altceva de zis.

Puișorul s-a uitat împrejur cam nemulțumit.

— Ce înapoiți sunteți pe planeta asta, a remarcat el. Aici e abia Pastele; la noi, pe Marte Opt, e deja miercuri.

— Aceeași lună? întrebă profesorul Tibolla.

— Vezi să nu! Miercuri de luna viitoare. Dar suntem înaintea voastră cu douăzeci și cinci de ani.

Puișorul cosmic făcu câțiva pași în sus și-n jos ca să-și dezmoștească picioarele și mormăi:

— Ce dandana! Mare dandana!

— Ce s-a întâmplat? întrebă doamna Luisa.

— Ați spart oul zburător și n-o să mă mai pot întoarce pe Marte Opt.

— Dar noi am cumpărat oul de la cofetărie.

— Habar n-aveți. În realitate, oul ăsta e o navă spațială deghezată în ou de Paște, iar eu sunt comandantul ei deghezată în puișor.

— Și echipajul?

— Eu sunt și echipajul. Acuma însă o să fiu degradat. O să mă facă pe puțin colonel.

— Păi, colonel e mai mare decât căpitan.

— Asta la voi, fiindcă la voi gradele sunt inversate. La noi, gradul cel mai înalt e simplu cetățean. Dar să lăsăm astea. Oricum, misiunea mea a eșuat.

— Am putea spune că ne pare rău, dar nu știm despre ce misiune e vorba.

— Ah, asta nu știu nici eu. Trebuia doar să aștept în vitrină până se prezenta agentul nostru secret.

— Interesant, zise profesorul, deci aveți agenți secreți pe Pământ. Ce-ar fi dacă ne-am duce să spunem la poliție?

— Cum să nu, dați-i drumul, vorbiți în stânga și-n dreapta despre pușorul cosmic, toată lumea o să râdă de voi pe la spate.

— E-adevărat și asta. Atunci, cum suntem numai între noi, spuneți-ne ceva despre agenții ăștia secreți.

— Agenții au misiunea să-i identifice pe pământeni care vor debarca pe Marte Opt peste douăzeci și cinci de ani.

— Mie mi se pare un caraghioslâc. Până una-alta, noi nu știm nici măcar unde se află Marte Opt.

— Ați uitat, stimate profesoare, că acolo noi suntem înaintea voastră cu douăzeci și cinci de ani. De exemplu, știm deja că pe căpitanul astronavei care va ajunge pe Marte Opt îl va chema Gino.

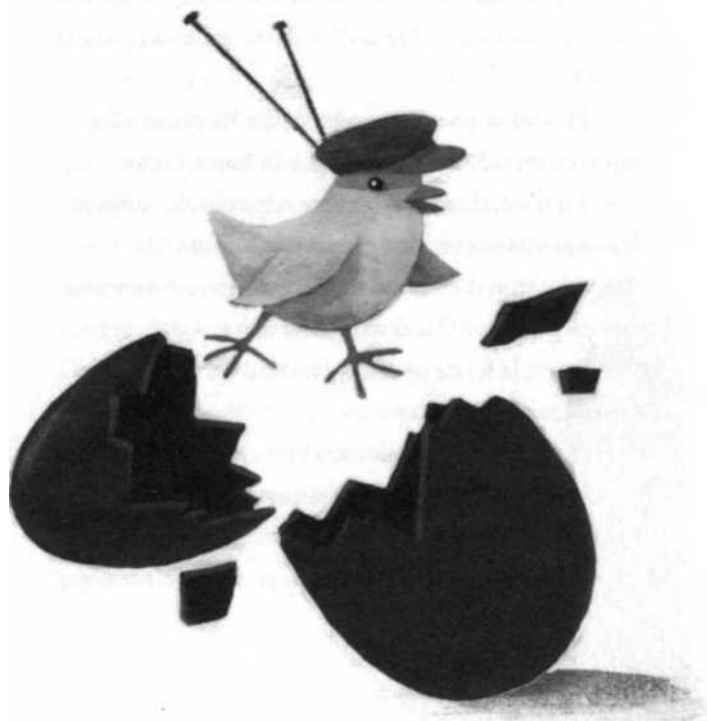
— I-auzi, la fel ca pe mine, făcu fiul cel mare al profesorului Tibolla.

— Pură coincidență, declară solemn cosmopușorul. Îl va chema Gino și va avea treizeci și trei de ani. Deci în momentul ăsta, pe Pământ, are exact opt ani.

— Păi, vezi, zise Gino, atâta am și eu.

— Nu mă mai întrerupe! izbucni cu severitate comandantul oului spațial. Cum vă spuneam, trebuie să-l găsim pe acest Gino și pe ceilalți membri ai viitorului echipaj, pentru a-i supraveghea, fără ca ei să-și dea seama, și pentru a-i educa așa cum se cuvine

— Nu mai spune! făcu profesorul. Te pomenești că noi nu ne educăm bine copiii?

— Departe de asta! În primul rând, nu-i obișnuieți cu ideea că vor trebui să călătorească printre stele; în al doilea rând, nu-i învățați că sunt cetățeni ai Universului; în al treilea, nu-i învățați că, dincolo de Terra, cuvântul *dușman* nu există; în al patrulea...

— Iertați-mă, domnule comandant, îl întrerupse doamna Luisa, care e numele de familie al lui Gino ăsta al vostru?

— Vă rog foarte mult, *al vostru*, nu al nostru. Se

numește Tibolla. Gino Tibolla.

— Păi, *eu* sunt! sări în sus fiul profesorului. Uraaa!

— Niciun ura, făcu doamna Luisa. Crezi poate că taică-tău și cu mine o să-ți dăm voie să...

Dar pușorul cosmic sărise deja în brațele lui Gino.

— Uraa! Misiune îndeplinită! Peste douăzeci și cinci de ani o să mă pot întoarce și eu acasă.

— Și oul? întrebă oftând surioara lui Gino.

— Îl mâncăm pe loc, bineînțeles. Zis și făcut!

67. PROCES ÎMPOTRIVA NEPOTULUI judecătorul: Inculpat, în picioare! Cum te cheamă? inculpatul: Rossi Alberto, nepot al lui Rossi Pio.

judecătorul: Pe domnul Rossi Pio îl cunosc: e-un om de ispravă din toate punctele de vedere. Deci care-i acuzația?

procurorul: Exact, domnule judecător, inculpatul e acuzat că și-a jignit grav unchiul. Închipuți-vă că într-o compunere la școală a scris: „Nenea a dat naștere tuturor viciilor”! unchiul: Ați înțeles? Și eu nici măcar nu sunt căsătorit!

procurorul: Toate mărturiile concordă: unchiul e un model de virtute. Nu bea, nu fumează, nu umblă seara prin oraș, nu pariază la jocurile de noroc, nu scâlciază pantofii, nu se șterge pe picioare cu prosopul de mâini, nu pune sarea cu degetele, nu-și vâără degetele-n nas, nu-și vâără nasul unde nu-i fierbe oala. judecătorul: E adevărat? Inculpat, răspunde. inculpatul: Cât se poate de adevărat, domnule judecător.

judecătorul: Și dumneata ai îndrăznit să-ți calomniezi unchiul? Ai îndrăznit să scrii în compunerea dumată că acest cetățean exemplar a dat naștere, nici mai mult, nici mai puțin decât invidiei, zgârceniei, lăcomiei, mâniei și cine știe câtor alți filfizoni, unul mai vicios decât altul?

inculpatul: Domnule judecător, totul e din cauza unei greșeli de literă.

judecătorul: Ce greșeală? Eu nu văd nicio greșeală.

inculpatul: Păi, tocmai, e o greșeală ascunsă.

judecătorul: Am priceput, s-a dat la fund. Țsta devine bandit de drumul mare.

avocatul apărării: Domnule judecător, inculpatul Rossi Alberto voia să scrie: „Lenea a dat naștere tuturor viciilor”. Dar penița, urmând poate sugestii răutăcioase, i-a făcut figura.

unchiul: Da, domnule judecător, acum sunt și eu încredințat că nepotul meu e în fond un băiat bun.

judecătorul: Băiat bun? Mai bine spune că merită să-nfunde pușcăria.

unchiul: Înțeleg, domnule judecător. Dar mi-ar părea foarte rău să-l văd ajuns acolo. Vedeți, aveam planuri mari cu el. Eu sunt proprietarul unui magazin de electrocasnice. Vând în rate, fac rabat clientelei. judecătorul: Să lăsăm electrocasnicele.

unchiul: Să vă spun, aveam intenția să-mi angajez nepotul la magazin după terminarea școlii. Eu n-am copii – dacă nu pe Albertino, pe cine să ajut?

judecătorul (*înduioșat*): Văd că dumneata ai un suflet mare. Vom face așa cum spui. Inculpat, ai auzit? inculpatul: Da, domnule judecător.

judecătorul: Deci ai să încerci să găsești greșeala ascunsă, ca s-o convingi să o ia pe drumul cel bun? inculpatul: Vă promit, domnule judecător. judecătorul: E-n regulă, de data asta ești iertat.

(*Unchiul și nepotul se îmbătoșează. Ba nu: se îmbrățișează, greșeala de literă s-a îndreptat.*)

— A fost odată o fetiță care se numea Scufița Galbenă.

— Ba nu, Roșie!

— Ah, da, Scufița Roșie. Mama ei o chemă și-i zise: Ascultă, Scufița Verde...

— Nu, nu, Roșie!

— Ah, da, Roșie. Du-te la Diomira și du-i cojile astea de cartofi.

— Ba nu: du-te la bunica și du-i plăcințelele astea.

— Bine. Fetița se duse în pădure și întâlni o girafă.

— Ce harababură! Întâlni un lup, nu o girafă.

— Și lupul o întrebă: Cât fac șase ori opt?

— Nici vorbă. Lupul o întrebă: Unde mergi?

— Ai dreptate. Și Scufița Neagră răspunse...

— Scufița Roșie, roșie, roșie!

— Așa e, și ea răspunse: Mă duc la târg să cumpăr sos de roșii.

— Nici gând: Mă duc la bunica mea, care e bolnavă, dar am rătăcit drumul.

— Exact. Și calul zise...

— Ce cal? Era lup...

— Bineînțeles. Și zise așa: Ia tramvaiul 75, coboară la Piața Domului, fă la dreapta și vei găsi trei scărițe și un bănuț, lasă cele trei scărițe, ia bănuțul și cumpără-ți o gumă de mestecat.

— Bunicule, tu habar n-ai să spui povești, le greșești pe toate. Dar guma de mestecat mi-o cumperi, nu-i așa?

— Bine, uite, ia bănuțul.

Și bunicul se întoarse la ziarul lui.

— Ajutor, ajutor! striga un biet Zece alergând.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Păi, nu vezi? Mă urmărește Scăderea. Dacă mă prinde, o să fie vai și amar de mine.

— Ei, nu mai spune, chiar așa?

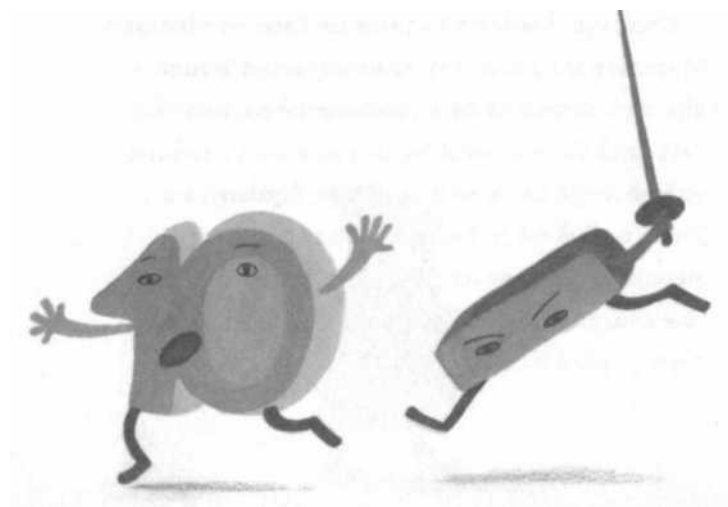
Chiar așa: Scăderea l-a prins pe Zece, i-a sărit în spinare și l-a atacat cu spada ei, ascuțită cum alta nu-i. Sărmanul Zece pierde un deget, apoi încă unul. Spre norocul lui, tocmai trecea o mașină străină lungă de nu se mai sfârșea, Scăderea s-a întors o clipă s-o privească, iar Zece a putut s-o șteargă, făcându-se nevăzut într-un gang. Dar până una-alta, nu mai e un Zece, ci doar un Opt, și colac peste pupăză îi curge și sânge din nas.

— Sărmanul de tine, ce ți-au făcut? Te-ai bătut cu colegii, nu-i așa?

Îndurare! Scapă cine poate: glăsciorul o fi dulce și milostiv, dar îi aparține împărțirii în persoană. Nefericitul Opt bâiguie un „Bună seara”, cu glas subțirel, și încearcă să fugă în stradă, dar împărțirea e mai rapidă și, cu o singură mișcare din foarfece, țac! îl taie în două: Patru și cu Patru. Pe unul îl bagă în buzunar, celălalt profită și scapă, alergând în stradă și suindu-se într-un tramvai.

— Acum o clipă eram un Zece, se plânge el, iar acum, uite, sunt un Patru!

Elevii fug toți din calea lui, nevrând să aibă de-a face cu el, iar vatmanul mormăie:

69. PROMOVAT PLUS DOI

— Unii ar trebui măcar să aibă bunul-simț și să meargă pe jos.

— Da' nu e vina mea! strigă printre sughituri de plâns fostul Zece.

— Sigur că da, tata-mare e de vină. Așa spun toți.

Patru coboară la prima stație, roșu ca un fotoliu roșu.

Vai de mine, uite că a mai făcut o boacăna: a călcat pe cineva pe picior.

— Vai, scuzați-mă, doamnă! Dar doamna nu se înfurie, ba uitate că-i și zâmbește. Fiindcă, să vezi și să nu crezi, doamna e nimeni alta decât înmulțirea! Cu inima ei largă cât încape, ea nu suportă să vadă persoane nefericite și, cât ai zice pește, îl înmulțește pe Patru cu trei, și așa apare un minunat Doisprezece, gata să numere o întreagă duzină de ouă.

— Ura! strigă Doisprezece. Sunt promovat! Promovat plus doi.

70. OMULEȚUL DE NIMIC

A fost odată un omuleț de nimic. Avea nasul cât o nimica toată, gura cât o nimica toată, era îmbrăcat cu haine de nimic, iar în picioare, încălțări de nimic. Porni în călătorie pe un drum de nimic, care nu ducea nicăieri. Întâlni un șoricel de nimic și-l întreabă:

— Tu nu te temi de pisici.

— Deloc, răspunse șoricelul de nimic, în satul ăsta de nimic sunt numai pisici de nimic, cu mustăți de nimic și gheare de nimic. În plus, eu respect brânza, îi mănânc doar

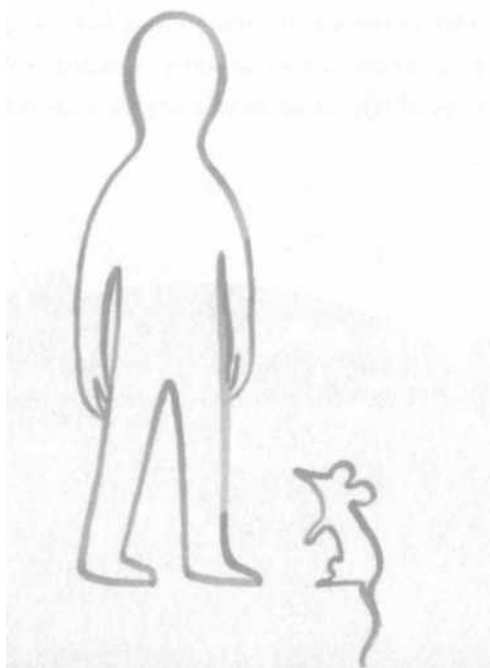
găurile. Habar n-au de nimic, dar sunt dulci.

— Vai de mine, mi se-nvârte capul, zise omulețul de nimic.

— E un cap de nimic: poți să-l dai de pereți că tot n-o să te doară.

Omulețul de nimic vru să încerce, căută un perete în care să dea cu capul, dar era un perete de nimic și, cum el își luase prea mult avânt, căzu de partea cealaltă. Dar nici acolo nu era nimic de nimic.

Omulețul de nimic era așa de ostenit de tot acest nimic, că adormi. Și în somn visă că era un omuleț de nimic care mergea pe un drum de nimic și întâlnea un șoarece de nimic care și el mânca găurile din brânză, iar șoarecele de nimic avea dreptate: habar n-aveau de nimic.

71. ISTORIA UNIVERSALĂ

La început, pe Pământ totul era anapoda, și a fost nevoie de mare osteneală ca lucrurile să fie îndreptate. Nu

erau poduri de trecut peste râuri. Nu erau cărări de urcat pe munte. Voiai să te așezi? Nici urmă de băncuțe. Pica de somn?

Nu era un pat. Nu erau nici pantofi, nici cizme, ca să nu te înțepi la tălpi. Dacă nu vedeai bine, nu găseai ochelari. Voiai să joci un meci de fotbal, nu erau mingi. Lipseau oalele și focul pentru fiert macaroane, ba chiar, dacă ne gândim bine, lipseau și macaroanele. Nu era nimic de nimic. Zero barat și atât. Nu erau decât oameni, cu două brațe ca să poată munci, și așa au putut fi îndreptate cele mai mari greșeli. De corectat însă mai rămân atâtea: deci suflecați-vă mânecile, e de lucru pentru toată lumea!